

РУБИ ДИКСЪН СЪБЛАЗНЕНА ОТ ПИРАТА

Част 3 от „Звездни пирати“

Превод от английски: Ralna, 2018

chitanka.info

ГЛАВА 1

АЛИВОС

Изпуках кокалчетата си, докато гледах към масата в далечния край на заведението.

— Това не ми харесва — заяви Тарекх и застана до мен в коридора. Разбира се, той казваше това от мига, в който се съгласихме на този план. Гласът на мъжа звучеше като на счупен комуникатор, заради нервността, която го измъчваше.

— Всичко ще е наред — казах му за стотен път, през последния час — Кат е съгласна с плана.

— Да, но аз не съм съгласен — изръмжа Тарекх. Той докосна бластера на кобура на бедрото си. — Никак не съм съгласен.

Вероятно би трябвало да му кажа нещо успокоително. Сенторр би го направил. Кивиан също. Фран със сигурност. Но аз просто отново изпуках кокалчетата си, докато кръвта ми кипеше в очакване на предстоящото сбиване. Някой би казал, че е нервен навик, с изключение на това, че изобщо не бях нервен. Бях изпълнен с нетърпение и ирационален гняв. И двете караха кръвта ми да пулсира в тялото.

Аз не бях правилният мъж, който да успокоява Тарекх от факта, че половинката му участва в лъжлива хазартна схема.

Вътре в заведението, в далечния край на стаята, Кат проплакваше и изглеждаше изплашена, подръпвайки устройството около шията си. Тя седеше на пода в краката на Кивиан, с каишка на врата, облечена в едни от най-оскъдните си костюми. Кивиан стоеше пред масата за залози, изглеждайки почти толкова притеснен, колкото и жената, което бе добър признак. Това значеше, че актьорският му талант се разгръща с пълна сила, а сззт пиратите пред него напълно му се връзваха.

Едно ще кажа за Кат. Тя е толкова добра актриса, колкото е и Кивиан. Сълзите ѝ изглеждаха истински, сякаш е напълно ужасена.

Нищо чудно, че Тарекх полудяваше до мен. Ръгнах грамадния си приятел с лакът.

— Знаеш, че тя е съгласна с плана. *Кеф*, това е нейният план.

— Знам. — Тарекх изръмжа отново, но не звучеше никак доволен. Звучеше все едно се бе задавил с тази малка дума. Погледнах към него, виждайки, че е стиснал зъби толкова силно, че се изненадах как не е счупил резците си. Не можех да разбера защо е толкова разстроен. Всичко вървеше точно както го бяхме планирали.

На последната станция, на която бяхме, попаднахме на няколко сззт пирати, които се насочваха към Ракхар IV. Те имаха афинитет към човешки жени, а на кораба си превозваха крадена стока от плазмени оръжия, които бяха предназначени за колониална планета, през три системи от тук. Щяха да продадат оръжията на онзи, който плати най-висока цена, а точно сега ооли бяха най-заинтересовани.

Кефинг, как само мразех тези ооли. И то не само защото се бяха били с нас на страната на Тресианците по време на войната. Мразех лицата им и надутото им поведение, все едно мессакаш бяхме примитивни идиоти, поради това, че имахме рога и твърда кожа, вместо мека и лигава като тази на техните тела.

Но ако трябва да съм честен, най-много ги мразех, точно защото бяха застанали на страната на Тресианците във войната.

Всички бяхме съгласни да отмъкнем оръжията от тях. А двамата сззт с големи усти тръбяха на всеослушание из цялата станция, че притежават куп скъпи оръжия? Те буквално се молеха да бъдат обрани. Ако не от нас, то от някой друг. Щеше да бъде срамота да позволим всичките тези пари да ни се изплъзнат, затова решихме да съставим план. И за момента всичко се развиваше идеално.

Кивиан щеше да изпълни глупавия си репертоар от песен и танц, преструвайки се на напудрен тъпунгер, вместо на подмолния пират, който бе в действителност. Появявайки се в префърцунените си дрехи, водейки своя домашен любимец, човешка жена, той щеше да се издъни супер яко на пръчки и да изгуби Кат. В мига, в който тя се озовеше на кораба им, Кат щеше да свали щитовете им с чипа, който й направи Сенторр и щеше да действа както сме я научили. Знаеше къде да сложи чипа и как да го активира. Дори в този момент чипът бе в устата ѝ, а под малкия си странен костюм бе въоръжена с оръжия. Дори каишката, която носеше бе специално направена и щеше да изпрати шокова

вълна към всеки, който я докосне, без да я нарани. Бледата ѝ кожа бе покрита със специална субстанция, която щеше да направи мъжете сънливи и щеше да им попречи да получат ерекция. Тя не бе в никаква опасност. Щом се качи на кораба, ще ги приспи и ние го ще превземем, обезвреждайки го и учтиво отървавайки го от всяка полезна стока, която се изпречи на пътя ни. Планът бе прост и това правеше всичко още по-хубаво, защото собствената им алчност и глупост, щеше да докаже некомпетентността на тези сзт.

Обожавах плана. Искаше ми се да има повече глави за трошене, но все пак беше свестен план и харесах идеята да откраднем оръжията, които вероятно щяха да идат при Тресияните. Освен това се надявах сзт да не се дадат лесно и да се бият за стоката си. Това щеше да ми помогне да изразходя малко нервна енергия.

Пристъпвах на място, пукайки отново кокалчетата си, докато гледах как Кат излива порой от сълзи. Верижката прикачена към каишката ѝ бе предадена в ръцете на един от мъжете сзт.

Кивиан се облегна назад на стола си, изглеждайки невероятно изненадан, че е бил победен на пръчки. Кат задърпа верижката, протестирайки, и един от сзт сграбчи брадичката ѝ, карайки я да застине на място.

Тарекх тръгна напред.

Точно това трябваше да предотвратят. Боевете в бара бяха любимото ми занимание, но точно сега нямаше да имаме полза от едно сбиване. Сграбчих Тарекх и го дръпнах назад, пречейки му да влети в заведението и да издаде, че сме част от екипажа на Кивиан, а не просто двойка пияници мотаещи се из коридорите.

— Недей. Точно това трябва да стане. По-късно ще ни се отдаде случай да ги набием.

Очите на медика ни се бяха разширили и дишаше тежко, и за момент помислих, че единственият бой, в който ще участвам тази вечер, ще бъде именно с Тарекх. Убийствен гняв блестеше в очите му и аз се ухилих насреща му, показвайки собствените си резци. Предизвиквайки го да ме нападне.

Само един добър удар. Това бе всичко, което ми трябваше за оправдание. Тарекх ми бе приятел, но бях готов да приветствам всяка възможност да използвам юмруците си и да избия част от гнева от главата си.

— Вие двамата не можете ли да спрете с това мерене на пишки поне за пет минути? — чу се гласа на Фран от малкия комуникатор в ухото ми. — Кивиан става от масата. Стойте на страни, докато се уверим, че ще отведат Кат на кораба им.

Ухилих се присмехулно към Тарекх, предизвиквайки го да ме удари така или иначе. Умирах си за едно добро сбиване. С който и да е.

— Направи го — изкушавах го тихо.

Той изсумтя и ми обърна гръб, поглеждайки отново в заведението. Тялото му се напрегна.

— Отвеждат я.

— И се насочват към кораба си, което е добър знак — коментира Фран. — Добре. Ще кажа на Кивиан да си смени лъскавите дрешки с нещо, което няма да му скапе настроението, ако се изцапа с малко кръв. Вие двамата застанете на позиция. Сенторр е заредил кораба с гориво и е готов да потеглим веднага щом сме готови.

— Мога и сам да говоря — дочу се гласът на Сенторр. Звучеше намусено, както обикновено, и знаех, че го тревожи факта, че не само Фран е част от екипажа, но и помага за мисиите ни. Той наистина мразеше това. Предполагам щеше да му е по-лесно, ако жените бяха само за топлене на леглото. Аз лично оценявах жените с огнен темперамент. Кат и Фран бяха успели да ме спечелят, защото бяха най-упоритите, най-дразнещите и най-твърдоглавите жени, които някога съм срещал. Сенторр обаче още не можеше да свикне. Дори сега гласът му бе неодобрителен.

— Но да, както каза човекът, заредени сме с гориво.

Кимнах, без да се обръщам към никой определено.

— Тогава ние тръгваме след тях.

Все пак имаше шанс Кат да опита да се бори с тези сзт в коридорите на базата, преди да стигнат до доковете и така да участвам в сбиването, за което копнеех.

Вървахме надолу по криволичещите коридори на станцията. Ракхар IV имаше влажен рециклиран въздух, който гъделичкаше носа ми, но не се оплаквах. Дори вонята на това място бе по-добра от други, които съм преживявал. Нищо не бе толкова зле, колкото атмосферата на Треш II. И в някои много кофти дни се събуждах и сякаш усещах тази воня да се излъчва от порите ми, все едно още бях там долу в недрата на планетата, чакайки спасителния кораб, който така и не

дойде. Усетих се, че сравнявам всичко с онова, което беше на Треш II, въпреки миналите много години, откакто видях за последно онази грозна *кефинг* планета.

Някои неща човек просто не може да забрави.

Наоколо беше тихо, докато с Тарекх се придвижвахме към дока, където беше корабът на сзт. Той бе малък скачач, с напълно измамен външен вид. Това бяха най-добрите кораби за пиратство. Само да вземем за пример нашия. *Лудият от любов глупак* имаше нелепо име и скучна външност. Не беше лъскав, като планетен състезател. Не беше въоръжен като военен мародер, нито покрит с оръдия. Или поне на пръв поглед. Тарекх, Сенторр и аз прекарахме години в модифициране на специалния му външен вид. Затова хич не бях изненадан, че корабът на сзт, *Носителят на много радости*, беше напълно безличен на външен вид.

Нямаше и следа от Кат и мъжете с нея, но двигателят шумеше тихо и беше очевидно, че се приготвят за отлитане.

— Изглежда вече са се качили — казах на Тарекх.

Той издаде измъчен звук и знаех колко трудно е всичко това за него.

— Да се връщаме на *Глупака* и да ги последваме.

Насочихме се към кораба ни, закотвен няколко места в страни. Тарекх на мига се насочи към мостика, без съмнение за да гледа как Сенторр следи показателите на Кат и позицията ѝ през малкото устройство поставено под кожата на едната ѝ мишница. Аз останах до люка дори след като затворихме вратите и потеглихме далеч от станцията. Така или иначе няхах нерви да седя. Изпълнен бях с енергия. Готов да се сбия. Мислено прехвърлях какви оръжия носех със себе си. Имах нож привързан за бедрото ми, но го ползвах много рядко. С него боя приключваше прекалено бързо. Същото бе и с бластера прикрепен на колана ми. Днес нямаше да мога да го използвам, защото скачача, който ползваха сзт беше стар модел и не беше устойчив на стрелба с бластер. Значи оставаха ножа и юмруците ми. Предпочитах да използвам юмруците си, затова извадих любимите си ръкавици, подсилени с метал на кокалчетата, така че ударите ми да бъдат по-болезнени. Завъртях доволно ръце. Това е...

— Мамка му, изведете ме от тук!

Гласът на Кат, чуващ се от комуникатора, проникна през мислите ми.

Изправих се, оттласквайки се от стената намръщено. Планът бе да последваме другите в дълбокия космос, далеч от Ракхар IV... или достатъчно далеч, че да се качим на скачача, без да бъдем надушени от властите в тази част на системата. Кат не беше на кораба им достатъчно дълго и все още можехме да видим станцията.

— Кат? Любов, кажи ми какво не е наред — на мига отговори Тарекх, и можех да усетя напрежението му през комуникатора. Можех да заложа десет кредита, че на практика бе избутал Сенторр от контролния панел в желанието се да „помогне“ на своята половинка.

— Това място не е никак гот! Никак! Трябва да ме измъкнете от тук. Веднага! — гласът ѝ бе почти истеричен — Заведоха ме в товарния отсек и ме набутах в клетка и е тъмно...

— Трябваше да ѝ дадем фенерче — промърмори някой. Фран.

— И... не, няма проблем, че е тъмно. Но... мога да помириша месо! Нещо умряло! Много умрели неща! И мамка му направо откачам! — гласът ѝ се пречупи — Затова моля ви, моля ви. Елате да ме вземете. Не ми дреме дали ще вземем товара. Не мога да го направя. Не мога...

— Идваме — каза твърдо Тарекх.

— Не, чакай — възрази Кивиан — Прекалено близо сме...

— Идваме — повтори Тарекх — *Кефинг*, край. Идвам за теб, мило. Просто намери стена и се облегни на нея.

— Добре. Добре. Добре — повтаряше ужасена Кат, преди да си поеме рязко дъх. — О, Боже. Докоснах нещо мокро. И топло. Тарекх!

— Кив, закарай ме там, веднага — изръмжа Тарекх през комуникатора.

— Стоя на два метра от теб — заяви Кивиан. — Не е нужно да говориш през комуникатора...

— Да, нужно е. Мило, идвам за теб. Веднага ще вземем кораба на абордаж. Кълна ти се.

— Добре — каза тихо Кат и треперенето на гласа ѝ се чу ясно през комуникатора. — Моля те, ела ме вземи. Моля те. — Тя звучеше много по-деликатна и крехка, отколкото някога я бях чувал. Нищо чудно, че Тарекх бе толкова разтревожен. Кат беше огън и жупел от

мига, в който се качи на *Глуака*. Да я чуем да звучи така, беше много притеснително.

Разтегнах ръце.

— Готов съм.

— Значи, ще действаме по-рано? — попита Кивиан.

— Без никакво съмнение — заяви Фран. — Бием те по численост, скъпи.

Сенторр не каза нищо известно време. След това заяви.

— Ще приближа *Глуака*. Кат, чипът все още ли е при теб?

Чу се звук от поемане на дъх.

— Аз... да.

— *Кеф* проклетия чип — изръмжа Тарекх.

— Не — каза ледено Сенторр. — Ако искате да я върнем възможно най-бързо, тя трябва да отвори вентилационния панел, както ѝ показахме и да пропълзи там, където са свързващите кабели. От там, трябва да постави чипа и да го активира. Това е най-лесният начин за действие. Ако решим да го направим по трудния начин, ще отнеме много повече време.

— Добре — прошепна Кат. Чу се подсмърчане. — Добре. Мога да го направя.

Две секунди по-късно, разтревоженият Тарекх се появи при люка. В ръката си държеше огромен бластер, а изражението му бе каменно и решително. Опашката му се люлееше диво и изглеждаше така, сякаш ще разкъса с голи ръце люка на *Глуака* на секундата, ако това значи, че ще се добере по-бързо до Кат.

Кимнах му.

— Трябва да оставиш бластера тук.

— Разкарай се.

— Да не би да искаш да пробиеш дупка в средата на кораба им и да изхвърлиш половинката си в космоса? — *Кеф*, защо аз трябваше да съм онзи, който се държи разумно? Обикновено бях кибритлията. Побойника. Това бе странно.

Ноздрите му се разшириха и буквално чух как стисна зъби. В ухото ми Кат плачеше през комуникатора и опашката на Тарекх започна да се клати все по-бързо с всеки стон, който издаваше тя. Разбихах го. Тя беше половинката му и бе в опасност... или не бе в опасност, а просто я бе страх, макар че това определение със сигурност

не описваше Кат. Трябваше да стигнем до нея. Това беше. Познавах грамадния медик от много години, но никога не го бях виждал в подобно състояние. В един миг изглеждаше така, сякаш ще ме гръмне с този *кефинг* бластер, но след това го свали леко надолу.

Пристъпих напред.

— Ще я приберем. Просто се успокой — взех внимателно бластера от ръцете му. — Знаеш, че не е ранена. Просто се е паникьосала.

— Кат никога не се паникьосва — изръмжа Тарекх, но ми позволи да взема бластера — Никога.

— Знам. Затова ще отидем да я вземем по-рано. — Протегнах ръка към едно от шкафчетата, активирайки механизма и отваряйки вратичката. Бутнах вътре бластера и затворих, заключвайки.

— Обещай ми — каза Тарекх с нисък глас. Когато го погледнах той продължи — Обещай ми, че ако тя умре, ще ме убиеш. Няма да мога да живея, ако знам, че съм я предал.

Погледнах го удивен. Бяхме преминали през много, той и аз, и Тарекх винаги е бил по-спокойния и уравновесения от двамата ни. Това не бе той. Но аз никога не съм бил обвързан. Не можех да разбера какво изпитва. Някак ми се виждаше грешно.

Но също така знаех много добре какво е да искаш да умреш. Затова кимнах.

ГЛАВА 2

АЛИВОС

Сякаш отне цяла вечност защитите и щитовете на *Носителят на много радости* да се свалят и да бъдем готови да го вземем на абордаж.

— Готово — обади се Сенторр с равния безизразен глас, който използваше винаги по време на мисия. Понякога си мислех, че ще е добре да се усамоти в каютата си и да изпусне част от напрежението... или просто да го потиснеше някъде дълбоко в себе си.

Скоро Кивиан се присъедини към нас, прибирайки бластерите си и тупвайки Тарекх по рамото. Той разбираше през какво минаваше мъжа.

Всички затаихме дъх, докато *Глуака* се изравняваше с *Носителя* и съоръжението за абордаж започна да се разтваря. Чу се съскане, когато корабите се прикачиха един към друг. В мига, в който люкът се отвори, Тарекх изхвърча напред.

Аз бях плътно зад него, воден от различен вид ентусиазъм. Той можеше да вземе половинката си. А аз да счупя няколко глави.

В мига, в който влязохме в кораба на сзт, доловихме сладникава миризма, за която филтрите явно не можеха да се погрижат. Въздухът беше топъл и влажен знак, че корабът е виждал и по-добри дни и че рециклаторите скоро щяха сдадат багажа. Ако бях пътник тук, щях да съм ужасен да бъда изпратен в космоса с този боклук, но сзт явно искаха да експлоатират старото момиче, докато рухне. Това вероятно бе нормално за тях. Коридорите бяха задръстени с какви ли не неща и в мига, в който нахълтахме вътре, Тарекх се насочи на дясно, търсейки товарния отсек и биосигнала на Кат.

Аз тръгнах на ляво, насочвайки се към мостика. Бях нетърпелив да се включа в битка. И то не само, защото се опитаха да „спечелят“ Кат от Кивиан, или защото я изплашиха до смърт, а от простата радост да ударя нещо с юмруците си, докато спре да се бори.

— Предатели! Крадци! — чу се ръмжене от коридора пред мен и вратата на мостика се плъзна, затваряйки се и оставяйки ме откън.

Намерих ги.

С дива усмивка се приближих до панела на мостика и забих облечения си в ръкавица юмрук в деликатната мрежа от трансмисии, конектори, жици и чипове. Като повечето стари кораби, панелът не беше защитен и успях да отскубна цяла шепа жици, карайки екрана да почернее, губейки мощност. Опрях пръсти в ръба на вратата и започнах да я отварям леко, само толкова, колкото да видя как двамата сззт вадят по една шокова палка. Палките се използваша върху роби, но разбирах защо са решили да ги държат тук... все пак нямаше как да ползват бластери, а имаха нужда от оръжие.

За мой късмет, ние мессакаш не можехме да бъдем засегнати от шоките палки.

Отворих изцяло вратата с едно мощно движение и нахълтах вътре. Не знаех дали Кивиан е след мен. Не знаех дали ще опитат да ме ударят с шоките палки. Всичко, което усещах, бе кръвта бучаща в ушите ми, кипяща в тялото ми и летящите ми юмруци, насочени към опонентите ни. Искях да си платят. Искях да ги боли. Искях да съжаляват за избора, който бяха направили.

Нахвърлих се върху тях с юмруците си към твърдата им оранжева кожа. Стоварих се с цялата сила на тялото си, удряйки светкавично. Кокалчетата ме заболяха, когато нанесох първия удар, но аз игнорирах болката, точно както игнорирах всички други болки, когато нападах. Имах стара военна рана, която се обаждаше непрестанно, ранено коляно, което така и не се излекува правилно, след като се магнах от Треш II... но нищо от това не бе от значение. Всичко, което ми беше нужно, бе да знам, че съм победил врага.

Че съм го наранил.

Че съм го накарал да си плати.

В един момент осъзнах, че съм единственият останал прав на мостика. Гневът изчезна от мозъка ми и осъзнах, че дишам тежко, гледайки изпръсканите с кръв панели около мен. На екраните се виждаха звездни карти и пътнически маршрути, но никакви избрани дестинации или информация за извънредна промяна на курса. В краката ми двамата сззт лежаха потрошени и окървавени.

Но все още дишаха. Твърди копелета.

Бутнах единия настрани с ботуша си, чудейки се дали да повикам Кивиан. Или да ги довърша. Но те бяха пребити и в безсъзнание, и не представляваха опасност за някой от нас. Нямаше никаква следа от Кив или Тарекх, затова използвах мига да си поема дъх, чакайки жаждата за кръв да се уталожил. За онази зееща празна дупка в гърдите ми да се запълни, поне за известно време, заради задоволството, че съм наранил врага.

Обаче както винаги, се чувствах напълно празен отвътре.

Раздражен, опънах ръкавиците и изпуках кокалчетата си. Болка прониза ръцете ми... приятно чувство... и изхвърчах от мостика.

Може би имаше нещо... или някой... с когото да се сбия в товарния отсек, защото не бях никак изморен. Тази битка не ми бе достатъчна.

Никога не е достатъчна, прошепна нещо в ума ми, но го игнорирах. Така беше от години.

Излязох от мостика, тръгвайки надолу по коридора. Никой не се появи, за да ме предизвика, и започнах да отварям всяка една от вратите, за да съм сигурен, че не сме изпуснали някой. Корабът изглеждаше празен, затова предположих, че двамата сзят, лежащи на пода на мостика, са единствените пътници.

Разочаровашо. Все още исках да се бия.

Натиснах един бутон на комуникатора на китката си, търсейки биосигналите на останалите. Те все още бяха събрани пред това, което би трябвало да е товарният отсек. Насочих се на там, ритайки боклуците по пода и удряйки с юмрук стените.

Щом стигнах до товарния отсек, вонята там се блъсна в лицето ми.

На мига разпознах миризмата сладникава воня на разложено. Преди това не я бях доловил, но сега я усетих. Всеки оцелял след войната с Тресиан познаваше миризмата на смъртта. Това бе онази пронизваща, ужасяваща миризма, която завладява сетивата ти и отказва да си тръгне. Беше неприятна, тревожна и носеше със себе си куп лоши спомени. Самият въздух се чувстваше така, сякаш бе изпълнен с гниеща и разлагаща се плът.

Миризмата му се носеше далеч от коридора. В края видях да стои Кивиан с мрачно изражение. Той поклати глава и отстъпи бавно назад.

— Не искаш да видиш това, Аливос.

Той знаеше, че се борех със старите спомени. Но сега, когато бях уловил миризмата, нямаше как да не видя какво се е случило вътре. Трябваше да знам, ако не за друго, то поне да успокои ума ми. Понякога въображението ми бе по-ужасно от действителността.

Пристъпих вътре и осъзнах... не... беше много по-лошо отколкото очаквах. От едната страна, Кат бе отпусната в ръцете на Тарекх, трепереща, докато той галеше косата ѝ. Медикът почти не ме погледна, концентриран върху половинката си. Бях изненадан, че не я е измъкнал още от кораба, но вероятно ме чакаха. Може би Кат все още не можеше да върви, защото е прекалено афектирана. Или може би са минали само няколко мига откакто се качихме на кораба. Когато изпаднех в ярост губех представа за времето.

Това място изглеждаше като кланицата, която бях виждал на едни от старите записи. Миризмата на смърт беше навсякъде, а въздухът беше горещ и тежък. Стари, тъмни пръски покриваха стените, а подът бе покрит с дебел пласт, за който бях почти сигурен, че няма нищо общо с мръсотия. В един сенчест ъгъл бяха наредени клетки, но нищо не помръдваше. Съмнявах се, че е останало нещо живо.

Съмнявах се, че тук е имало нещо живо от доста дълго време.

Ноздрите ми пламнаха като влязох, оглеждайки мястото. Това накара старите спомени да блеснат в ума ми. Лоши спомени. Избутах ги назад, защото всички бяхме засегнати от войната. Всички страдахме. Не бях специален заради демоните, които ме измъчваха. Или може би бях специален, защото все още бях жив. Огледах стаята. На пръв поглед изглеждаше просто разхвърляно. Не, *западнало* все едно имаше купчини боклук, които онези сзт не си бяха направили труда да изхвърлят или рециклират. Просто ги бяха метнали тук, оставяйки ги да гният. Но клетките накараха тялото ми да се напегне и пристъпих напред, оглеждайки купчините, когато забелязах няколко извити бели кости и осъзнах, че това въобще не е боклук.

Това бяха хора.

Или са били хора.

Потърках челюстта си, без да казвам нищо. Знаехме, че онези двамата не са свестни. Знаехме го и затова не изпитвахме угризения

задето ще ги оберем. Но това... това беше лошо. Беше далеч от всичко, което би могло да роди въображението ми.

— Каишки — проплака Кат срещу гърдите на Тарекх. — Навсякъде са. Спънах се в една, когато ме бутнаха тук и паднах върху една от купчините. — Тя издаде задавен звук, бършейки ръце в дрехите си — Никога повече няма да се почувствам чиста отново.

Беше права. Щеше да ѝ отнеме време да превъзмогне това. Познавах чувството.

Нещо събуди любопитството ми и пристъпих към една от клетките, от която висеше нещо. Някакъв вид въже за каишките на робите. Такова, каквото бях виждал да носят човешките роби. Такава, каквата Кат носеше в момента. Беше покрито със засъхнала кръв. Нещо гниеше вътре на дъното на клетката и осъзнах, че гледам гниещите останки на човек.

Всичко това бяха трупове на човеци. Части от тях. Измъчени, захвърлени части от човеци, които бяха посрещнали един много лош край. Бях виждал клипове, на които властите нахълтват на черния пазар и откриваха животни, с които са се отнасяли по ужасен начин. Това ми напомняше на онези видеа, с тази разлика, че когато погледнех в ръждясалите клетки не виждах муцуната на животно. Виждах пет пръста на ръка, която някога е принадлежала на деликатна човешка жена, точно като Кат и Фран. Тази човешка жена бе умряла тук в клетката. Както и другата под нея. Ако трябваше да предполагам, всяка една от петдесетте клетки тук някога е съдържала една нещастна човешка жена.

Нищо чудно, че Кат бе подивяла.

Гняв изригна в стомаха ми. Пуснах въжето и погледнах Кивиан.

— Двете копелета са на мостика. Все още живи. Засега.

Той кръстоса ръце на гърдите си и кимна, можех да видя, че това му е дошло много. Кив не бе виждал това, което аз бях по време на войната. Това бе ново за него.

— Какво се е случило тук?

Погледнах към наредените една върху друга клетки, парчетата материал... и другите парчета... разпръснати из целия товарен отсек.

— Обичали са да чупят играчките си.

Кат отново се задави.

— Не мога да повярвам, че дойдох тук доброволно.

— Никога повече — изръмжа Тарекх, обвинил опашка около половинката си, сякаш това го караше да се чувства по-добре. — Никога повече няма да слизаш от кораба.

— О, *кеф* с това, веднага. — Тупна го тя с ръка и подсмръкна — Ще го преживея.

— Да, ще го преживееш — изръмжа грамадният мъж. Бях сигурен, че скоро няма да изпусне Кат от погледа си. Той ѝ помогна да се изправи и я вдигна на ръце. Тя издаде лек протестиращ звук, но когато опашката му се стегна около кръста ѝ, тя въздъхна и обви ръце около тила му, вкопчвайки се в него, давайки и търсейки утеха.

Не ги гледах, докато се отдалечаваха. Нямаше нужда. Знаех, че Тарекх щеше да мърмори тихи думи на утеха и щеше да я притиска към себе си, докато ужасът от случилото се изчезне. Аз бих направил така.

Кивиан чакаше отзад. В мига, в който Тарекх и Кат излязоха, той ме погледна.

— Не съм казал нищо на Фран. Изключих комуникатора в мига, в който се уверих, че Кат е добре. Значи екипажът все още е жив?

— Не за дълго — щях да се върна на мостика и да се погрижа за тях, защото тези копелета нямаше да дишат още дълго, що се отнася до мен.

Той кимна.

— Ще помогна. По-късно може да вземем оръжията. За сега, трябва да проверим за оцелели.

Погледах го удивено.

— Оцелели? Огледай се, Кив. Онези двамата не са се интересували дали ще има оцелели. Повече ги е било грижа да направят *кефинг* каша. Интересували са се да късат разни неща от робите си, за да ги гледат как крещят в агония. Мислиш ли, че са оставили нещо живо тук?

Обикновено засмяното лице на Кивиан сега бе напълно сериозно.

— Не, не мисля, че са оставили. Но когато се замисля за моята Фран, искам да знам, че не сме си тръгнали от тук, без да проверим всичко.

— Би трябвало да подпалим целия *кефинг* кораб и да го засилим към най-близкия астероид, това би трябвало да направим — ритнах

една от захвърлените окървавени каишки през пода. Не стигна далеч. Блъсна се в една купчина и спря, а по някаква причина това ме направи още по-гневен. — Екзекуцията е прекалено милостив вариант за тези копелета. Трябва да страдат и то дълго, дълго време. Нов план. Ще ги измъчваме известно време — стиснах ръце, пукайки кокалчетата си.

— Можем да го направим — съгласи се Кивиан, скръствайки ръце. Но още не бе напълно съгласен с идеята ми. — Или можем да вземем оръжията, да проверим за оцелели и да свършим бързо с всичко. Забравяш, че все още сме в обсега на Ракхар IV. Мислиш ли, че никой не е доловил сигнала за помощ, който са изпратили? Довери ми се, колкото и да ми се иска да измъчвам онези сзт и да ги накарам да страдат, ако искаме да защитим себе си и екипажа си, трябва да действаме бързо.

— *Кеф*. Не искаш ли да отмъстиш за народа на половинката си? — махнах с ръка към клетките. — Не си ли гневен? — защото аз бях бесен, а дори нямах човешка половинка.

— Разбира се, че съм гневен — Кивиан присви очи към мен — Но също така съм капитан. Трябва да мисля за безопасността на целия екипаж и колкото по-дълго стоим тук, толкова по-голяма е вероятността да бъдем заловени. Затова ще проверим всичко и ще се изнесем от тук...

Изръмжах, удряйки с ръка по една от клетките. Тя се разклати и няколко други паднаха настрани.

— *Кеф*, това. Заслужават да си платят. Заслужават да бъдат наранени така, както смятаха да наранят Кат. Знаеш ли какво ще каже Фран, ако научи, че си обърнал гръб на това? — игнорирах факта, че погледът на Кивиан стана убийствен и направи крачка към мен. — Ще ти каже „Да ходиш да си го начукаш“ на човешки език и...

Кивиан вдигна юмруци още докато говорех и бях адски доволен, защото го исках ядосан толкова, колкото бях аз. Исках гнева да гори силно в тялото му, също като този гняв, от който аз не можех да се отърва. Исках...

— Ехо?

Гласът бе шепот, толкова крехък, че едва успях да го чуя.

Застинах. Вероятно въображението ми...

Юмрукът на Кивиан се стовари върху челюстта ми, карайки ме да залитна няколко крачки назад. Блъснах се в няколко клетки, и

колоната се срина. Ухилих му се докато се изправях, защото вероятно заслужавах това.

— Затваряй си *кефинг* устата — изръмжа Кивиан, отпусайки ръка.

— Ехо? — отново повика нежния глас. Идваше някъде от тъмните дебри на стаята. Този път знаех, че не е въображението ми. Кив и аз се спогледахме за един миг. Включих лампата на комуникатора на китката си и осветих стаята.

Пред погледа ми нямаше нищо, освен гниещо месо.

— Кой е там? — извиках, използвайки човешкия език.

— Аз... аз... аз съм човек — гласът бе тих и треперещ, сякаш се боеше да говори. — Моля ви... говорите ли английски?

— Да — извиках аз, осветявайки една след друга всяка клетка. Натъкнах се на един пресен труп и се наложи да преглътна отвращението си, продължавайки да светя докато навлизах в дълбините на товарния отсек. *Кеф*, колко клетки с човеци съдържаха това нещо? — Къде си?

— Не знам — гласът бе изненадващо спокоен. Бях леко шокиран от това, имайки предвид колко ужасена бе Кат. Освен това, можех да различа, че гласът е женски. Тембърът бе малко по-различен от дрезгавия глас на Фран или острия глас на Кат. Този беше мек, нежен и изговаряше внимателно някои думи. — Не ме изоставяйте — гласът започна да става отчаян. — Ще се държа добре.

— Няма да те изоставим — казах, а Кивиан тръгна, минавайки покрай мен по коридор с още наредени една върху друга клетки. — Колко от вас са там?

— Мисля, че съм единствената останала — извика, гласът й вече трепереше. — Обещавам ще се държа добре.

Толкова странно нещо за казване. Насочвах светлината от клетка подир клетка в търсене на собственика на гласа.

— Подскажи ни къде си — извика отново Кивиан. — Нямаме много време за губене.

— Не знам — каза отново жената — Съжалявам.

Но тя беше някъде на близо и продължих напред, проверявайки всяка една клетка. Стомахът ми се преобърна при гледката на това, което виждах, но точно сега това не бе важно. Важното бе да намерим

жената. Звучеше толкова спокойна, че не бях напълно сигурен, че не е капан.

Миг по късно, видях женски крак. Затичах се напред, осветявайки клетката. Тя бе седнала с крака подвити под тялото ѝ и лице обърнато към стената. Мръсна тъмна коса се стелеше по гърба ѝ и беше очевидно, че е гладувала и оставена да седи в мръсотията. Дрехите ѝ бяха дрипи.

Обаче тя не се обърна към мен, когато я осветих.

— Как се казваш? — попитах аз.

— Айрис — отвърна ми със същия спокоен глас. — Айрис Мейуедър.

Кивиан пристигна тичешком в мига, в който приклекнах до клетката. Задърпах ключалката, но тя бе ръждясала от мръсотията наоколо. Бе очевидно, че жената е стояла в това нещо от доста време.

Над нея имаше една клетка, както и една под нея и изглежда долната е служила за тоалетна от известно време. Вонята беше ужасяваща, но не можех да виня Айрис за това. Не е като да бе имала избор. Бях любопитен да видя лицето ѝ.

— Ще бъда много послушна — каза отново Айрис с този равен глас. — Каквото поискате, ще го направя.

— Обърни се — казах аз.

Тя го направи и Кивиан освети лицето ѝ. Първото нещо, което забелязах, бе, че бе прелестна. Красива, въпреки мръсотията по лицето ѝ и хлътналите ѝ бузи. Не можех да видя какъв цвят са очите ѝ, защото бяха скрити в тъмнината. Чертите ѝ бяха нежни и плавни, кожата ѝ — един нюанс по-тъмна от тази на Фран. Имаше тъмни вежди и обло лице, както и постоянните гърди, за които бях научил, че са нещо нормално при човешките жени.

Айрис вдигна глава и двамата с Кивиан си поехме едновременно стреснато дъх. Очите ѝ не бяха скрити в сенките. *Тях ги нямаше.* Нищо, освен тъмни, гневни белези, които стояха на тяхното място.

— Ще се подчинявам — каза тя отново — Моля ви.

ГЛАВА 3

АЛИВОС

Не можех да позволя на тези непознати да разберат, че от звуците на тяхното пристигане се чувствах едновременно ужасена и изпълнена с надежда.

Не мислех, че са онези, които ме плениха. Тези миришеха различно. На чисто, не влажно. Не ми се присмяха, виждайки ме да седя в собствената си мръсотия, с която бе пълна клетката ми. Никой не хвърли протеиново блокче към лицето ми, смеейки се, за да види как ще реагирам. Да изискат да им благодаря, тъй като трудно спечеленото ми подчинение бе по-забавно от това да ме гледаха как умирам от глад.

За пръв път от месец насам си позволих да изпитам надежда.

Но изминалият месец бе много труден и не можех да забравя уроците, които научих. Затова стоях мирно... въпреки че сърцето ми биеше толкова силно, че бях изненадана как не са го чули до сега... и чаках. Това може да е още един номер. Може да са поробителите ми, които да си играеха с мен, опитвайки се да ме примамят да започна отново да се боря, за да имат след това удоволствието отново да ме пречупят.

Все едно имаха нужда от оправдание. Пръстът ме болеше, особено връхчето на кутрето ми, което отдавна го нямаше. Липсваше ми и един пръст на крака. И издълбаните с нож извънземни символи на крака ми, които вероятно бяха нечий инициали, или нещо от сорта „Дейв Беше Тук“. Но не и очите ми. Очите никога не ме боляха.

Може би защото ги нямаше.

След онзи ужасен ден, в който ми ги взеха, започнах да разчитам на останалите си сетива. Можех да доловя движението на въздуха, когато извънземните приклегнаха до клетката ми. Единият стоеше толкова близо, че можех да доловя уханието на дъха му. Беше странно приятно... за разлика от вонята, в която се намирах.

Затова седях и чаках. Чаках инструкции или побой, или нещо. Научих, че когато не се подчиняваш губиш нещо. Някога бях дива и се бунтувах... вече не. Никога повече. Не исках да изгубя нищо повече.

Пазех тишина, когато злите, онези със странния извънземен език влязоха в стаята. Когато жената започна да крещи и плаче, и когато останалите скоро пристигнаха. Бях ужасена, но след седмиците в този ад се научих да не показвам реакциите си. Затова стоях тиха и неподвижна, притиснала ръце към бедрата си, решена да не издавам нито звук. Да не бъда непокорна.

Докато не чух един от тях да говори на английски. Той каза „чукам“. Сигурна бях, че го каза.

Затова, за пръв път от седмици не се подчиних, макар че може да ми коства езика, носа или живота ми. Просто... трябваше да зная кой бе тук.

— Очите ти — промърмори единият на английски и само звукът от родния ми език... мамка му само факта, че мога да разбера какво ми говорят... беше толкова прекрасен, че щях да се разплача, ако ми бяха останали слъзни канали.

— Няма ги.

— Няма ги? Само това ли ще кажеш? — мъжът звучеше възмутен, а аз се улових, че слушам в захлас как изговаря думите. Беше някак странно, все едно английският... или каквото и да е човешко... не бе родният му език, и вероятно наистина не беше. Зачудих се дали и той е извънземен. — Толкова спокойно, колкото останалото? Няма ги? Това са очите ти.

Исках да му се озъбя. Исках да му кажа, че знам, че ги няма. Не бях послушен роб и те ме наказаха, защото се борех. И колкото повече се борех, толкова по-силно отвърщаха те. Отрязаха пръста на ръката ми, а след това и този на крака ми и когато не спрях да се боря, взеха очите ми. И това беше. Вече нямах сили да се боря. Сега бях жива единствено, защото бях покорна. Другите бяха мъртви. Всички бяха мъртви. А аз бях напъхана в тази клетка от месец и не исках нищо друго, освен свободата си и хладния земен бриз на лицето си. Молах се да ми помогнат, защото не можех да понеса повече.

Но научих, че мога да понеса много повече. Щях да оцелея. Затова не казах нищо от това. Не знаех дали не е капан. Дали не е тест за това колко съм покорна. Затова казах.

— Веднъж не се подчиних. Научих си урока.

Мъжът въздъхна дълбоко.

— Нека да я отведем обратно на кораба — каза другият глас. — Фран ще ме убие, ако се забавим още малко. Идваш с нас, скъпа. Ще се погрижим за теб. Никой повече няма да те нарани.

— Добре — казах, тъй като изглежда очакваха отговор. Сърцето ми заблъска лудо изпълнено с надежда. Дали е истина? Дали е възможно?

Мъжете обсъдиха нещо на тих глас и фактът, че смениха езика, ме направи нервна. Ето започваме отново. Това не бе спасителна мисия, както се надявах. Просто значеше, че не мога да се доверя на никого. Заставих се отново да изглеждам спокойна и зачаках.

— Направи го — каза гласът по-близо до мен, обръщайки се към приятеля си. — Ще я изведа от тук и ще се върна на кораба.

— Добре. Аз ще дойда, след като взема, ъм, нещата.

Чу се звук от стъпки и осъзнах, че някой си тръгва. Прехапах долната си устна, защото исках да изкрещя, молейки ги да ме вземат със себе си, но успях да се спра. Преглътнах и зачаках. Безкрайно, безкрайно чакане. Изглежда това вече беше животът ми.

Чу се хрущене на метал и клетката ми потрепери.

— Как за *кеф* се отваря това нещо?

Сърцето ми отново заблъска силно.

— Не знам. Никой не ме е пускал оттук.

Мъжът изръмжа тихо.

— Никога повече няма да бъдеш в клетка, ако зависи от мен. Кажи ми името си. Забравих го.

— Айрис — прошепнах. И клетката изскърца и се разтресе, а аз усетих как въздуха се раздвижва.

Не можех да видя, но усетих как вратата се отвори. Вълна от нетърпение премина през мен, но бях прекалено изплашена, за да направя каквото и да било.

— Подай ми ръката си — каза ми мъжът. Не се поколебах, защото подчинението бе дълбоко внедрено в реакциите ми. Подадох ръка напред и бе обгърната от топли пръсти.

През мен премина тръпка, когато осъзнах колко грамадна е ръката на непознатия. И кожата му бе различна на допир. Спомена за няколкото пъти, в които бях докосвана от мъжете с оранжева и твърда

кожа. Кожата им разкъса моята и ме нарани. Този мъж обаче бе гладък, като велур. Приятен на допит. Той не бе като тях.

— Аз... кой си ти? Какво си ти? Къде са другите? Онези, които ме отвлякоха?

— Мъртви са — каза твърдо мъжът. — Или скоро ще бъдат, ако зависи от мен. Името ми е Аливос. Аз съм приятел — тонът му стана по-мек, сякаш усещаше, че ме е изплашил. — Аз съм пират, но не наранявам човеци. В безопасност си, обещавам.

Обещанията се нарушаваха с лекота, но все пак кимнах, защото изглежда той очакваше отговор. Надявах се, но нямаше да въздъхна облекчено, докато не се махнех от това място. Опитах да запомня името му, но бе доста странно, затова се постарях да го повторя възможно най-точно.

— Алвос.

— Достатъчно близо — имаше нотка веселие в гласа му. — Ще запазим урока по езици за по-късно. Можеш ли да се изправиш?

Да се изправя? Когато той ми подръпна ръката осъзнах, че иска да излезе от клетката. Радост премина през мен и се хвърлих напред, преди да е променил решението си. Бяха минали седмици откакто последно разтегнах краката си и на мига получих крампи, които ме накараха да полетя стремглаво напред.

Силни ръце се обвиха около кръста ми и в следващия миг бях подпряна срещу грамадно тяло. Той бе топъл и ухаеше толкова хубаво и чисто, че проплаках.

— Държа те, Айрис — прошепна Алвос, а дъхът му погали кожата ми. — Няма да позволя да паднеш.

Бях мръсна и се чувствах неприятно и бях толкова слаба, но в същото време почувствах, че съм в... безопасност. Прииска ми се да видя лицето му и осъзнаването на това се стовари болезнено върху мен. Никога нямаше да мога да го видя. Никога. Щях завинаги да бъда изгубена в тъмнината.

Не, не можех да мисля за това. Аз бях оцеляваща. Щом трябва да съм сляпа до края на дните си, така да бъде. Щях да използвам всичките си други сетива. Като докосване и обоняние. Точно сега и двете бяха изострени до крайност, благодарение на мъжа, който ме държеше, притисната към гърдите си. Притиснах пръсти към гърдите

му и почувствах материята на блузата му, както и нещо твърдо под нея. Броня?

— Можеш ли да стъпиш на крака? — попита ме Алвос.

— Мина известно време, но ще опитам — пробвах да стъпя на крака, но бе болезнено ясно, че не могат да ме държат. Не можех да ги изправа и ги чувствах слаби и меки като спагети. — Дай ми само момент.

— Точно колко време, е известно време? — гласът му бе гневно ръмжене в ухото ми, преди да ме вдигне на ръце като принцеса от приказките. — Ще те заведе в медицинската зала.

— Добре — казах спокойно. Искях да попитам къде е тази медицинска зала, и какво ще се случи там, но бях забелязала, че извънземните имат насилствени наклонности, затова стиснах зъби и се опитах да изглеждам покорна.

Покорството ме опази жива. Дори да исках да крещя от радост, че съм във от онази клетка, или да хукна да бягам и да се скрия така, че никой повече да не ме намери, не го направих, а стиснах ръце в скута си и се постарях да бъда спокойна и покорна, като добър малък роб. Емоциите бяха прекалено опасни и не можех да си позволя да ме мислят за нещо друго, освен перфектния домашен любимец.

ГЛАВА 4

АЛИВОС

Докато носех лекия си крехък товар към *Глуака* забелязах няколко неща за Айрис.

Забелязах, че е по-слаба в сравнение с Фран и Кат, защото можех да видя очертанията на ребрата ѝ през раздраните ѝ дрехи, а косата ѝ бе толкова сплъстена, че вероятно щеше да се наложи да бъде отрязана близо до скалпа. Забелязах дълбоки белези на мястото, на което някога са били очите ѝ, бяха различни и някак хаотични. Имайки предвид, че всеки кораб бе екипиран с медицински инструменти и операционни материали беше очевидно, че това е било само още едно от мъченията на онези, които са я държали тук. Забелязах как стои напълно мълчаливо и неподвижно с безизразно изражение, стиснала ръце в скута си, все едно това е поредната приятна разходка, а не спасителна мисия.

Забелязах, че има най-сладкото малко носле и тъмни устни, които не можех да спра да гледам. Знаех, че не бива, защото с нея са се отнасяли жестоко, но вече изпитвах силни собственически чувства към нея.

И бях гневен. Толкова *кефинг* гневен точно сега. Не към нея... към сззт, които я бяха държали и условията, в които я бяха принуждавали да живее. Гневен, че е била наранена и измъчена, и че е покрита със собствената си мръсотия и все пак... тя се държеше толкова спокойно, все едно нищо от това не я тревожеше.

Бях гневен, че тя не е гневна.

Но може би е в шок. Това би било разбираемо. Истерията щеше да дойде по-късно, когато осъзнае, че е в безопасност.

Внимателно я пренесох през тесния коридор на скачача. Движих се бавно, защото не исках да я нараня или да ударя крака ѝ в стената, ако не внимавам. Тя заслужаваше много по-добро от това, което бе получила и се заклех, пред себе си, че никога няма да ѝ дам причина да

се бои от мен. Веднага щом я отведях в безопасност в медицинската зала, щях да се върна на онзи *кефлинг* кораб и да довърша онова, което трябваше да направя в самото начало. Щях да се погрижа онези копелета никога повече да не наранят друга човешка жена.

Самата мисъл ме изпълваше с нетърпение. Много скоро.

Пренесох я през тунела, свързващ двата ни кораба, и в мига, в който въздухът се промени, усетих как тя се скова в ръцете ми. Тя повдигна глава и не изглеждаше толкова отпусната, а леко разтревожена.

— Нося те на нашия кораб. В безопасност си. Казва се *Луд от любов глупак*, защото едно хубаво нелепо име кара хората да не подозират, че си пират.

Тя кимна и ми се прииска да бе казала повече, но не го направи. Беше разочароващо. Искях да знам какво се случва в главата ѝ, какво чувства. Копнеех да науча мислите ѝ така, както никога не съм копнял да знам всичко за друга жена.

Нещо вътре в мен я разпознаваше като моя. Бях чувал другите мессакаш да говорят за това. Как, когато срещнат своята жена, просто знаят дълбоко в себе си, че тя е единствената. Че връзката е мигновена и прониква до самата ти душа. Винаги съм мислил, че това са простотии. До този миг. Сега щях да разкъсам всеки, който опита да я докосне.

Чувствата ми не бяха романтични. Все още не. Тя бе твърде крехка, прекалено наранена. Но всичко бе наред. Можех да я чакам сега, след като имах за какво да живея. Винаги имах за какво да се бия, но сега бе различно.

Вече всичко беше различно.

— Айрис — промърморих, защото имах нужда да усетя името ѝ на устните си и исках да видя как ще реагира тя. — Ще останеш известно време на кораба ми. Е, корабът не е мой. Не съм капитанът. Аз съм мускулът. Но ще се погрижа никой да не те притеснява. Останалата част от екипажа са добри мъже. Освен това, те са обвързани. Имат си жени, затова не бива да се притесняваш от тях. Е, всички, освен Сенторр, но той не би те докоснал. Не мисля, че някога е поглеждал два пъти към някоя жена. Мисля, че когато си падне по някоя жена, ударът ще го свари напълно неподготвен. — *Кеф*, бърборех като идиот.

Тя просто си седеше спокойно в ръцете ми, с леко наклонена глава, показваща, че ме слуша.

Стиснах зъби заради мълчанието ѝ.

— Да знаеш, може да кажеш нещо.

Айрис облиза устни, все едно се опитваше да измисли какво да каже. Бях очарован от малкия ѝ розов език, преди да проговори.

— Благодаря ти, Алвос.

Сега се очаровах от нежния ѝ мелодичен глас.

— Не е нужно да ми благодариш, че те спасявам. — Когато тя не каза нито дума, раздразнението се завърна. — Бих искал да говориш с мен, моля те, Айрис. Не искам да се боиш да говориш с мен.

Тя се поколеба, преди да кимне.

— Добре. Ще опитам да говоря. Съжалявам.

Простенах тихо.

— Или да се извиняваш. *Кефинг* не се извинявай.

Веждите ѝ се свиха и тя завъртя глава към мен.

— Кеф-инг?

Усетих как ушите ми пламнаха.

— Не е човешка дума. Извинявай за това. Ругатня е.

— Разбирам.

Все още изражението ѝ бе безизразно. Знаех, че дълбоко в нея гори огън. Беше преминала през ада и обратно. Просто трябваше да бъде търпелив и да измисля начин как да я разпаля отново.

Стъпих през люка на *Глупака* и на мига качеството на кислорода се подобри. Поех дълбоко и доволно дъх, и продължих към медицинската зала, понесъл товара си.

— Ще се срещнем с Тарекх в медицинската зала — казах ѝ, докато вървях напред. — Той ще прегледа раните ти, за да се увери, че всичко е наред. Ще те стегнем за нула време.

— Благодаря ти.

— С него ще си в добри ръце.

Можех да усетя как се напруга и видях как прехапва едната си тъмно розова устна. Тя преглътна, а аз бях заплепен от всяко нейно малко движение. Кога за последно бях забелязвал как някой преглъща? *Кеф*, яко загазих.

— Оставяш ли ме?

Гласът ѝ бе спокоен, но можех да почувствам тръпката, която премина през тялото ѝ.

Сега се чувствах раздвоен. Исках да нараня онези сззт, толкова много, че можех да вкуся гнева си. Повече от това, исках да знаят кой ще им причини поредната доза болка. Исках да видя как искрата живот изгасва в очите им. Но сега Айрис се напрегна. Дори да не го каза, разбрах, че иска да остана с нея. И тъй като вече изпитвах собственически чувства към нея, нямаше какво да сторя, освен да променя плановете си.

— Ще остана с теб.

Тя кимна, но можех да усетя как част от напрежението си отива.

Вратата на медицинската зала се отвори и Фран изскочи навън, слагайки амуниционна тръба в един от бластерите.

— О, Аливос. Ти... — Тя отскочи леко назад, виждайки съсипаното лице на Айрис и залитна. — О, Боже мой.

Завъртях се леко настрани, сякаш можех по някакъв начин да защитя Айрис от погледа, който ѝ хвърляше Фран. Поглед изпълнен със състрадание и ужас. Много добре разпознах това изражение. Бях го виждал толкова много години наред. Хората ме питаха за войната. Казвах им как съм оцелял и този поглед се появяваше в очите им.

Мразех го. Намръщих се към Фран.

— Това е Айрис — казах ѝ със смъртоносен тон. — Тя ще остане известно време с нас.

Фран се окопоти, разтърсвайки се леко.

— Разбира се. — Тя превключи на английски. — Никой не ми е казал, че на борда ще дойде нов човек. Има ли още? — Тя погледна покрай мен и прибра бластера в кобура си. — Къде е Кив?

— Все още е на скачача, за да се погрижи за мисията ни.

— Сам? Ти майтапиш ли се? — Гласът ѝ стана по-остър и тя позволи на раздразнението да ѝ проличи. Усетих как вниманието ѝ се насочи от ранената жена в ръцете ми, към половинката ѝ. Поклащайки глава, тя мина покрай мен. — Отивам при него. Кълна се, ще ме вкара в гроба. Беше ми приятно да се запознаем Айрис, но трябва да отида и да покрія гърба на половинката си.

Мислех да посоча, че не бихме оставили Кивиан сам, ако имаше дори малка опасност, но вероятно бе добра идея Фран да се присъедини към него, само за всеки случай. Освен това, капитанът

щеше да оцени факта, че малката му безстрашна човешка половинка е отишла да го защитава. Гледах я как се отдалечава по коридора, преди да насоча отново вниманието си към лицето на Айрис. Изражението ѝ отново бе станало безизразно с ръце отпуснати в скута ѝ.

— Сега ще влезем в медицинската зала — казах ѝ аз. — Тарекх вероятно ще е вътре с половинката си, Кат. Ако тя те накара да се чувстваш неудобно, само ми кажи и ще я накарам да излезе.

Лека емоция премина по лицето на Айрис. Изненада.

— Би ли го направил?

— Разбира се — казах твърдо — Ти само кажи.

— Добре — прошепна тихо тя. — Толкова... толкова ли е лошо? — Една мръсна трепереща ръка се насочи към лицето и скулите ѝ, без да го докосва все едно се боеше да разбере колко зле бяха раните ѝ.

— Добре е — казах твърдо. Защото какво можех да кажа? Очите ѝ бяха извадени от мъже, които бяха действали като животни, жестоко обгаряйки ги, съсипвайки всички шансове по-късно да може да ѝ бъде поставена регенеративна тъкан. Умишлено бяха съсипали красотата ѝ. Били са решени да я пречупят. — Красива си — казах ѝ, защото как да не го направя. В моите очи тя бе красива. Можех да видя отвъд грозните белези и вредата, която ѝ бяха нанесли.

Устните ѝ се извиха леко.

— И ти ли си сляп, Алвос?

Сърцето ми прескочи един ритъм, виждайки усмивката ѝ. За нея бях готов да направя всичко. За нея щях да преместя астероиди и да прелетя без страх през черни дупки.

В този миг станах неин. Напълно и безвъзвратно неин.

* * *

Ако Кат се стресна от вида на Айрис, то не го показва по никакъв начин. Беше се сгушила в скута на Тарекх, обвита в одеяло и остана на стола му, дори след като грамадния мъж се изправи, за да прегледа Айрис. Тарекх не бе изненадан да я види, което ми подсказа, че вероятно Кив се е свързал с него и му е казал какво да очаква, докато аз я носех насам. Нито един от двамата им не бърбореше безспир както винаги. Кат обикновено бе забавна и обичаше да се закача с Тарекх, а

грамадният мъж бе пълен със смях и много спокоен. Днес и двамата бяха мълчаливи и предполагах, че на Кат известно време ще ѝ е трудно да се пребори със случилото се.

Това само ми напомни, че Айрис има нужда от време. Щях да ѝ дам цялото време, от което се нуждае. Ако се чувстваше в безопасност, стоейки тихо и спокойно, то така да бъде.

Тарекх преглеждаше Айрис, а аз наблюдавах резултатите дори по-напрегнато и от него. Тя бе недохранена, дехидратирана и с витаминен дефицит. Не бях изненадан, имайки предвид условията, в които я открихме. Тялото ѝ се бореше с инфекция, а дългата грозна рана на бедрото ѝ имаше нужда от шевове. На един от пръстите ѝ му липсваше горния край, един пръст на крака ѝ липсваше напълно, а друг бе лошо счупен. Мускулите ѝ бяха невероятно слаби и щеше да ѝ се наложи да прекара известно време всеки ден в медицинската зала, докато компютърът ѝ прави пълна диагностика, но като цяло нямаше нищо фатално. Тарекх даде тази прогноза и аз въздъхнах облекчено, което накара приятелят ми да ми хвърли странен поглед, а опашката му да се залюлее.

Не сметнах за нужно да му обяснявам. Бях сигурен, че той разбира какво чувствам.

— Имаш нужда от малко лекуване, но нищо, което едно добро хранене и няколко витаминни инжекции, да не могат да излекуват. Колкото до очите ти... — той се поколеба.

— Знам — каза Айрис — Няма ги. Не мога да видя нищо.

Тарекх вдигна скенера, местейки го по белязаната плът и хлътналите очни недра.

— Обикновено, сега е моментът, в който да надъхам пациента, но нямам нищо добро за казване, имайки предвид какво са ти причинили. Дори обгарянето... — Гласът му заглъхна. — Няма какво да се направи, че да ги възстановим. Съжалявам.

— Благодаря, че опита — отвърна Айрис със спокойния си сладък глас.

Стиснах зъби, когато Тарекх ме изгледа раздразнено. Мразех това, че е толкова примирена с всичко. Би трябвало да фучи разярено. В този случай бих я разбрал. Можех да разбера и страха. Вместо това, тя бе просто... пасивна.

— Ще ти дам мехлем, който да спомогне за зарастването така, че да не останат много белези, както и един за бедрото ти. Трябва да го втриваш два пъти на ден и ще те добавя към биоскенера на кораба, за да мога да следя показателите и да съм сигурен, че нямаш никакво скрито заболяване, което да се прояви по-късно. Но нямаш никакви паразити или зарази, тъй че това е плюс. Любов, би ли ми подала една от онези санитарни престилки зад теб? — той погледна към Кат.

— Може да вземе одеялото ми — каза Кат, развивайки го от раменете си и подавайки го на половинката си. — Не ми е студено вече.

Погледнах намръщено към Айрис. Дали ѝ е студено? Тарекх нежно зави раменете на Айрис и осъзнах, че покрива голотата ѝ. Ядосах се на себе си, че не бях помислил за това. Трябваше да осъзная, че може да ѝ е неудобно.

— Може да спиш тук — започна Тарекх.

— Не — намесих се бързо. Медицинската зала бе малка и обикновено бе пълна с разтурията на Тарекх. Не беше удобна и исках тя да има хубаво легло и приятно място, на което да седне и да се отпусне. Исках да може да се разтегне и да ѝ бъде комфортно. — Може да остане в моята стая. Аз ще спя някъде другаде.

— Добре — каза спокойно Тарекх. След това превключи на родния ни език. — Нали знаеш, че така започна всичко между мен и Кат?

Намръщих му се. Кат само се подсмихна и ми намигна.

— Ще донеса някои дрехи, които да ти станат — каза човешката жена. — Как каза, че е името ти?

— Айрис.

— Точно като цветето. Красиво. — Кат скочи на крака и излезе от медицинската зала. — Веднага се връщам.

Опашката на Тарекх се клатеше бавно, когато обърна гръб на Айрис. Той отмести настрани част от инструментите си и започна да рови за нови.

— Нека да продължим и да почистим и зашием раната на крака. — Той се премести до една от машините и започна да натиска нещо на интерфейса. Докато го правеше, аз наблюдавах внимателно Айрис. Името ѝ значеше „цвете“? Отиваше ѝ и бе прелестно като нея самата.

Тя завъртя лице в моята посока, търсейки нещо.

— Алвос още ли си тук?

— Тук съм. — Тя кимна леко и задъвка долната си устна, сякаш искаше да каже нещо, но се боеше. — Какво има? — попитах аз. — Боли ли те нещо?

Айрис преглътна.

— Ти... ще останеш ли? — Лицето ѝ пребледня. — Не е нужно да го правиш, разбира се. Сигурна съм, че си зает. Просто бях любопитна...

— Разбира се — казах ѝ, пристъпвайки към нея. — Искаш ли да държиш ръката ми, докато той работи?

Тя веднага протегна ръка напред и видях, че трепери. Разбира се, че бе нервна. Можех да си представя колко е ужасяващо това, което ѝ се случваше в момента, имайки предвид какво бе преживяла. Хванах ръката ѝ и я стиснах леко, за да ѝ покажа, че съм с нея. Айрис веднага обви и двете си ръце около моята, и ме изненада като проследи с пръсти кокалчетата ми.

— Имаш четири пръста — промърмори тя. — Бях усетила, че ръката ти е малко различна.

Тарекх изглеждаше зает в другия край на стаята, ровейки в едно от шкафчетата с провизии. Потърках с палец кожата на Айрис, без да ме е грижа, че е мръсна.

— Моят народ има три пръста и палец, да. Както и на краката.

— Краката ти са с три пръста и палец? — На устните ѝ се появи шеговита усмивка, която обаче изчезна на мига. — Съжалявам. Не трябваше да казвам това. Аз...

Засмях се, макар звукът да прозвуча пресилено. Не ми харесва ужаса изписан на лицето ѝ, сякаш бе направила фатална грешка, шегувайки се с мен. Трябваше да ѝ покажа, че не съм разстроен.

— Краката ми са грозни, но не чак толкова.

— Не, доста са грозни — обади се Тарекх, заставайки до нея. Той издърпа нещо закачено за стената, което имаше остър връх и направи жест към нея. — Добре, Айрис. Ще се наложи да отворя раната, за да почистя инфекцията, преди да се е разпространила в кръвната ти система. Първо ще стерилизирам мястото и след това ще го накарам да изтръпне. Става ли?

— Добре. — Тя пое дъх, а ръцете ѝ се стегнаха около моята, и макар да личеше, че е изплашена, лицето ѝ бе безизразно, както

обикновено.

Стиснах леко ръката ѝ, за да знае, че съм до нея.

— Първо ще почувстваш влага по бедрото си — каза Тарекх. — След ще изтърпне с лека безболезнена инжекция.

Бях доволен, че Тарекх си прави труда да ѝ обясни всичко, което ще направи, преди да я докосне. Той бе добър мъж, моят приятел. В следващото заведение щях да му купя балончета с напитки, това бе сигурно. Потърках с палец меката, странна на цвят кожа на Айрис.

— Ако те заболи, няма проблем да му се ядосаш — казах ѝ, надявайки се на реакция. Смях. Усмивка. Нещо. Гняв дори.

Но тя остана напълно неподвижна, чакайки.

ГЛАВА 5

АЙРИС

Не знаех дали мога да имам доверие на Алвос, но изпитвах отчаяна нужда да се вкопча в някого. Стисках странната му ръка, защото я усещах успокояваща и силна, макар да го бях срещнала преди минути. Той изглеждаше добър мъж. Бях наясно, че всичко това може да е преструвка. Че може да е още един от кроежите на робовладелците, в опит отново да ме пречупят. Да ме накарат да мисля, че съм спасена, за да сваля гарда си, и реакцията ми да бъде още по-силна, когато осъзная, че отново съм била предадена.

Бях наясно с това и все пак се вкопчих в Алвос, защото мисълта да бъда наранена отново ме ужасяваше.

Опитах да остана неподвижна, да бъда спокойна, но в мига, в който другият мъж, Тарекх, докосна крака ми, цялата подскочих. Спомените скътани в тайните кътчета на ума ми надигнаха грозните си глави, спомени за болка, за кръв и за други ужасни неща, които опитвах да забравя.

— Съжалявам — проплаках.

— Налага се да стоиш неподвижно — каза той. — Това са мехлеми за стерилизация — нещо мокро преминаваше през крака ми и почистваше методично раната ми. Макар да минаваше леко по нея, все пак ме заболя и подскочих отново. Той въздъхна тихо. — Може би ще се наложи да я държиш неподвижно, Аливос.

Поех си рязко дъх, защото мисълта ме ужаси. Да бъда държана неподвижно, докато някой ме наранява? Това бе най-ужасният ми кошмар, събудил се за живот. Но се постарях да не ми проличи, защото бях научила, че чувствата ми вече не бяха от значение.

Ръката, която държах, се стегна леко, сякаш бе усетил страха ми.

— Не — каза той със своя твърд тон. — Никой повече няма да я държи против волята ѝ. Ако Айрис не иска да докосваш крака ѝ, може да каже не.

Прииска ми се да се разплача от облекчение.

Тарекх въздъхна по-тежко този път.

— Държиш се като твърдоглав глупак, Аливос. Не би ли трябвало да помагаш на Кивиан с другия кораб?

— Айрис има нужда от мен — каза той простиичко и палецът му помилва кожата ми. Това малко докосване ме успокои. Напомни ми за обещанието му да не ме наранява. И макар още едно предателство да имаше силата да ме пречупи завинаги, аз му повярвах. Трябваше да повярвам в нещо.

— Ще се опитам да не мърдам — прошепнах, стисвайки по-силно ръката на Алвос. Знаех, че това не е името му. Не пълното му име. Имаше малка извивка в средата на името му, която бе интересна и уникална. Вероятно би трябвало да се опитам да го изрека както трябва... но не го направих. Това беше малък тест, за да видя как ще реагира, когато казвам грешно името му, за да знам каквото да очаквам. Всеки път, щом го изричах грешно се напругах, чакайки да видя дали ще ме зашлеви или поправи, и дали ще успея да го ядосам.

Но той не казваше и не правеше нищо.

— Всичко е наред, Айрис — каза извънземният, който държеше ръката ми. Той сложи другата си ръка върху моята и топлите му длани обгърнаха пръстите ми. Беше толкова успокоително, че почти не помръднах, когато Тарекх прокара отново влажния парещ мехлем по раната на крака ми.

Понесох почистването и след това възкликнах, когато нещо горещо докосна отново моят крак.

— За тази част имам нужда да си наистина неподвижна — каза Тарекх, макар тонът му вече да не бе толкова нетърпелив. — Така ще боли по-малко. Обещавам ти.

Е, това определено бяха правилните думи. Направих всичко по силите си да остана неподвижно, въпреки че се потях от ужас, трепвайки, заради ужасните спомени, които ме навестяваха. По някакъв извратен начин бях доволна, че не мога да видя раната, защото тогава вероятно щях да се чувствам десет пъти по-зле. Вместо да мисля за това, се концентрирах над усещането Алвос да държи ръцете ми. Забелязах, че има мазоли и макар да имаше само по три пръста и един палец на всяка ръка, аз ги усещах силни, топли и успокоителни. Кожата му бе невероятно мека и отново я свързах с усещането, че

докосвам кадифе. Концентрирах се върху това, чудейки се дали е само въображението ми или тялото му е покрито с малки нежни косъмчета, като на пухкаво зайче. Беше странно успокоително да си представям този грамаден мускулест мъж, като нежно пухкаво зайче.

Милвах ръката му, представяйки си, че има големи уши и розово, мърдащо се носле, както и най-топлите и приветливи очи. Толкова се отпуснах от тези фантазии, че не осъзнах, че Тарекх е свършил, докато не усетих как нанася нещо хладно и мокро по крака ми.

— Това ще затвори раната за момента — каза медикът. Ръцете му вече не докосваха крака ми и едва сега осъзнах, че болката също я няма. Напрежението в тялото ми почти изчезва. Тарекх продължи да говори. — Ще проверим раната отново на сутринта и ще започнем да ти даваме безопасни за човеци антибиотици. За момента обаче, след като ти сложа няколко инжекции си свободна да си вървиш.

Свободна да си вървя? Къде да ида? Намирах се в непознатия космос, сега на пиратски кораб, ако не ме бяха излъгали. Все още бях оставена на милостта на тези около мен. Но успях да сдържа ужаса си и просто да кимна, стараяйки се да изглеждам спокойна и отпусната.

— Много благодаря.

Последва дълга пауза, преди Тарекх да прочисти гърлото си.

— Аз ще видя защо Кат се бави толкова много — чу се съскащ звук, за който осъзнах, че е отваряне на врата и отново настъпи тишина.

Ръката на Алвос все още държеше моята.

— Добре ли си? Ако те боли само ми кажи и отново ще повикам Тарекх.

— Добре съм — казах му, защото дори всичко да ме болеше нямаше да го призная, за да не бъда в тежест на никого. Ако това наистина бяха моите спасители, последното нещо, което исках бе да им създавам проблеми, заради които да ме зарежат някъде... а и вече бях сляпа. Вече така или иначе щях да имам нужда от много помощ, за да се приспособя. Знаех, че много хора на Земята се оправяха добре, въпреки липсата си на зрение, но за мен всичко това бе толкова ново и докато не свикнех, щях да имам много затруднения.

Той изсумтя, сякаш не вярваше изцяло.

Досега Алвос бе най-мил с мен от цялата група. Запитах се дали мога да му задам няколко въпроса, без да го ядосам. Дали можете

зайчета имат лош темперамент? Той бе доста силен, разбрах го щом ме вдигна на ръце, носейки ме до тук. Но до момента бе наистина търпелив с мен, дори мил. Но ако попитах нещо, което да го ядоса, можех да загубя още някой пръст... или нещо по-лошо.

Обаче щеше да е по-лошо да не зная.

— Алвос... сами ли сме?

— Разбира се.

Претеглих отговора му и осъзнах, че няма да има значение, дори да не ми казва истината.

— Какво планирате да правите с мен? — попитах го аз.

Той се замисли за миг и след това се размърда леко, сякаш повдигна рамене.

— Все още не знам.

Поне бе откровен и все пак отговорът му ме изпълваше със страх. Той бе казал, че са пирати и много добре знаех какво мислят извънземните за хората. Смятаха, че сме не повече от играчка за тях, без мозък и без чувства. Фактът, че не знаеха какво да правят с мен, означаваше, че може би ще се наложи да работя за мястото си тук.

Ако трябваше да го направя по гръб, щях да го сторя. Просто никога повече не исках да се връщам в онази клетка.

— Няма да се боря, ако искаш да ме докоснеш — казах му аз. — Ще бъда добра.

Извънземният издаде отвратен звук и пусна ръката ми.

— Не това имах предвид.

Звучеше ядосан и се разтреперих от страх. Не можех да си позволя да ми е сърдит. Той беше моят герой до сега и исках да си остане такъв.

— Съжалявам.

Алвос издаде още един разстроен звук.

— Айрис, *кефинг* спри да се извиняваш. Нямам намерение да те ударя.

Да ме удари? Щях да имам късмет, ако това бе единственото наказание, което се налагаше на роб, който се бунтува. Но тъй като не знаех как да му отговоря, запазих мълчание.

Чух звук от стъпки и раздвижването на въздуха, сякаш той се движеше напред-назад пред мен.

— Имам нужда да ми повярваш, че никой тук няма да те нарани. И никой няма да използва тялото ти. В безопасност си. Когато казах, че не знам какво ще правим с теб, беше, защото не мога да взема решение вместо целия екипаж. Всеки от нас трябва да каже мнението си за това кой да остане на кораба. Ако в крайна сметка не може да останеш при нас, ще ти намерим безопасно място, на което да се грижат за теб.

Продължих да стоя безмълвно. Звучеше добре, но се бях научила да не вярвам на никого и нищо. Единственото, което можех да контролирам, бе държанието си. Да бъде приятна. Безобидна. Незабележима. Затова просто му се усмихнах, все едно това е най-прекрасното решение на проблема ми.

— Благодаря ти.

Той издаде отново отвратен звук заради отговора ми и се боя, че май не звучах достатъчно ентусиазирано, колкото се надявах да бъда.

ГЛАВА 6

АЛИВОС

Айрис ме подлудяваше. Познавах я от няколко часа, но имах чувството, че е променила целия ми живот... и по тази причина раздразнението, задето не ме допуска до себе си бе още по-голямо. Тъй като я гледах много внимателно, можех да видя точно кога се затваря зад спокойната си външност. Можех да видя, че под примирената фасада се крият много повече отговори. Но не можех да я притискам. Тя все още не ме познаваше и не ми се доверяваше.

Беше дразнещо, но нямах намерение да се предавам. Никога нямаше да се откажа от нея.

Тя седеше на масата за прегледи, увита в одеяло, и забелязах, че ръцете ѝ отново са свити в юмруци, отпуснати в скута ѝ. Позата бе абсолютно същата като онази, в която я намерих първия път в клетката и това ме накара да се почувствам неудобно. В ума ми, това бе нейната поза „чакам-да-умра“.

Налагаше се да я извадя от нея... без, разбира се, да я докосвам. Макар да се бе вкопчила сладко в ръката ми, докато Тарекх работеше по крака ѝ, не мислех, че ми има доверие да я докосвам, особено, когато не можеше да ме види. Затова скръстих ръце на гърдите си и я попитах.

— Изморена ли си? Гладна? Жадна? Имаш ли нужда да ползваш тоалетната? Душ?

Главата ѝ се завъртя към мен с интерес, а устните ѝ се разтвориха леко.

— Душ? Имаш душ?

— Това е човешката дума, която използвате, нали? За вода, течаща върху теб, за да те почисти?

— Да! — тя докосна един кичур мръсна коса — Аз... много бих искала да се изкъпя. Нали няма да е проблем, заради крака ми?

— Защо да е? — попитах любопитно.

— Защото Тарекх ме превърза?

Ах.

— Имаш предвид пластира, който постави на раната ти? Водата няма да му направи нищо и ще се свали едва когато лично го отлепиш от кожата си. Можеш да се къпеш с него колкото пожелаеш.

Тя си пое дъх.

— Наистина? — гласът ѝ бе изпълнен с недоверие.

— Наистина. Водата се филтрира и рециклира, затова не можеш да я изхабиш.

Лека усмивка разтвори устните ѝ. Беше красива и това правеше жестоките белези на лицето ѝ още по сърцераздиращи. Преглътнах трудно. Ако Кивиан все още не бе убил онези сззт, нищо нямаше да може да спре ръката ми да ги удуши на мига.

— Можем ли да отидем да се изкъпем сега? — попита Айрис със свенлив глас. — Мина цяла вечност, откогато за последно бях чиста.

Членът ми реагира на мига на думите ѝ. Можем ли да отидем да се изкъпем? Но знаех, че нямаше предвид точно това. Невъзможно. Но дори и да го имаше, изборът не бе неин, а просто ми казваше онова, което мислеше, че искам да чуя.

— Разбира се. В моята каюта. Да вървим.

Имаше лека нотка на колебание, но тя успя да я прикрие бързо с усмивка.

— Добре.

Започвах да мразя всяко нейно „добре“, тъй като подозирах, че когато го използва, всъщност иска да каже нещо друго. Представих си как бих се чувствал на нейно място и предполагах, че ще е и малко изплашена от факта, защото отивахме в моята каюта.

— Докато си с нас, каютата ми ще бъде твоя — казах ѝ аз. — Аз ще спя отвън в коридора до вратата, за да си сигурна, че никой няма да те безпокои. Не че някой би го направил. Но ще постъпя така, за да се чувстваш спокойна. — Супер, сега се оправдавах за всяко нещо, което излезе от устата ми. — Ела, ще те заведа там.

Докоснах с пръсти китката ѝ, за да ѝ покажа къде се намирам. Тя хвана здраво ръката ми, вкопчвайки се в нея и с двете си ръце, сякаш бях единственото нещо, на което може да се довери. Беше отрезвяващо и се заклех никога да не предавам доверието ѝ.

Поведох я надолу по коридора на *Глупака* и забелязвах, че няма никой друг наоколо. Обикновено корабът изглеждаше претъпкан... особено сега, когато екипажът ни се състоеше от две човешки жени и четирима мессакаш на място, в което трябва да е с четиричленен екипаж. Но днес всички бяха изчезнали. Или Фран все още помагаше на Кивиан на другия кораб, а Тарекх все още търсеше Кат, или всички са решили да избягват Айрис, за да ѝ дадат пространство. И в двата случая бях доволен от този факт. Докато вървахме забелязах, че тя застава все по-близо до мен, притискайки ръка към моята. Стъпките ѝ бяха бавни и слаби, но поне сега можеше да върви. Това бе доказателство, че инжекциите на Тарекх ѝ се отразяваха добре.

Бяхме изминали половината коридор, докато ѝ се наложи да спре, за да си почине и това ми напомни, че е минало известно време откакто за последно е стояла права и още повече, откакто е ходила свободно. Аз съм *кефинг* идиот. Вдигнах я на ръце, очаквайки да започне да протестира. Но тя не го направи, разбира се. Тя беше напълно мълчалива, стиснала ръце в скута си, но знаех, че не е спокойна.

Дадох гласова команда на врата на каютата ми и тя се отвори, без да използвам биоскенера, тъй като ръката ми беше заета. Вратата се отвори плавно, което ми напомни, че ще трябва да дам достъп на Айрис, за да не се заключи тук вътре. Не че щях да я оставя сама. Вече можех да си представя как ѝ писва от мен, много преди на мен да ми омръзне от нея.

Щом се озовахме вътре, вратата се затвори след нас, но знаех, че Айрис не може да види нищо, затова се заех да ѝ я опиша. Обаче не бях много добър с думите. Единственото, което успях да направя, бе да изредя какви са мебелите и да обясня къде са поставени. Макар че се постарях. Отнесох я до водната стая... човеците я наричат баня... и я сложих нежно да стъпи на пода.

Не бях сигурен дали е запозната с нашата технология, затова насочих ръката ѝ, показвайки ѝ панела и обяснявайки ѝ как да пусне и как да спре водата на мивката, от къде да вземе сапун и как да накара тоалетната да работи. Отведох я до стъклената стена пред душа, показвайки ѝ как работи, а сърцето ми се сви, когато видях усмивката извила устните ѝ, докато водата течеше по пръстите на ръката ѝ.

Кеф, обичах тази усмивка. Бих направил всичко, за да я виждам непрестанно.

— Е... това е всичко — казах й колебливо. — Можеш да ползваш всяко едно нещо толкова дълго, колкото пожелаеш.

— Благодаря ти — каза тя и този път изглеждаше искрена. Тя на мига започна да сваля мръсните дрипи, с които бе облечена и аз побързах да се обърна. Някак ми се виждаше грешно да гледам голото й тяло, тъй като тя нямаше как да знае, че го правя.

Но аз щях да знам и това имаше огромно значение.

— Аз ще съм навън — казах, насочвайки се към вратата и отклонявайки поглед от нея. Оставих вратата да се затвори зад мен и се облегнах на нея, затваряйки очи. Членът ми пулсираше болезнено. Кръвта препускаше във вените ми и бих дал всичко да бъде там с нея и да я докосвам.

Но тя не бе готова да бъде с мъж. Не и след всичко, което бе преживяла. Може би никога нямаше да бъде готова.

Вероятно Тарекх се е чувствал по същия начин, когато доведе Кат на борда. Или Кивиан, когато доведе Фран... с тази разлика, че и двете жени бяха силни и независими, и отговаряха на всеки, който се изправи срещу тях. Айрис бе силна, но по различен начин. Тя бе тиха и не правеше нищо, освен да ти се усмихва от време на време... но бе достатъчно силна, че да оцелее досега. Не можех да си представя какво е преживяла. Дори в най-ужасните си мигове на Траш II не бях изживявал това, през което е минала тя.

Тих плач привлече вниманието ми. Оттласнах се от стената, чудейки се дали не ми се е причуло. Дали мозъкът ми не си играеше някакви номера с мен, защото бях прекалено разтревожен за Айрис. Тя проплака отново и се поколебах. Звукът бе мек, може би просто нещо я боли или водата е била прекалено гореща за изтощеното й тяло. Дали би искала да вляза вътре и да й помогна да...

— Алвос! — провикна се тя, а звукът бе ужасен и неистов. — Алвос, къде си?

Ударих дланта си на панела и влетях вътре в мига, в който вратата се отвори.

— Айрис? Всичко наред ли е? — Щом се озовах вътре с изненада я открих свита в ъгъла на душа, с гръб опрян в стената. Беше гола, с ръце обвити около гърдите й, докато водата стичаща се върху

нея се отцеждаше надолу в мръсни локвички. Тя трепереше от ужас и главата ѝ се вдигна към мен в мига, в който влязох. — Какво има? — попитах отново.

Зъбите ѝ тракаха.

— Аз... моля те, не си отивай. — Гласът ѝ бе по-тих и от шепот. — Когато излезе се почувствах така, все едно отново съм там... сама и в капан. — Тя подсмръкна и се зачудих, дали не се бори със сълзите си — Знам, че не бива да те моля...

— Да не си посмяла да ми се извиняваш — казах ѝ, пристъпвайки напред. Айрис се вкамени и знаех, че бях казал грешните думи. — Минала си през ада — заявих, сваляйки блузата си и хвърляйки я настрана. След това изритах и ботушите си, преди да вляза при нея, хващайки ръцете ѝ. — Ако ще ти отнеме време да свикнеш с новото място, така да бъде. Казах ти, че с мен си в безопасност, и наистина го мисля. — Погалих с ръка мократа ѝ заплетена коса и тя сякаш се притисна към дланта ми.

— Съжалявам — започна тя, но щом изръмжах, думите ѝ секнаха — Аз... благодаря ти.

— Започвам да мразя това колко си възпитана — промърморих аз.

На половина смях, наполовина ридание се изтръгна от нея.

— Искаш да те проклинам?

— Искам да покажеш някаква емоция. Да ми кажеш какво мислиш. Не да ми казваш само онова, което мислиш, че искам да чуя. Аз не съм като тях. Никога няма да те нараня така.

Тя кимна, заравяйки лице в гърдите ми. Забелязвах, че е гола, но това бе без значение. Тук не ставаше въпрос за секс или обвързване. Тук ставаше въпрос за ужаса ѝ и фактът, че се обърна към мен в страха си. Заклех се, че ще бъда нейният защитник. Ако за това се наложеше да бъда неин помощник до края на дните ѝ, щях да го направя с радост. Мразех треперенето, което караше цялото ѝ малко тяло да се тресе. Мразех, че се бои да остане сама... но я разбирах.

— Когато се върнах от войната — започнах с глас, дрезгав от емоцията. Никога не съм споделял това с някой друг, но усещах нужда да го направя с нея. Да ѝ покажа, че я разбирам. — Гледах винаги гърба ми да е притиснат към стената. Никога не вървах през отворен коридор, защото се чувствах прекалено изложен. Винаги притисках

гърба си към нещо. И години наред носех броня на тялото си, докато спя, иначе не можех да мигна. Бях си вгълпил, че всеки момент някой може да ме нападне.

Пръстите ѝ се свиха върху кожата ми, докосвайки гърдите ми.

— И сега носиш броня. Още ли се боиш?

— Това не е броня. Това съм аз. Моят народ има защитни плочки върху уязвимите места по телата ни. Не сме така меки като човеците. — Взех ръката ѝ поднасяйки я към раменете ми, за да почувства плочките там, да усети къде се свързват с кожата ми. — Но носех броня с години. Мисля, че бяха три. Тогава, един ден не се събудих стреснато, облян в студена пот. Вече не мислех, че някой ще ме нападне, ако сваля гарда си. — Погалих отново косата ѝ. — Казвам ти го, защото знам, че е трудно и ще отнеме време, но и ти ще стигнеш до там.

— Ще бъда поправена? — прошепна тя с глас изпълнен с надежда. — Като теб?

Засмях се и я прегърнах по-силно, решен да игнорирам прекрасното чувство да я усещам срещу тялото си.

— О, аз не съм поправен. Пречупен съм, както винаги. Но ще станеш по-добра в криенето. Ще бъдеш по-добра в това да се чувстваш счупена.

Айрис просто въздъхна, облягайки се на мен. Цялото ѝ тяло се отпусна срещу моето и се зачудих колко ли време е минало откакто е спала истински за последно. Колко време е минало откакто е свалила гарда си. Защитническите инстинкти ме обладаха и едва се сдържах да не я прегърна по-силно, задържайки я завинаги срещу гърдите ми. За да съм сигурен, че нищо никога няма да я нарани.

След време треперенето ѝ спря и тялото ѝ се отпусна. Тя все още бе мълчалива, но част от напрежението бе изчезнало и бях доволен от този факт. Потърках рамото ѝ.

— По-добре ли си?

— Да, благодаря ти.

Започнах да се изправям, откъсвайки се от мокрото ѝ голо тяло.

— Да те оставя ли насаме, за да се изкъпеш?

Тя се вкопчи по-силно в мен.

— Остани, Алвос. Моля? Няма да се плаша, ако си тук с мен.

— Искаш да те гледам как се къпеш?

Бузите ѝ пламнаха изпод мръсотията.

— Не е нужно да гледаш. Просто ми говори.

Беше странна молба, дори можеше да се приеме за сексуална. Обаче нямаше да я мисля за такава. Не и след всичко, през което бе преминала. Не и след като тя ми се доверяваше. Погалих за последно гърба ѝ и ѝ помогнах да се изправи на крака, останах частично под струята на душа, за да може да държи ръката ми. Краката ѝ все още трепереха и силата ѝ бе под въпрос. Тя немощно започна да почиства тялото си с една ръка, докато другата бе вкопчена в мен.

За да не се чувства неудобно, гледах на другата страна, оставяйки водата да удря лицето ми, докато ѝ разказвах за *Глука*. За това, как Кивиан, нашият капитан, понякога се облича доста странно, особено за пират. Как постоянно се закача с Фран, която на моменти е по-здравомислеща и по-крвожадна от Кивиан, който като цяло бе веселяк. Как Сенторр на практика живее на мостика и понякога изглежда така все едно е обвързан с кораба и контролния навигационен панел. Как добродушният Тарекх е едновременно механик и медик, и как Кат му помага и постоянно му погажда номера, тъй като тя е много отракана, и как Тарекх тайно обожава това. Как се предполага, че аз съм механикът на кораба, но Тарекх е този, който върши всичко, затова обикновено чистя оръжията и подsigурявам всичко да работи изрядно. Бях много добър, когато се стигнеше до бой. Имах години бойно обучение и имах идеален мерник, а при нужда можех да превърна почти всяко нещо в оръжие. Споделих ѝ как Кивиан се шегува, че ако бъда пуснат на дива планета за месец ще ме открият зад стените на непревземаема крепост, където ще съм завладял местните. И вероятно беше прав. Не бях от типа, който стои мирно или е доволен да съществува ден за ден. В мен имаше някаква непокорност, която ме караше да се боря и да се старая да получа повече. Винаги повече. Аз бях първият, който влизаше в боя, и последният, който го напускаше.

Малко се тревожех, че признанието за крвожадността ми може да я изплаши, но нямаше да крия какъв съм. Решавах проблемите си с юмруци. Биех се, за да освободя напрежението. Не бях спокоен като Тарекх. Нито пълен с веселие като Кивиан. Аз бях гневен и пречупен отвътре и използвах юмруците си, за да се справям с проблемите. Никога не бих я наранил, но това бе нещо, което тя трябваше да знае,

защото колкото и да обещавах, че няма да я нараня, тя нямаше да ми повярва. Вече се бе научила да не се доверява.

А аз нямаше да я излъжа.

ГЛАВА 7

АЛИВОС

След време водата течаща от тялото ѝ стана чиста, а кожата ѝ прекрасна, с еднакъв цвят, след като я нямаше мръсотията. Тъмната ѝ мокра коса падаше на раменете ѝ и тя изглеждаше по-добре. Дори цветът ѝ се подобряваше, сякаш къпането я направи по-светла. Тя изтри водата от лицето си и докосна с пръсти мястото, където трябваше да са очите ѝ, сякаш бе забравила, че там няма нищо, освен белези.

Усмивката на лицето ѝ помръкна на мига.

— Мисля, че съм готова — заяви тя с възпитания си, равен глас.
— Благодаря ти, Алвос.

— Не ме карай да ти ръмжа — казах ѝ аз. — На този кораб може да се къпеш колкото поискаш.

Мокрите ѝ пръсти, чийто връхчета се бяха сбръчкали от водата, погалиха ръката ми.

— Да, но ти благодаря, задето остана тук с мен. И задето ми говореше. Задето не ме изостави. — Тя ме хвана по-здраво. — Не мисля, че някога отново ще ми хареса да бъда сама.

— Разбирам те. — И наистина бе така. Разбрах я повече от всеки друг. — Ела, нека те подсушим.

Обвих една кърпа около раменете ѝ, а тя застана напълно неподвижна, докато материята се прилепваше към тялото ѝ. Обясних ѝ, че това е нормално, но можех да видя, че я тревожи.

Тя погали леко материята, сякаш да се убеди, че няма да падне. Изведох я от водната стая към леглото ми. За пръв път се зарадвах, че съм по-подреден от Тарекх. Леглото ми беше оправено, а одеялата изпънати здраво. Нямах възглавница, каквито човешките жени ползваха, затова си отбелязах на ум да взема една от Фран или Кат.

Отведох я до леглото и тя се настани внимателно на него.

— Ще отида да видя дали Кат ти е намерила някакви дрехи.

Тя се вкопчи в ръката ми.

— Всичко е наред. Мога да изчакам. Имаш ли ножици? Или нож?

— Имам... защо? — дали е някакъв странен човешки ритуал след къпане?

— Трябва да си отрежа косата — тя я избута от лицето си с гримаса. — Цялата е един голям възел.

— Не ти ли харесва? — не можах да устоя и я докоснах, потърквайки я с пръсти. Беше мокра и заплетена, но на допир бе като коприна.

— Никога няма да успея да я разплета. Прекалено заплетена е.

— Ще я отрежа вместо теб.

Устните ѝ се разтвориха изненадано.

— Ще го направиш ли?

В този миг нямаше нищо, което да искам повече. Да се погрижа за нея? Да я обгрижа? Да я накарам да се чувства удобно и обичана?

— С радост. Стой тук, сега идвам.

Насочих се към водната стая и взех гребена си. Той бе с широки зъбци, специално за косата на мессакаш, която бе по-различна от тази на човеците, обаче щеше да свърши работа. След миг се върнах до леглото и докоснах рамото ѝ. Айрис се отпусна и се обърна към мен с усмивка, карайки ме да се чувствам все едно съм спечелил огромна награда, грижейки се за нея.

Тя би трябвало да бъде глезена по цял ден, не да се държат с нея така, както го бяха направили онези сзт. Само мисълта през какво е преминала накара гнева да се разгори силно в стомаха ми. За миг исках да сляза от леглото и да отида да потърся Кивиан, за да разбера какво е направил с копелетата и кораба им. Да отида където и да е зарязан, и да унищожа всичко, което мога. Но за да го направя, трябваше да изоставя Айрис, а бе очевидно, че не иска да остава сама. Дори тези секунди, през които я оставих, за да взема гребена, я бяха напрегнали, тревожейки я. Сега, когато се върнах тя се отпусна и аз взех шепа от косата ѝ, нежно започвайки да разресвам възлите.

Ако трябваше да избирам между Айрис и отмъщението си, щях да избира нея. За пръв път правих избор да не се бия, защото Айрис имаше нужда от мен. Кивиан много добре знаеше какво изпитвах към онези сзт и му имах доверие, че ще се е погрижил добре за тях. Отпуснах се, фокусирайки се върху косата на Айрис, и няхах нищо

против, когато корабът се разтrese под краката ми, сигнализирайки, че вече не сме свързани със скачача.

Направих всичко по силите си да не дърпам косата ѝ, но, тя бе права... беше толкова заплетена, че не се изненадвах от желанието ѝ да я отреже. Докато съхнеше, тя смени цвета си на тъмнокестеняво, и бе мека и приятна под пръстите ми. Радвах се, че ми позволи да я докосвам, защото мислех, че е красива. Тя седеше мълчаливо с ръце в скута си, докато работех. Искаше ми се да говори, дори само за удоволствието да знам какво мисли.

— Разказах ти за себе си. Кажи ми нещо за теб, Айрис.

— Няма нищо важно за казване — заяви тя с милия си глас.

Грешеше, но пасивният ѝ тон ми показва, че е решена да задържи тайните си за себе си. Няма проблем. Един ден щеше да ми се довери. Сега бе прекалено рано, но се надявах, че след време ще изпита желание да споделя.

— Щом казваш.

— Как така знаеш езика на хората? — попита Айрис, точно когато вратата издаде звук, индикирайки, че Кат е пред стаята.

— Отвори — извиках и вратата се плъзна настрана.

Кат влезе и се закова на място, виждайки Айрис увита в кърпа и седнала на леглото, докато се опитвах да разплетая косата ѝ. Тя повдигна тези човешки подвижни вежди към мен и ми се намръщи. Не ме интересува как изглеждаше това между нас.

— Съжалявам, че прекъсвам тази домашна хармония, но нося дрехи — тя направи жест към купчинката в ръцете си. — Да се върна ли по-късно?

— Не говори глупости — изръмжах ѝ. Кат само се подсмихна в моята посока, необезпокоена от лошото ми настроение. — Помагах на Айрис с косата ѝ. Можем да довършим по-късно. Вероятно тя иска дрехите повече от подстрижката, а аз трябва да говоря с Кивиан. — Сложих гребена в ръката на Айрис и я стиснах лекичко. — Ще останеш ли с нея, докато се върна?

— Разбира се — весело отвърна Кат. — Донесох няколко различни неща, в случай че не харесаш някое. Аз съм голям фен на това да имам избор — Тя се отпусна на пода до леглото и започна да постила нещата пред себе си. — Не бързай, Али. Ние ще сме добре.

Бях сигурен в това и все пак се тревожих за Айрис.

— Ще бъдеш ли добре? — попитах я, докосвайки рамото ѝ.

— Разбира се. — Гласът ѝ бе равен и учтив. — Благодаря ти.

Стиснах зъби заради пасивния начин, по който звучеше. Толкова покорна. Но не ѝ се скарах за това пред Кат. Всеки имаше различни защитни механизми. Просто я погалих още веднъж по рамото и излязох от стаята. Затворих вратата и спрях отвън за момент, само в случай че Айрис извика изплашено. Само в случай че има нужда от мен. Когато не се чу нищо се насочих към мостика.

Там бе само Сенторр, приведен над навигационния панел на *Глупака*, сякаш ще получи от него всичките отговори на вселената.

— Къде е Кивиан? — попитах аз.

— Той и Фран са заети в момента — каза Сенторр, а по тона му личеше, че не одобрява това.

Ах. Значи се съвкупявах. Насочих се към стола си в единия ъгъл на мостика при охранителната станция и седнах долу, вдигайки крака на панела си и опитвайки се да изглеждам удобно и спокойно. Вместо това се тревожех за Айрис и това дали ще хареса Кат. Дали трябваше да се върна, защото може да има нужда от мен, или просто да го преживея.

Вероятно да го преживея.

Погледнах към Сенторр, който ме гледаше, а ъгълчетата на устните му бяха леко наклонени надолу. Огледах го. Той дори носеше униформа, което бе иронично, имайки предвид, че *Глупака* нямаше такива. Но ако имахме, сигурно щяха да изглеждат като тези твърди неудобни неща, които той носеше — с милион малки копчета отпред и висока яка, която би могла да удуши един мъж. И украсени ръкави, добавих на ум. Проклетият Кивиан обичаше украсените ръкави. Ръкавите на Сенторр обаче бяха обикновени, с копчета. Той ми метна още един неодобрителен поглед, който отскачаше от краката към очите ми.

Потърках челюстта си, мислейки за жената, която оставих в стаята си. Чувствах се странно да седя тук на мостика, преструвайки се, че съм спокоен, след като не бях. Изпитвах всепоглъщаща нужда да се върна при нея и се наложи да се преборя с това чувство, тъй като имах усещането, че с всеки изминал миг ставах все по-собственически настроен към нея. Но не биваше да го показвам, докато не започне да

мисли за мен по различен начин, не само като за своя спасител. Както казах преди, това може никога да не се случи.

Целият ад, през който преминах по време на войната, ми беше дал нова перспектива, нов начин, по който да гледам на нещата. Старите рани избледняха, макар никога да не изчезнаха. Затова щях да бъда търпелив.

Насилих се да скръстя ръце на гърдите си и да разгледам навигационните карти на екрана пред мен, все едно ме интересуваха по някакъв начин. Не ме интересуваха. Сенторр не ми предложи никаква информация и когато насочи поглед към картите, проговорих:

— Скачака?

Той ме погледна отново.

— Към момента има срыв в системата и се е насочил към най-близкото слънце. Няма форми на живот на борда, ако питаш за това.

— За това питам — съгласих се аз. Кивиан се бе погрижил. Добре. Това бе грозната страна на пиратството, но понякога се налагаше нещата да загрубеят. Не съжалявах. Единствено ме бе яд, че не бях аз този, който да дръпне спусъка, за да може Айрис да чуе от мен, че са мъртви.

Айрис. Не можех да спра да мисля за нея. И странно, не мислех за белезите ѝ или болезнено изглеждащите сенки на мястото на очите ѝ. Мислех за онази лека усмивка, която понякога извиваше устните ѝ и как бях готов да направя всичко за нея. Зачудих се колко скоро мога да се върна обратно при нея. Дали щеше да бъде странно, ако го направя скоро?

— Не и ти — простена Сенторр.

Погледнах към приятеля си. Той пишеше нещо по навигационните карти, качвайки маршрута ни и сканирайки комуникационните честоти, за да се подsigури, че няма да се натъкнем на някой кораб на властите. Сенторр винаги бе зает с нещо. Винаги фокусиран върху *Глука*. Понякога се чудех какво се върти в главата му. Дали някога е чувал за „почивка“. Или от какво се опитва да избяга, заравяйки се в работата си. Разбира се, никога не бях го питал. И никога нямаше да го направя.

— Какво и аз?

Устните му се присвиха, докато натискаше бутоните на екрана, малко по-силно, отколкото се налагаше.

— Тя е половинката ти, нали? Очевидно е, че ще се наложи да намерим място за още един човек в нашия кораб за четиричленен екипаж. — Усещах неодобрение в тона му.

— Толкова ли е очевидно? — не го отрекох. В мига, в който поех Айрис в обятията си, знаех, че е моя.

— Да. Има нещо различно в теб. Променил си се.

Хм. Странно как веднага си е проличало. И аз се чувствах различно. Обновен. Все едно имах нов фокус върху живота, в който не се включваха окървавените кокалчета на ръцете ми.

— Да. Тя е моя. Не мислех, че може да се случи толкова бързо, но...

— Чувал съм как се случва — каза Сенторр, прокарвайки ръка по екрана, карайки на него да се появи нова карта с координати на сегашната звездна система — Като гръмотевица.

Беше прав. Винаги съм си казвал, че е прекалено късно за мен, но ми бе нужен само един поглед към Айрис, за да промени нещо вътре в мен. Сякаш тъмнината бе озарена от светлина. И не бях въобще разстроен от това. Преди бях мислил, че ако дойде това време, ще се боря повече, защото вътрешно бях пречупен. Но усещах всичко в Айрис... правилно. Чувствах се добре. Знаех, че тя има нужда от мен точно толкова, колкото и аз от нея. Тя все още притежаваше прекалено много белези, но не бе проблем. Имахме време и един ден всичко щеше да си дойде на мястото. Щеше да сподели с мен, когато бъде готова.

И разбира се, това значеше, че всички на *Глуака* си имат половинка, освен Сенторр. Гледах го докато работеше забързано, как опашката му се клатеше яростно, докато прелиташе от екран на екран. Дали бе самотен? Не го осъзнавах, докато не срещнах Айрис.

— Някой ден ще се случи и на теб, приятелю.

Той само изсумтя.

ГЛАВА 8

АЛИВОС

Чувствах се уязвима, оставена сама в стаята на Алвос с една непозната. Можех да усетя жената седнала на пода, тананикаща си нещо, докато около нея звучеше шум от платове.

— Боя се, че не са точно човешки размер — каза тя след миг. — Повечето са гащеризони, но са достатъчно удобни. Взех няколко от стандартна материя и един, който е по-различен. Подобен на кърпата, с която си увита, ще прилепне по извивките на тялото ти.

Гласът ѝ бе приятелски и приятен, но в него долавях нещо познато.

— Ти беше тази, която бе на кораба, нали? Онази, която доведоха? — Бях чула някой да крещи ужасено. Беше крещяла, когато я бяха пхнали в една от клетките, на чието дъно гниеше плът, а извънземните се смееха весело. Спомних си плача и ужаса ѝ, гневните думи, когато настояваше някой да я измъкне от там.

През цялото време, докато тя вдигаше шум, аз стоях напълно тихо. Не можех да кажа нито дума. Не и ако това значеше да бъда наказана отново. Може би трябваше да опитам да я успокоя или да ѝ кажа, че съм там, но езикът ми сякаш бе заключен, а устните ми запечатани.

Надявах се, че не ме мрази заради това.

— Да, аз бях — заяви жената. — Аз съм Катрин, но всички ми казват Кат. И да, мой беше тъпият план да се оставя да ме пленят, за да се кача на кораба им, но това, което видях ми дойде малко в повече. — Гласът ѝ бе изпълнен със самоирония. — Крещях като малка кучка през цялото време, но не очаквах да се окажа в кланица. — Тя млъкна и след миг гласа ѝ стана по-твърд. — Още ми иде да повърна като си спомня за всичко там.

Разбирах чувствата ѝ. Донякъде бях щастлива, че не можех да видя колко зле са били станали нещата.

— Трябваше да проговоря.

— Не знаех, че си там. Ако знаех вероятно щях да крещя още повече. Всичко е наред. Ето, донесох ти това. Панделка.

Панделка? Протегнах любопитно ръка напред. Дали тя бе от расите, които смятат, че хората се обличат по определен начин? Никога през живота си не съм носила панделка.

— Благодаря ти.

— За очите ти е. За да не се притесняваш за белезите. — Чу се шум и нещо меко се оказа в ръката ми. Усетих пръстите ѝ да се докосват до моите.

Усмихнах се леко. Искаше ми се да попитам дали белезите са толкова зле, но можех да се досетя. Това нараняваше суетата ми, тъй като някога се смятах за красива. Сега единствената дума, която ми идваше на ум, бе „поносима“ и ми беше трудно да мисля как ще се изправа пред всички тези нови хора на борда на *Глука*, с белезите покриващи лицето ми. Всяко рязко поемане на въздух нараняваше чувствата ми, въпреки че се стараех да го игнорирам.

— Страхотна идея. Как се сети?

— Аз съм момиче, знам тези неща. — Тя се засмя леко. — А и не е като да имаме броня отвън като тях. Налага ни се да я носим вътре в себе си.

Бях изненадана да чуя тези думи, все едно бяхме еднакви. Замислих се за пръстите, които докоснаха моите и осъзнах, че не е леко пухкава като тази на Алвос.

— Ти си човек?

— Ами да. — Кат прочисти гърлото си. — Срам ме е да призная, че трябваше по-рано да го спомена. Да, човек съм. Фран също.

Едва можех да си поема дъх. И на предишния кораб имаше хора.

— Вие... тук против волята си ли сте? — О, господи. Дали са ме излъгали отново? Вече бях свалила гарда си. Едно предателство ще бъде ужасяващо и разочароващо...

Кат изсумтя.

— Против волята ми? Мамка му, не. Те ме спасиха от ситуация подобна на твоята. Фран също. И двете бяхме отвлечени от Земята и този екипаж ни спаси. Беше ми даден избор да остана и да стана част от екипажа, или да ме отведат на някое безопасно място. Избрах да

остана тук, защото ако ме няма, кой ще тормози Тарекх? — Тя се засмя отново и чух отново шум на платове. След миг нещо меко бе сложено в ръцете ми. — Това е една от основните ти туники. Прилича доста на човешките дрехи, но закопчаването е малко по-различно. Мога да ти обясня как се прави, или да ти помогна да я облечеш. Каквото предпочиташ.

Тя бе толкова разговорлива, че ми отне миг да осъзная какво ми казва. Кат бе тук, защото бе човек, който те са спасили. Фран също. И не бяха никак изплашени от екипажа на пиратския кораб. Бяха избрали да останат.

Тревогата в мен се бореше с надеждата. Всичко това можеше да е много изобретателна лъжа. Кат можеше да ме заблуждава... както и Алвос. Но досега всички бяха толкова... мили. Караше ме да се чувствам сякаш може би има надежда. Че може прекеждията ми да са свършили. Че може наистина да съм в безопасност.

Грозен, дрезгав плач се изтръгна от гърлото ми.

— Имаш ли нужда от миг да се усамотиш? — попита Кат с глас изпълнен със симпатия. Тя се пресегна и докосна ръката ми, а аз стиснах пръстите ѝ. Четири пръста и палец. Тя бе човек. Тя бе безопасна. Всички те бяха безопасни. Аз бях на безопасно място. На добро място.

Исках едновременно да изкреция от радост и да повърна от напрежение. Цялата бях разтреперана и изнервена. Мразех това, че мисълта за безопасност ме кара да искам да повърна, но страхът и гладът бяха направили стомаха ми много чувствителен през последните месеци.

— Добре съм — успях да кажа задавено на Кат. — Благодаря ти.

И този път, наистина имах предвид това, което казах.

* * *

Кат ми помогна да разреши косата си и да наглася панделката на мястото на очите ми. Беше широка около пет сантиметра и когато попитах, Кат ме увери, че покрива почти напълно белезите ми. Все още се виждаше единият, който започваше от ъгъла на окото ми и слизаше надолу по бузата, но нямаше проблем. Чувствах се много по-

добре с красивата, деликатна панделка, покриваща белезите ми. Кат ми каза, че е в ярък черешовочервен цвят, и като си я представих върху чистата си коса, се почувствах отново почти красива. Не че имаше значение дали съм красива, но чисти и нови дрехи, и измита коса? Беше приятно за душата и ме караше да се чувствам по-добре. Почти като старото ми аз.

Мислех, че онова момиче е изчезнало завинаги, но сега забелязах, че някои частици от нея все още са тук.

След като вече бях облечена, с Кат поседяхме малко на леглото на Алвос. Тя ми предложи протеиново блокче от „диспенсъра“ на кораба и попита дали бих искала да отидем в общата зала, където щях да получа истинска храна. Отказах, защото не бях сигурна дали съм готова да се сблъскам с още хора. Беше ми трудно да съм наобиколена от непознати, на които не се доверявах изцяло. Дори не можех да си представя да стоя обкръжена от тях, неспособна да ги видя, и мъчейки се да водя разговор и да се храня с извънземна храна. Затова хапнах от странните на вкус блокчета, които Кат ми даде, и пих вода, чувствайки се щастлива. Макар Кат да не бе очарована, това бе най-страхотната храна, която бях яла от цяла вечност. Изядох всичко, което ми даде, но не успях да се насиля да поискам още. Нуждата да не съм в тежест на никой, за да не ме изгонят от това място, бе прекалено силна, че да я пренебрегна. Въпреки че бях все още гладна се усмихнах, все едно няма нищо нередно.

Вратата издаде сигнал.

— Влиза Аливос Нос Стуриан. — Въздухът се раздвижи и автоматично завъртях глава към вратата, въпреки че не можех да го видя как влиза.

— Хей — каза Кат и чух шума от дрехите ѝ, когато се изправи, изтърсвайки се. — Точно хапвахме. Мисля да ви оставя сами и да отида да намеря сладкишчето си. Ако имаш нужда от компания, Айрис, само ме повикай. Винаги съм наоколо, а и корабът е малък. — С тих смях тя се отдалечи и скоро я нямаше.

Вратата се затвори отново и в стаята настана тишина. За момент бях обхваната от паника, мислейки, че Алвос ме е оставил сама. Кожата ми се сгорещи и започнах да се потя от мисълта да съм затворена в стая, от която не знам как да изляза. Все пак staите бяха

квадратни, нали? А квадратите са просто като големи клетки и ако съм принудена да остана тук, забравена...

Насилих се да си поема дъх.

— Ехо?

— Тук съм. — Дрезгавият глас на Алвос ме успокои на мига. Можех да усетя как раменете ми се отпускат. Посегнах напред във въздуха и се поколебах. Може би той не харесва да бъде докосван или някое момиче да се вкопчва постоянно в него. Трябваше да бъде независима.

Не исках да бъда, но също така не исках да му пише от мен. Вече бях на милостта на всички на този кораб, без значение колко добри бяха. Затова залепих усмивка на лицето си.

— Изглежда дрехите ми стават.

— Изглеждаш прекрасно. — Дрезгавата доволна нотка в гласа му ме накара да потрепера.

Пресегнах се, докосвайки панделката криеща белезите ми.

— Предполагам, че това помага да скрия част от най-лошото.

Той изсумтя и усетих пробождане в сърцето.

ГЛАВА 9

АЛИВОС

Не знаех какво да кажа. Исках да я уверя, че панделката е без значение. Че обичах белезите ѝ, защото показваха колко е силна и какво е преживяла. Че за мен не можеше да бъде по-прекрасна, без значение с какво бе облечена, защото не променяше нищо. Но това само щеше да я изплаши, затова просто изсумтях.

И лицето ѝ пламна от разочарование. Проклятие. Прецаках всичко.

— Как се чувстваш?

Устните ѝ се разтвориха и тя се прозя. След миг направи лека засрамена гримаса, която бе по-очарователна от всичко, което някога бях виждал.

— Мисля, че съм изморена. Съжалявам. Кое време е?

— Ранният следобед.

Тя прехапа устните си.

— Мисля, че графикът ми е малко прецакан. Или може би заради непрестанната тъмнина... — Тя млъкна и пръстите ѝ докоснаха краищата на панделката ѝ.

— Можеш да спиш...

— О, не. Всичко е наред — тя стисна ръцете в скута си и ми се усмихна широко — Ще спя, когато спят и останалите.

— Не е нужно да чакаш. Никой няма да те безпокои. Ще те науча как да контролираш всичко в стаята и ще ти дам идентификатор, за да можеш да влизаш и излизаш, когато пожелаеш.

Тя се поколеба, преди да каже.

— Благодаря ти.

Стиснах зъби заради думите ѝ. Толкова много благодарности, толкова криене на чувства. Това ме влудяваше. Исках да ми се разкрещи. Исках да заповяда да ѝ дам повече. Да ми каже, че е гладна или жадна, или да не я карам да ляга, защото ще прави каквото си

поиска. Но тя само се усмихваше, стискайки ръцете си в скута, изглеждайки толкова изтощена, че чак ме беше жал. Раменете ѝ бяха отпуснати, а стойката ѝ бе като на увяхващо цвете. Денят бе дълъг и труден за нея... мамка му, месецът ѝ е бил дълъг и труден... и можех да се обзаложа, че бе емоционално изчерпана, не само физически. Някак имах неприятното чувство, че ако ѝ кажа, че трябва да остане будна до полунощ, тя ще седи там, стиснала ръце и ще ми се усмихва, решена да направи точно това, само за да ми угоди.

Нямах търпение да дойде деня, в който ще осъзнае, че за да ми угоди трябва да ми каже какво чувства.

Но днес не бе този ден. Пристъпих напред, улавяйки ръцете ѝ, и при контакта тя подскочи леко. Мамка му.

— Вината беше моя — казах ѝ аз. — Трябваше да ти кажа, че се приближавам.

— О, знаех, че се приближаваш към мен. — Айрис наведе леко глава настрани. — Просто бях... разсеяна. — По бузите ѝ плъзна руменина.

— Какво те разсея?

— Нищо важно — каза тя бързо. — Мога да спя на пода, нали знаеш? Не искам да преча. Или някъде, където да не се пречкам. Не искам да съм в теже...

Изръмжах, прекъсвайки я.

— Ако ми кажеш още веднъж, че си ми в тежест, кълна се, ще полудея.

Руменината изчезна и лицето ѝ пребледня. Тя се дръпна назад, а тялото ѝ застина от ужас. *Кеф*. Отново казах грешните думи. Цялото ѝ тяло трепереше, докато се опитваше да остане неподвижна.

— Аз съжалявам...

— Айрис — започнах спокойно. Искях да обхвана лицето ѝ с ръце, но това вероятно щеше да я ужаси още повече, затова само стиснах ръката ѝ. — Спри. Успокой се. Няма да те нараня, ако не си съгласна с мен. Ясно ли е?

— Ясно.

Издадох раздразнен звук.

— Казваш ми го само, защото мислиш, че това искам да чуя?

— Да?

Не се сдържах и се засмях.

— Аз просто... всичко това е много ново за мен — прошепна тя. — Трудно ми е да осъзная, че не съм вече в клетката. Че всичко може да се промени толкова бързо...

— Разбирам. Просто мразя да виждам страха ти.

— Тогава не гледай — озъби ми се тя и в следващия миг пребледня. — Съжалявам...

— Да не си посмяла да ми се извиняваш за отговора си. Обичам го. — Потърках с палец ръката ѝ. — Сега ще спиш в моята стая и да не си казала повече, че може да спиш на пода, или в някой ъгъл. В последно време са се отнасяли лошо с теб. Едва успяваш да стоиш на крака. Ще спиш в леглото ми и това е.

Айрис изглеждаше така сякаш иска да възрази, но след това кимна.

— Аз... малко ме е страх да заспя. — Тя облиза устните си и дишането ѝ се забърза. — Ако си тръгнеш, само ще се събудя ужасена, че отново съм в клетката. Не мога да го понеса. — Тя вдигна ръката ми, сгушвайки я към гърдите си. — Ще останеш ли да спиш при мен тази нощ, за да не ме е страх? Не е нужно да има нещо сексуално. Просто искам компания. — Тя спря за миг. — Освен ако не искаш да...

— Спри — казах, преди да ми е дала нещо, което не трябва. — Тялото си е твое. Ще спя в стаята щом искаш компания тази нощ. Не е нужно да съм в леглото при теб. Мога да спя на пода.

— Благодаря ти — каза тихо тя и стисна ръката ми. — Знам, че е глупаво...

— Не е глупаво. Говориш с бивш войник, който носеше броня три години след войната — Леката усмивка разби сърцето ми и исках да я притисна към гърдите си. Обаче не биваше. Вече я докосвах прекалено много. — Ако си изморена, лягай. Сутринта ще настроя системата да те разпознава. — Можех да изпратя съобщение на останалите, по комуникатора на китката си, че ще прекарам нощта при Айрис, докато се почувства по-добре. Една част от мен искаше да се измъкна от тук в мига, в който заспи, но ако се събуди докато ме няма, не исках да мисли, че е сама.

Затова щях да остана.

Приглуших светлината в стаята и нагласих на нощен режим. Нежни звуци изпълниха стаята, спокойни звуци, които ме караха да се отпусна.

Тя се усмихна, щом ги чу.

— Това океанът ли е?

— Да. Не мога да спя на пълна тишина. Ще ти пречи ли?

— Никак даже. Харесва ми. Напомня ми за дома. Може би, ако чуя това, когато се събудя, няма отново да мисля, че съм в клетката. — Тя легна назад върху одеялата. Тялото ѝ бе малко и деликатно върху огромното ми легло.

— Искаш ли възглавница? Другите човешки жени изглежда ги харесват, но аз нямам никакви.

— Добре съм.

Въздъгнах тежко, защото дори да искаше, тя нямаше да ми каже. Научих това за нея.

— Ами ако сгъна едно одеяло, за да го ползваш за възглавница?

— Ако желаш.

Реших да го направя и измъкнах най-мекото одеяло от гардероба ми. Сгънах го на квадрат и пристъпих към леглото, слагайки го до бузата ѝ.

— Ето.

Тя седна и го нагласи под главата си.

— Благодаря ти, Алвос.

Замислих се за начина, по който казва грешно името ми. Другите жени нямаха проблем с произношението му. Може би езикът ѝ работеше различно от останалите. Човеците имаха големи разлики, както във външния си вид, така и в езиците, които говореха. Но така или иначе, нямах нищо против. Някак ми харесваше. До момента бе изричала само моето име и се надявах то да остане уникално. Макар и да беше донякъде егоистично от моя страна.

— Разбира се. Удобно ли ти е?

— Да.

— Щеше ли да ми кажеш, ако ти е неудобно?

— Не? — гласът ѝ бе тих.

Изсумтах и се настаних на пода. Не беше най-удобното място, но бях спал и на по-лоши. Когато стаята потъна в тишина, изпратих съобщение на останалите, казвайки, че няма да съм на разположение, тъй като Айрис се страхува да спи сама. Очаквах Кат и Фран веднага да влетят тук, готови да я защитят от мен, но не се случи нищо такова. Може би Сенторр им беше казал, че тя е моя и по тази причина никога

не бих я наранил. Или може би сами се бяха досетили за това. Мисълта ме накара да изпитам странна гордост. Облегнах се назад на стената и усетих извивката на рогата ми да се опира в твърдата повърхност. Не беше удобно. Но това бе без значение. Заслушах се в равното ѝ дишане и изпитах странно задоволство, което не бях чувствал дълго, дълго време.

На леглото Айрис се стресна и подскочи, събуждайки се. Когато започна да се върти под одеялата, сякаш се бори да ги махне, скочих напред, докосвайки рамото ѝ. Очаквах да изкрещи изненадана, но тя застина напълно неподвижно с треперещо тяло. Бе така сякаш чакаше нещо.

— Тук съм — промърморих аз. — В безопасност си, Айрис.

Тялото ѝ се отпусна под одеялата.

— Алвос.

— Точно тук съм.

— Не знаех къде се намирам. — Тя си пое дълбоко дъх, стисвайки китката ми. Забелязах, че меката ѝ коса е разрошена, а панделката, която внимателно бе нагласила върху очите си, се бе разхлабила, разкривайки белезите ѝ. — Помислих, че съм обратно там... — Тя отново пое дълбоко дъх. И отново. И отново, сякаш се успокояваше, като изпълваше дробовете си с чист въздух. — Но въздухът ухае различно. Ти ухаеш различно.

— Точно така — уверих я аз. — Не си там. Тук си, с мен.

Тя пое още един разтреперан дъх и кимна, отпускаяйки се обратно на леглото. Беше красива и ранима, и въобще не ме интересуваше, че панделката е паднала от лицето ѝ, разкривайки белезите ѝ. Не ме интересуваше дори никога да не сложи панделката. За мен тя бе неземно красива и перфектна във всеки един аспект. Единственото, което мислех, щом видя тези белези, бе не недостатък, а мъките, които са ѝ причинили онези копелета. Искаше ми се аз да съм онзи, който да натисне спусъка. Искаше ми се аз да видя как живота угасва в очите им и да знам, че съм го направил в нейно име, че съм отмъстил за нея.

Обаче трябваше да се задоволя с факта, че Кивиан го е направил.

Айрис вдигна одеялата нагоре, издърпвайки ги под брадичката ти, сгушвайки се под тях. Не изглеждаше изпълнена в очакване отново да заспи. Въпреки предупрежденията, които крещяха в ума ми да не я

докосвам, аз посегнах към нея, милвайки веждите ѝ и отмятайки косата настрани от лицето ѝ.

— Тук съм, с теб.

— Трябва да се доверя на някого — прошепна Айрис, посягайки към ръката ми. — Иначе мисля, че ще се разпадна.

— Няма да те докосвам — обещах аз. — Мога да легна върху одеялата.

— Всъщност, предпочитам да ме вземеш в обятията си — каза тя, с несигурно изражение — Но само да ме държиш, ако нямаш нищо против.

Това бе първият път, в който тя искаше нещо от мен, вместо просто да се съгласява с думите ми. Обожавах го и значеше, че тя има силна нужда от това, за да го поиска.

— Разбира се. Под одеялата ли ме искаш или върху тях?

— Под тях е добре. — Тя потрепери и отдръпна ръката си от моята, вдигайки одеялата в покана да се настаня под тях.

Опитах да игнорирам реакцията на члена си. Айрис бе изплашена и ранима, но членът ми не се интересуваше от това. Реагирах на близостта ѝ, на предложението ѝ да легна при нея под одеялата. Нагласих ерекцията си, тиквайки я под колана си, за да не се притисне, без да иска до нея, докато спи. Беше болезнено и неудобно, но приветствах тези чувства, защото така имаше вероятност да отвлечат мислите ми в друга посока.

Или поне така се надявах.

ГЛАВА 10

АЛИВОС

Качих се на леглото до нея и тя се плъзна навътре, за да ми направи място, приближавайки се до стената. Бях между нея и външната страна на леглото, и за миг се замислих дали да не си сменим местата, преди да осъзная, че това бе умишлено избрано от нея. Вероятно се чувстваше в безопасност между стената и тялото ми. Колкото можех по-внимателно легнах до нея и единствената част от мен, която я докосваше, беше рамото ми. Можех да спя така, реших след миг. Беше неудобно и не биваше да мърдам, но бях достатъчно близо, за да е спокойна, че съм до нея.

Айрис въздъхна тихичко и се сгуши до мен, притискайки бузата си до гърдите ми и обвивайки ръка около кръста.

И това беше. Не мисля, че можех да съм по-доволен. Моята жена сгушена в ръцете ми. Как бих могъл да искам нещо друго?

Миг по-късно тя се вкамени и издърпа краката си нагоре. Плъзгайки се нагоре тя се опря в таблата на леглото, изоставяйки одеялата.

— В леглото има нещо! Докосна крака ми!

Има нещо в леглото? Отметнах одеялата и погледнах отдолу. Нищо, освен краката ми, все още обути в панталона ми.

— Няма нищо.

— Почувствах нещо — каза тя трепереща.

— Може би опашката ми? — Май я докоснах до нея, когато легна.

— Твоята... опашка? — Главата ѝ се наклони леко на страни. — Имаш опашка?

— Ами... да. Всички мессакаш имаме.

Изражението ѝ все още изглеждаше изненадано.

— Може ли да я докосна?

Преглътнах трудно. Да докоснеш опашката на мессакаш бе равно на това да докоснеш члена му. Но тя не знаеше това. А ако ѝ го споделях, вероятно щеше да се почувства неудобно. Обаче разбирах страха ѝ и мразех това, че я накарах да се бои да легне в леглото. Тя не можеше да вижда и не исках да я изненадвам така неприятно.

— Разбира се.

Радвам се, че успях да звуча спокойно.

Айрис се плъзна внимателно отново в леглото до мен и посегна напред. Завивките останаха на купчина в краката ни и аз вдигнах внимателно опашката си, докосвайки с нея ръката ѝ. Първият път пръстите ѝ се затвориха около въздуха и се усилих да остана неподвижен, за да може да я хване.

Ах, *кефинг*. В мига, в който докосна опашката ми, членът ми запулсира болезнено срещу стегната хватка на колана. Притиснах длан към него, решен да го накарам да сътрудничи, докато тя нежно изучаваше опашката ми с ръце. Пръстите ѝ преминаха през туфата косми на края, преди да се плъзнат по дължината ѝ, все по-близо и по-близо до чувствителната основа.

— Дълга е — промърмори тя — Не очаквах това, когато каза опашка.

— Не? — Звукът бе измъчен дори в собствените ми уши. — Какво очакваше?

Усмивката ѝ бе свенлива, докато галеше крайчето на опашката ми и едва не свърших в панталоните си.

— Памучна опашчица.

— Памучна... опашчица? Нямам идея какво е това.

— Като на пухкаво зайче. Толкова си мек. — Тя погали кожата ми. — Като заек. Предполагам, че си те представям като голям заек с броня. Странно ли е?

— Не знам. Не съм запознат с животните на планетата ви. Те страшни ли са? Враждебни?

Тя се изкикоти тихо.

— Враждебни? Не.

Бях напълно омагьосан от смеха ѝ. Светът ми бе разлюлян от звука на удоволствието ѝ и знаех, че в този момент бях готов на всичко, за да чуя отново смеха ѝ. *Кеф*, тя бе толкова красива. Никога не бях виждал нещо по-перфектно в живота си.

— Това е първият път, в който чувам смеха ти — казах ѝ с дрезгав глас.

Изражението ѝ стана отново сериозно и ми се прииска да се ударя, задето я накарах да се чувства неудобно.

— Боя се, че не съм имала много поводи за смях напоследък.

— Аз съм идиот — казах ѝ аз. — *Кефинг* идиот. Разбира се, че не си. — Пресегнах се и улових китката ѝ, стисвайки я леко. — Но искам да знаеш, че тук си в безопасност. Няма да позволя на никого да те нарани.

Тя кимна, но не отговори нищо. Може би все още не ми вярваше напълно. Обаче някога щеше да повярва. Щеше да отнеме време, но един ден щеше да осъзнае, че наистина мислех това, което казвах. Бих унищожил стотици сззт скачачи, за да се добера до нея, ако е в опасност. Бих пребил стотици извънземни с юмруците си. Бих направил всичко за нея. Всичко.

Айрис продължи да гали опашката ми и затворих очи, решен да не позволявам на невинните ѝ движения да ме накарат да изгубя контрол. Никога нямаше да я докосна... но това не значеше, че няма да свърша в панталоните си, като зелено момче.

— Опашката ти е много дълга — промърмори тя и когато стигна до основата се дръпна рязко, осъзнавайки, че е докоснала плата на панталоните ми. — О! Извинявай за това.

— Няма нищо — заявих през стиснати зъби.

— Нямах намерение да те докосна по толкова... интимен начин.

— Не си — излъгах аз. — Може да ме докосваш навсякъде, където искаш. Нямам против. — Може би нямаше да ми повярва, имайки предвид тона, с който изрекох думите. Но когато изражението ѝ бе заменено от такова на интерес и любопитство, тялото ми се изпълни с нетърпение. — Искаш ли?

— Веднъж гледах филм със сляпо момиче и тя докосваше лицата на хората, за да научи как изглеждат. — Айрис прехапа долната си устна, дъвчейки я леко. — Ако не те притеснява, бих искала да видя как изглеждаш.

— Разбира се — Възхитен бях от това, че искаше да види как изглеждах. За това, че бе мислила за мен. Насилих се да остана напълно неподвижен, когато се подпря на едната си ръка, посягайки към мен с другата.

Първо намери носа ми. Той бе изпъкнал като на повечето мъже мессакаш. Моят може би бе по-изпъкнал от останалите. Никога не бях се замислял за външния си вид. Бях достатъчно красив, че да събуждам интереса на жените в почти всеки бар или заведение, в което отидехме, но обикновено бях фокусиран в търсене с кого да се сбия, за да забележа.

Но... надявах се, че харесва лицето ми. Надявах се, че няма да ме сметне за страшен... или грозен. Кат харесваше Тарекх, а лицето му не бе сред най-привлекателните, затова се надявах моето да се хареса на Айрис.

С нежните си пръсти тя проследи ноздрите ми, а след това и дължината на носа ми, милвайки всяка издатина. Айрис изглеждаше очарована, докато продължаваше нагоре към веждите ми. Знаех, че бяхме по-различни от човеците. Имахме изпъкнали кости и твърда кожа чак до рогата си, докато тя имаше подвижни малко косъмчета за вежди и можеше да представя стотици различни изражения. Тя проследи челото ми, преди да се спусне надолу към слепоочията и около очите ми. Затворих очи, за да проследи миглите ми, преди да докосне бузите и устата ми.

Кеф, нуждата да захапя тези деликатни пръсти бе всепоглъщаща.

Айрис продължи да милва лицето ми, докосвайки челюстта, а след това и ушите ми, стигайки до рогата. Можех да видя изненадата на лицето ѝ, когато ги откри, галейки нежно основата им, докато се придвижваше нагоре към върха им.

— Това... метал ли е?

— Когато достигнем определени години, мессакаш обвиваме с метал края на рогата си. Това е знак за зрялост. За цивилизованост. Не знам точно каква е целта, но ако не го правим изглеждаме някак по-диви, все едно сме излезли от джунглата на някоя далечна планета.

— Уау... — Ръцете ѝ погалиха косата ми по цялата ѝ дължина — Какъв цвят е?

— Черна. Кожата ми е синя.

Устните ѝ се разтвориха изненадано, преди отново да се усмихне стеснително.

— Наистина? Синя? Кой нюанс на синьото? Бледо? Аква? Тъмно синьо?

— Тъм... просто синьо.

Тя се засмя отново.

— Предполагам, че би трябвало да знам да не питам мъжете за нюансите на синьото. — Тонът ѝ бе игрив. — Искане ми се да можех да я видя. Никога не съм виждала син човек.

Искаше ми се да мога да ѝ дам това. Дори не можех да си представя какво изпитва.

— Ами... синьо като метално оръжие? Като лъча, който излиза от дулото? Не съм много добър с думите.

— О, мисля, че това бе чудесно описание — каза ми Айрис, прокарвайки отново пръсти през косата ми, преди да отпусне ръце на раменете ми. — Освен това си висок, нали? Можех да го предположа като стояхме един до друг, но с рогата сигурно си още по-висок.

— Знам, че си една ръка по-ниска от Кат, а тя едва стига до рамото ми. — Айрис кимна, все едно си го бе представила и ръцете ѝ се махнаха от раменете ми, продължавайки пътешествието си. — Освен това сме по-широки. В сравнение с мен и моите хора, ти си много дребна.

— Ти си много едър — възрази тя и отдръпна ръце, отпускаяки ги в скута си, все едно се колебае дали да продължи.

Осъзнах, че съм разочарован задето не го направи. Обожавах да усещам ръцете ѝ по себе си, но същевременно бях доволен, че не слезе по-надолу. Членът ми бе твърд и изпъкваше изпод дрехите ми и вече дори стягането на колана не помагаше.

— Какво мислиш?

Айрис въздъхна тихо.

— Боя се, че не си пухкаво зайче, както мислех.

— Това лошо ли е?

— Не. Донякъде съм доволна, че нямаш мустачки и големи предни зъби. Но ми приличаш на дявол от старите страшни филми. Краката ти не се свиват назад и не са като на коза, нали?

Да се свиват назад?

— Защо да се свиват назад?

Тя въздъхна.

— Просто се опитвам да си представя останалата част от теб. В старите книги така изглеждат демоните.

— Искане ли да докоснеш коленете ми, за да се увериш, че се свиват по същия начин, като твоите?

— Няма проблем. Приемам думите ти за истина. — Леката усмивка се върна на лицето ѝ и тя отново се настани в леглото до мен. Прииска ми се пак да се сгуши на гърдите ми, но вместо това тя лежеше до мен тихо, с лице обърната на моята страна. — Мислиш ли, че изглеждаме странно?

— Човеците? И да, и не. Когато за пръв път видях Фран и Кат се чудех как някой може да харесва едно толкова дребно и бледо същество. Но вече се чувствам различно.

— Защото ги познаваш?

Защото познавам теб.

— Да. Те са като всички останали. Щом веднъж опознаеш какъв е отвътре, външността няма значение.

Тя кимна замислено.

— Мислиш ли, че съм грозен? Предполагам, че син мъж с рога и опашка е много по-различен от това, което си си представяла.

— Само ако знаеше... — Тя се засмя отново и осъзнах, че съм очарован. — Но не, не мисля, че си грозен. Много бих искала да видя синята ти кожа, но... — Тя въздъхна — Просто ще използвам въображението си. — Тя отпусна глава на възглавницата, която ѝ направих. — Благодаря ти.

— За какво ми благодариш?

— Задето си толкова мил, макар че не е нужно. Знам, че не мога да се оправям сама и че се плаша лесно, но оценявам истински помощта ти.

— За мен е удоволствие — казах ѝ аз. Замислих се колко е спокойна в леглото до мен. Толкова голямо доверие ме изумяваше. Ако е била насилвана сексуално, дали щеше да се съгласи толкова лесно да спя при нея? И дали разговорът ни щеше да е много по-различен? — Мога ли да те попитам нещо?

— Разбира се?

— Повечето робовладелци взимат човешки жени, с една точно определена цел. Те... докоснаха ли те? Не съм сигурен как да се изразя точно.

— Дали са ме използвали за секс? — Айрис поклати глава. — Мисля, че това бе първоначалният им план, но когато разбраха, че съм девствена, решиха, че ако ме продадат, ще спечелят повече. На някакъв господар на астероид с много дълго име. Той искал човешка

девственица. Затова вероятно имам късмет, че не ми направиха нищо... такава. Обаче знам, че наранявах останалите. Можех да го чуя. — Тя потрепери, обгръщайки по-здравио с ръце тялото си. — Имах голям късмет.

Изсумтях, тъй като не бях сигурен дали съм съгласен с нея.

— Какво има?

— Казваш, че си имала късмет, а същевременно са те наранили ужасно.

— Да, но можеха да ме наранят още по-лошо, по много други начини. — Тя сви рамене, поставяйки ръце под лицето си. — Аз съм жива. Другите... Можех да чуя виковете им. Докато умираха. Можех да помириша смъртта им. — Тя преглътна трудно. — Тъй че да, късметлийка съм.

— Защо извадиха очите ти?

— Не им се подчинявах. — Гласът ѝ бе тих и безизразен. — Когато ме заловиха първоначално, бях много гневна. Непрестанно ги нападах. Опитвах да открадна оръжията им. Веднъж се измъкнах от клетката и повредих кораба. В началото ме удряха, но нямаше ефект. Нито когато ме оставяха да гладувам. Затова започнах да режат пръстите ми. — Тя раздвижи ръце, докосвайки местенцето, където липсваше върха на кутрето ѝ. — Но аз продължих да се боря, защото отказвах да се предам.

Възхищавах се на смелостта ѝ... и в същото време се чудех къде е изчезнала. Картината, която чертаеше, бе много по-различна, на борбена жена, а не на тази спокойна, примирена жена, лежаща до мен.

— Възнамерявали са да те продадат в робство и все пак са извадили очите ти? Белязали са те завинаги? Ако трябва да съм честен, това не е особено далновидно от тяхна страна.

Тя сви рамене.

— Сещаш ли се за лорда, който искаше да ме купи? Идеята бе негова. Казал им, че нямам нужда от очи за това, за което му трябва. Все пак... — Тя млъкна за миг. — Постигнаха целта си. Спрях да се боря.

Не казах нищо повече. Гневът преминаваше като мълнии през ума ми. Значи там някъде навън имаше мъж, който можех да убия. Не бяха само двамата сззт на скачака, но имаше друг мъж, лорд, който бе

предложил да обезобразят една жена, само за да я накарат да се държи като покорно животно.

— Умълча се — каза тихо Айрис.

— Ядосан съм. — Мразех начина, по който се сковавах раменете ѝ. — Не на теб. На онези сззт, който са те отвлекли и наранили. Сега те са мъртви, но ми се иска да ги убия още веднъж.

— Няма значение — каза тя меко.

Имаше значение. Имаше голямо *кефинг* значение за мен.

— Помниш ли името му?

— На кого?

— На господаря на астероида. Онзи, който е искал девица. — За да мога *кефинг* да го унищожа.

— Не. — Тя се прозя и се плъзна по-близо до мен, опирайки буза на ръката ми. Ръцете ѝ се обвиха около бицепса ми, сякаш искаше да ме държи, за да си напомни, че не е сама. — Беше доста дълго и заплетено име. Може би ще си го спомня, ако го чуя отново. — Тя сви рамене.

— Няма значение — казах ѝ, милвайки главата ѝ и усещайки косата ѝ мека като коприна под пръстите си — Спи, Айрис. Аз ще съм тук.

— Благодаря ти — прошепна тя.

Нямаше нужда да ми благодари, но засега щях да я оставя. Нямаше смисъл да я карам да се чувства зле заради това, че се държи възпитано. Нищо чудно, че не е останало нищо от борбеността ѝ. Бяха я пречупили и тя не бе имала време да се съвземе.

Реших, че винаги ще бъда тук, за нея. Завинаги.

ГЛАВА 11

АЙРИС

Събудих се по средата на нощта, дезориентирана. През мен премина вълна от паника. Сънувах кошмари, как извънземни забиват остриета в очите ми, с грозни усмивки на лицата си. Задъхах се, опитвайки да подредя хаотичните си мисли, решена да отделя съня от реалността.

До мен някой хъркаше.

По някаква причина, това успя да ме успокои. Осъзнах къде се намирам. Осъзнах, че около мен има обвита грамадна мъжка ръка, преминаваща през гърба и около кръста ми. Вместо да се почувствам в капан, аз се чувствах... в безопасност. Доволна. Дори харесах хъркането му. Нагласих завивката и се притиснах по-близо до него.

Алвос.

Той щеше да ме пази.

И с тази мисъл отново заспах.

ГЛАВА 12

АЙРИС

Една седмица по-късно

Отне ми време да се отпусна и установя. Всичко бе ново и странно, и както научих, доста по-плашещо и много различно, от това да бъдеш сляп и затворен в клетка, отколкото сляп и на странен извънземен кораб, където има милиони коридори, през които да се луташ или да се изгубиш. В началото започнах да броя стъпките си, докато не осъзнах, че компютърът на кораба може да ми дава насоки, подобно на навигацията за шофьори, която ползвах на Земята. Звездната Сири, както я наричах, винаги ме спираше, преди да се блъсна в някоя стена, затова гледах да се науча да я използвам, докато се запознавах с кораба.

Екипажът постоянно казваше колко е малък корабът, но за мен той изглеждаше огромен. По-голям от една, дори две къщи. Като цяло бе на едно ниво с медицинска зала, обща зала, мостик, няколко стаи за отмора, два склада, четири каюти за всеки извънземен от екипажа, и лабиринт от коридори и шкафове. Може би имаше повече от кораба, но досега не бях попадала на него. Не бях най-смелият изследовател.

Екипажът изглеждаше свестен. Запознах се с всички. Капитанът, Кивиан е... не това, което очаквах. Всички го юркаха за дрехите и маниерите му, затова си мислех, че може би е надут. Фран, половинката му, бе по-практичната от двамата им. Беше уравновесена и умна, и макар пиратският кораб да се бе справял добре преди нея, мисля, че тя бе майчината фигура на кораба. Тя се грижеше всеки от екипажа да е добре и всичко на *Глупака* да върви гладко. Тарекх бе голям добряк и медик, за който ми казаха, че е ужасяващо грозен, а Кат, неговата половинка, бе дива и откровена човешка жена. Тя бе дребна, обичаше розово и обожаваше смелото ѝ държание, въпреки че не можех да го имитирам.

Освен Алвос, колкото и да бе странно, бях най-близка със Сенторр. Той бе учтив и резервиран, и не изпитваше нужда да водим безсмислени разговори. Беше доволен да стои в тишина и да ме остави на мира. Не се стараеше да ме развлича с нещо постоянно, както правеше Фран. Кат обикновено бе лепната за Тарекх като сиами близък, и всеки път щом чуех гърленото ѝ кикотене, се тревожех, че вероятно са се награбили на няколко метра от мен, и след като не можех да виждам, се чувствах малко неудобно около тях, макар да знаех, че не го правят умишлено.

Сенторр просто си работеше. Фокусираше се върху кораба, пишейки по клавиатурата и ако го попитах нещо ми отговаряше безизразно, без да украсява нещата. Може би в лицето на Сенторр намирах дружка, която много приличаше на мен самата. Мислех, че подобно на мен той криеше това, което изпитваше дълбоко в себе си, представяйки се пред останалия свят като един много съсредоточен и безизразен мъж. Аз бях спокойна и съгласяваща се. Той бе ефективен.

И вероятно и двамата успявахме да излъжем само самите себе си.

И все пак, покрай него ми бе лесно, не като покрай Алвос.

Алвос... все още го наричах с това погрешно име, все още очаквах да ме поправи... Едновременно бе прекрасно и сложно. На този етап му вярвах безпрекословно. Всеки път щом се намирахме в една стая, което бе през повечето време, той стоеше наблизо и безмълвно ми предлагаше ръката си, ако имах нужда от насока. Никога не правеше така, все едно е нещо супер голямо, нито ме караше да се чувствам, че съм в тежест. Всяка сутрин завързваше панделката върху очите ми, защото се чувствах много по-добре криейки белезите си от останалите. Всяка нощ спяхме в едно легло с ръцете му обвити около мен. Мисля, че това бе любимата ми част от деня. Просто да лежа до него, обгърната от силните му ръце и да знам, че съм в безопасност и има кой да се грижи за мен. Понякога говорехме, но невинаги... и в двата случая обичах да съм насамо с него.

Разбира се, той бе и изключително изнервящ. Както изглежда, Алвос обичаше добрия бой. Той бе най-силният на кораба и ако имаше работа, която да се свърши с помощта на нечий юмруци или на дулото на пистолет, той бе техният избор. Когато Кивиан и Тарекх трябваше да се срещнат с някой контрабандист, Алвос винаги ходеше с тях, а

когато се върнеше от него се носеше леката миризма на кръв. Казвах ми, че обикновено е или носът, или кокалчетата му, защото обичал да разрешава проблемите с юмруци, вместо с дискусии. Нямах нищо против това... имах против факта, че понякога опитваше да се скара с мен. Предизвикваше ме, опитвайки се да ме накара да му се озъбя. Ръмжеше ми, когато му благодарях. По цял ден правеше разни малки неща, които да възпламенят темперамента ми, за да ме накара да покажа емоция различна от учтивата фасада, която носех.

Но вече си бях научила урока. Учтивостта бе равна на безопасност. Да бъда борбена като Кат ми струваше очите, половин кутре и пръст. Вече не можех да бъда такава.

Затова, като почнеше да ми ръмжи, просто го игнорирах. Игнорирах малката искра, която блясваше в мен всеки път щом ме предизвикаше. Бях спокойна и ведра, сладка и мила, дори когато не исках да бъда такава.

Това ме подлудяваше. Мисля, че той би бил много доволен, ако полудея и изгубя контрола си, но не можех да го направя. Вече не можех да бъда онова момиче. Единствената част, която остана в мен, бе онази, която се подчинява и примирява.

Правех всичко по силите си да помагам на екипажа, макар да не можех да правя много. Не знаех как да боравя с оборудването на кораба. Не можех да чета извънземни езици. Благодарение на медицинските магии на Тарекх получих чип за превод, но той ми помагаше само да говоря езика им. Нямах много неща, които едно сляпо момиче може да прави и се чувствах виновна за това. Всеки имаше своя работа на кораба. Фран следеше инвентара и помагаше на Кивиан за всичките му задължения. Кат помагаше на Тарекх за поддръжката на кораба. Сенторр изглежда живееше за навигационния си пост. Алвос отговаряше за оръжейната.

Не можех да направя кой знае колко при подготвянето на оръжията и нямах как да излизам от кораба, за да помагам с мисиите им. Така или иначе, не исках да напускам кораба. Не и след като се чувствах в безопасност тук. Затова висях на мостика заедно със Сенторр и се опитах да не се пречкам на никого в краката.

Изглежда седмицата щеше да бъде доста забързана. Кивиан и останалите имаха срещи с трафиканти на една от космическите станции и подготвяха пратка от нещо наречено „тъмна материя“.

Изглежда, екипажът на *Глупака*, намираще купувачи, пътуваше до опасни места по краищата на звездната система и търгуваше нещата, които им трябват, след което ги продаваха на абсурдно високи цени. Имах впечатлението, че са готови да лъжат, крадат и мамят, ако е нужно, но въпреки това бяха сплотен екипаж и имаха добри сърца, затова не се тревожех особено, че нарушават закона. Слушах как Тарекх и Кивиан се грижат за своите жени и знаех, че нямат зли намерения към тях.

Но така или иначе не бях от особено голяма полза за тези пирати. В крайна сметка на Сенторр му писна да ме гледа да седя на мостика с ръце в скута си, без да правя нищо. Той се приближи до станцията, пред която седях, и започна да натиска бутони на конзолата... панел, който се боях да докосна, защото не знаех как работи. Докато останалите бяха в една от кръчмите, сключвайки сделки, той ми каза как да работя с контролния панел, въпреки че не виждах колко пъти трябва да натисна един от бутоните, за да отворя менюто, което ми е нужно, след което ми даде слушалка със странна форма, която едва успя да пасне на ухото ми.

— Ослушвай се за властите — каза ми той. — Това са местните комуникативни канали, които използва полицията и армията на тази соларна система. Ако чуеш, че се мобилизират, ме уведоми. Ако чуеш нещо необичайно, ме уведоми. Не се страхувай да ме извикаш.

— Добре — казах му тихичко и се заслушах в радиоразговорите и съобщенията.

В началото беше скучно. Говореха за рутинните патрули и за смяната на гарнизона в точно определени часове. След време обаче, започнах да се забавлявам. Превключих на няколко различни честоти и скоро часовете направо летяха. Харесваше ми, защото научавах къде се намират властите във всеки един момент. Дали ще правят рутинни проверки на станцията или са достигнали квотата си за месеца и смятат да не си дават много зор. Чух как войската се оплаква заради нерегистрираните кораби на територията им и знаех към кои планети не бива да се доближава *Глупака*, защото имаше опасност да ни заловят.

След два дни прехвърляне през каналите, дочух новината, че близо до нас има изоставен товарен кораб, чийто екипаж е в стазис, в капсулите, и се е насочил към най-близката станция. Споделих това с

Алвос и останалите и следващото, което знаех, бе, че се насочихме натам. Часове по-късно товарът... който очевидно бе оръжия... беше натоварен в товарния отсек на *Глуака*, а ние се отдалечавахме от кораба с пълна скорост. Кивиан и останалите ме потупаха по рамото съобщавайки ми, че току-що съм спечелила доста пари за *Глуака*. Фран коментира колко е полезно това, че слушам радиопредаванията, защото преди, когато никой не го е правил са се забърквали в доста големи каши.

Почувствах се добре. Бях полезна. Можех да правя още нещо, освен да бъда жертва. Надявах се, че това бе достатъчно, за да си спечеля място на този кораб.

Защото не бях сигурна, дали ще мога да намеря мястото си някъде другаде.

ГЛАВА 13

АЛИВОС

Непоклатимото спокойствие на Айрис ме подлудяваше.

Гледах към питието си, докато в общата зала всички празнуваха. Всички бяхме заедно, дори Сенторр бе изоставил поста си на мостика, за да се присъедини към нас за кратко. Той седеше до Айрис, гледайки развеселен как Кат се закача с Тарекх, обвила ръце около гърлото на грамадния медик, наведена през рамото му, докато той отпиваше от питието, което бе забъркала, и правеше гримаси.

— Има вкус на пикня — реши той. — Нима хората пият това доброволно?

— Бира е и да, правим го — Кат облиза ухилена ухото му. — И трябва да изпиеш всяка една капка от нея.

Той ми хвърли престорено ужасен поглед. Аз погледнах към собствената си бира. Намерихме каска от това на изоставения товарен кораб заедно с куп пакетирана храна от някоя планета клас Д, която приличаше на някакъв вид насекоми. Фран подозираше, че може да бъдат продадени за добра цена на черния пазар. Решихме да задържим бирата и да празнуваме, тъй като товарът на кораба щеше да ни позволи да закупим гориво за следващите няколко месеца, както и някои други блага. Кивиан и Фран постоянно хвалеха Айрис, защото е била достатъчно съобразителна да прихване този сигнал. Дори Сенторр ѝ хвърляше погледи изпълнени с гордост.

А Айрис просто седеше с ръце отпуснати в скута ѝ, похладнокръвна и безизразна от всякога, с червената панделка покриваща очите ѝ, и една едва загатната усмивка на устните.

Последните седмици бяха едновременно благословия и проклятие. Да имам Айрис в живота си го правеше по-прекрасен от всякога. Обожавах да се събуждам сутрин и да я намирам заспала до мен. Обожавах аромата ѝ. Обожавах да усещам тялото ѝ в обятията си,

докато се притискаше срещу мен. Обожавах редкия ѝ тих смях и още по-редките ѝ истински усмивки.

Този ден би трябвало да бъде ден за празнуване, тъй като тя най-после намери мястото си измежду нас. Денят, в който се чувстваше удобно тук. Вече не беше под въпрос дали ще остане, и дали ще бъде приета топло от останалата част на екипажа. Вместо това, останалите празнуваха около нея, без да забелязват, че изражението ѝ е безизразно, както винаги.

Но аз забелязах. Забелязвах всичко в нея.

Също така забелязвах как Сенторр седи до нея и факта, че тя прекарва все повече и повече време с него на мостика.

Не би трябвало да ме е грижа. Той знаеше, че е моя. Не показваше към нея друг интерес, освен приятелство. Но това не значеше, че ми харесва да я виждам как му се усмихва. Нито думите на Фран, че Айрис трябва да прекарва повече време на мостика, за да преслушва честотите за други изоставени кораби. Ревнувах. Не беше логично, но нищо, което изпитвах към Айрис, не бе логично.

Исках да се усмихва само на мен.

Повече от това, исках усмивките ѝ да са истински. Тогава щях да знам, че вече не живееше в страх. Дотогава щях да мразя всяко нейно извинение, всеки грациозен жест. Всеки миг, в който мълчи. Всичко това ме докарваше до лудост.

Знаех, че бе минала само седмица, но изпитвах отчаяна нужда да видя някаква промяна в нея. Нещо, което да ми подсказва, че тя се чувства щастлива и удобно тук. Да видя, че сега не е толкова пречупена. Исках да осъзнае, че това бе нейният дом.

Че аз съм неин.

Бях нетърпеливо копеле. Знаех, че е рано. Знаех, че тя има нужда от време. Но просто исках да се протегне към мен, когато усети някаква трудност. Може би бях егоист, но вече бях полудял от нужда по нея.

А всичко, което получавах, бяха търпеливи, престорени усмивки. Намръщих се към бирата си, повече от раздразнен.

— Добре ли си? — попита ме любопитно Фран. Беше уловила сериозното ми изражение и изглеждаше загрижена.

Свих рамене, чудейки се дали Айрис ще забележи, след което реших, че се държа детински. Да се надявам да видя знак, че се

интересува от мен? Аз съм *кефинг* идиот.

— Просто съм замислен.

— Някой не се държи както е обичайно за него — заяви Кат, пресягайки се над рамото на Тарекх, за да вземе бирата ми и да отпие една глътка. — Дори не изглеждаш тъжен, че няма с кого да се сбиеш.

Отново свих рамене. Беше права. Обикновено по това време, изпитвах неистова нужда да се сбия с някого. Без значение, че тук нямаше с кого. Преминавах в „бойна форма“, готов да се сбия с всеки при най-малката провокация. Днес обаче не бях в настроение. Продължавах да се чудя дали Айрис е добре, дали се тревожи, че не съм до нея.

Най-вече исках да се върна и да бъда с нея.

Разбира се, бях готов да сваля всеки, който опита да ни нападне. Просто не копнеех за това днес, както обикновено. Изглежда копнежът ми за битка бе отстъпил пред силната ми похот.

Погледнах към Айрис. Тя се обърна към мен, но онази пасивна фалшива усмивка бе отново на лицето ѝ и това скапа още повече настроението ми. Изправих се на крака.

— Просто днес не съм в настроение. — И излязох от стаята преди някой да успее да ми каже нещо. Знаех, че се държа като тъпанар, но тази вечер не бях готов за шеги и нямаше да допринеса с нищо за празненството.

Искаше ми се да бях по-търпелив. Но не бях като Тарекх, който даде на Кат цялото пространство, от което имаше нужда, и който чака няколко месеца, докато тя да отиде при него. Ако оставех Айрис сама да реши да дойде при мен вероятно щях да полудея. Щеше да си струва, но така или иначе дотогава щях да се побъркам. Надявах се корабът да е готов да има един намусен пътник на борда, мислех си, докато се насочвах към каютата, която споделях с Айрис.

Да бъда сам там обаче, бе някак странно. Седнах на ръба на леглото и потърках брадичката си, оглеждайки „своята“ каюта. Но всъщност беше нашата. Още от онази първа нощ, тя не ме бе помолила да не спя при нея. Дори напротив, всяка вечер, преди лягане, тя се настаняваше под завивките и посягаше към мен, сякаш бе нетърпелива да заспим заедно. И разбира се, и аз го исках. Да държа своята жена час подир час? Да я прегръщам и да знам, че се чувства в безопасност с мен? Нямаше думи, с които да опиша какво беше това чувство.

Никога не се изморявах да я докосвам или да я притискам да ми дава от тези целувки, които човеците толкова много обичаха. Но не ми се виждаше правилно.

Може би нетърпението ми не беше да направя Айрис своя... да я целувам и да я обладавам... а по-скоро да видя истинската ѝ същност. Искях да видя истинската Айрис. Когато някой направеше глупав коментар, исках тя да се пресегне и да го плесне през устата, както правеха Фран и Кат.

Може би исках прекалено много от нея. Тя беше пречупена също като мен. Бе оцеляла най-вече в ума си и това бе начинът, по който Айрис бе успяла да остане жива.

Потърках челото си, искайки да бъде по-добър мъж за нея, да бъде по-разбран. Разбирах, че части от нея са пречупени, но това не значеше, че знаех как да се справя с тях.

Вратата на каютата издаде сигнал.

„Айрис“ — изрече компютърно модулирания глас и миг по-късно обектът на желанията ми влезе в стаята, плъзгайки ръка по стената. Главата ѝ се завъртя първо на едната, а после на другата страна, сякаш претърсваше стаята за мен.

— Алвос?

— Тук съм. — Погледнах към прелестното ѝ лице, чувствайки как нуждата се надига в мен. — Би трябвало да се върнеш при останалите. Не съм най-добрата компания точно сега.

Тя се поколеба. Част от мен искаше тя да поклати глава и въпреки това да седне до мен. Поне щеше да е някаква разлика. Но тя остана до вратата, сякаш не бе по силите ѝ да пристъпи вътре.

— Всичко наред ли е?

Исках да кажа да, за да не обсъждаме темата, но си бях обещал никога да не я лъжа.

— Дълга история.

— Обичам истории — каза нежно Айрис. — И съм добър слушател.

Изръмжах, но не казах нищо повече.

Главата ѝ се наведе настрани.

— Заради мен ли е? Ядосан ли си ми?

— Точно сега не съм особено доволен от теб. Но това си е мой проблем.

Гледах я как си поема разтреперано дъх.

— Какво съм направила, че да те обидя? — Думите ѝ звучаха все едно говори за проблем, който може да бъде решен с лекота. — Ще ми кажеш ли, за да не го правя отново?

За миг ми се прииска да ѝ кажа, че всичко е наред. Че проблемът е в мен. Но раздразнението ми се появи отново и се изправих от леглото, приближавайки се към мястото до вратата, където стоеше тя. Зарадвах се да видя, че не се присвива от близостта ми, но все още имах нужда от повече.

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Да.

— Имам нужда да ми покажеш нещо. Каквото и да е. Имам нужда да видя някаква емоция в теб.

Тя застина неподвижно.

— Емоция?

— Каквото и да е — изръмжах, навеждайки се към нея. Изкарвах си гнева на нея и го знаех. Но тя бе толкова *кефинг* спокойна. — Гняв. Раздразнение. Нещо повече от фалшивата усмивка, казваща, че всичко в света е наред, макар да не е така наистина. Бъди ядосана, бъди бясна, че някой е извадил очите ти...

Тя ме зашлеви. Ръката ѝ се стрелна толкова бързо, че дори не забелязах движението. Разбира се, тя бе по-дребна от мен и успя да плесне брадичката, а не бузата ми.

И двамата стояхме в изумено мълчание. За един дълъг миг въздухът между нас натежа.

Засмях се, а звукът изригна от дълбините на гърдите ми. Бях очарован.

Реакцията на Айрис бе напълно различна. Тя започна да трепери, цялото ѝ тяло се затресе неконтролируемо. Лицето ѝ пребледня и изглеждаше на път да припадне.

— Съжалявам — каза тя бързо, а гласът ѝ бе дрезгав от ужас. — Толкова съжалявам...

— Всичко е наред — започнах аз, но тя продължи да трепери. — Шшшт — прошепнах, обгръщайки лицето ѝ с ръце. Веднага се изпълних с разкаяние. Мразех да я виждам толкова ужасена. Искях реакция, но не такава, чиято цена да бъде страха ѝ. — Аз съм този, който трябва да се извини. Дълго време търсех да се сбия с някой, за да

намеря отдушник на гнева вътре в себе си. Но не трябваше да предизвиквам точно теб.

— Съжалявам — прошепна тя, треперейки неудържимо. — Аз просто... не мога. Страхувам се. Да не показвам емоции е... безопасно.

— Не искам да бъде така с мен, Айрис — промърморих. Устните ѝ бяха толкова прекрасни, че не се сдържах да прокарам палец по тях. Искаше ми се да се наведе и да притисна своите устни към нейните, за да пробвам тези целувки, които бяха така странни, но и така приятни за другите пирати. — Искам с мен да бъдеш такава, каквато си в действителност. Не тази, която си мислиш, че искам. Не тази, която е най-малко забележима.

— Все още не съм готова — прошепна тя, а ръцете ѝ покриха моите. Тя се вкопчи в мен. — Моля те не ме мрази за това.

Простенах тихо.

— Никога не бих могъл да те мразя, Айрис. Никога. Не искам тази мисъл дори да преминава през ума ти. — Помилвах с палец бузата ѝ. — Не си готова, но един ден ще бъдеш, и аз ще те чакам точно тук да забиеш юмрук в лицето ми.

Тя се засмя, много леко. Не беше достатъчно, но за сега щях да се задоволя с това.

ГЛАВА 14

АЙРИС

Тази нощ се плъзнах по-близо до Алвос в леглото, което споделяхме. След като той напусна малкото празненство, настроението се промени и ми бе трудно да остана покрай останалите. Те продължиха да празнуват, сякаш не бяха изненадани, че бе избрал да се махне. Явно не бе нищо ново, но макар да не бяхме заедно, не можех да спра да мисля за него.

Беше странно. Колкото и да опитвах да се преструвам, той виждаше право през мен. Знаеше, че не съм спокойната ведра личност, каквато се преструвах, че съм. Колко много бях погребала дълбоко в себе си. Но освен това бях ужасена да стана отново човека, който бях преди. Жената, която показва характер, без да се замисли как ще бъдат приети думите ѝ. Смятах, че на който не му харесва, проблемът бе негов.

Но онази жена имаше очи. Не бях същата и никога повече нямаше да бъда.

И все пак исках да бъда тази, която Алвос искаше да съм. Исках да съм безстрашна. Господи, исках това повече от всичко на света. Сложих ръка на гърдите му, докосвайки голата му кожа и твърдите очертания на гърдите му. По някое време през тази седмица, той бе спрял да спи облечен в блуза. Все още носеше панталоните си и макар да се опитваше да стои встрани от мен, понякога можех да усетя горещия му член да се опира в дупето ми. Това не ме плашеше, защото той никога не си бе позволявал да ме докосне интимно. Всеки път щом ръцете му се доближиха до мен, бяха нежни и уважителни. Той никога не си позволяваше да ме сграбчи за гърдите или между бедрата, както правеха другите извънземни.

Знаех, че иска повече, защото подозирах, че ме иска за своя половинка. Не бях толкова загубена, или толкова наивна, че да не го

осъзнавам. Между нас имаше силно привличане и нямаше да го е грижа дали му отговарям искрено, ако не искаше повече.

Истината бе, че може би харесвах това. Отново се приближих до него, вдишвайки дълбоко аромата му. Той ухаеше добре и бях прирастена към докосването му. Обожавах начина, по който ме караше да се чувствам в безопасност и това колко силен бе той. Обичах характера му, дори и когато бе настоятелен и ме притискаше до крайност.

Но се боях и се тревожех да направя тази крачка. Не знаех дали ума ми е на точното си място, за да се престраша да започна връзка, особено такава с извънземен. Нямах си доверие, затова се налагаше да действам бавно.

Обаче това не значеше, че не бях изкушена. Просто си нямах пълно доверие... все още.

ГЛАВА 15

АЛИВОС

Няколко седмици по-късно

Двамата с Айрис се потопихме в нещо като рутина, която мисля, че беше добра.

Или поне бе добра за мен. Почти бях сигурен, че е добра и за Айрис. Спяхме заедно всяка нощ. Тя бе изненадващо спокойна, когато спи. Мислех, че ще бъде измъчвана от кошмари. Знам, че аз ги имах в продължение на години след войната, но тя се притискаше към мен и спеше спокойно.

Харесваше ми факта, че се вкопчваше в мен, затова не възразявах. Това значеше, че ще се събуждаме всяка сутрин прегърнати, с дрехите ѝ повдигнати на горе и разкриващи странно оцветената ѝ кожа, карайки ме да се боря с нуждата да я притисна към леглото и да ѝ направя всички *кефинг* порочни неща, за които копнеех.

Разбира се, не го правех. Исках да се чувства в безопасност.

Тази сутрин тя се събуди и седна в леглото, преди да се протегне, карайки туниката да се опъне върху гърдите ѝ, а мен да сграбча и да стисна силно члена си. Нямаше значение, че не може да ме види какво правя. Чувствах, че е нередно да се докосвам, докато тя седи до мен, без да осъзнава какво върша. Айрис се почеса по главата и се изправи, насочвайки се към водната стая с ръка протегнатата напред.

— Идваш ли? — попита тя сънено.

Ще ми се. Но знаех, че не това пита, затова потиснах нуждата си.

— Идвам.

Тя се изкъпа и се уви в кърпа, насочвайки се към единия край на каютата, а аз скочих за един бърз душ след нея. Имах малко време за тихо мастурбиране, за мощно свършване и след това да се доизкъпя за отрицателно време, преди да изляза, за да се облека.

Айрис ме чакаше облечена в гащеризон, държейки гребена в ръката протегнатата към мен.

— Ако нямаш нищо против — промърмори тя.

Никога нямах. Това бе част от рутината ни и обожавах да разресвам косата ѝ. Не бързах, наслаждавайки се, докато бавно разплитах кичурчетата. След като всичко бе разплетено и сресано, сплетох косата ѝ на плитка и я завързах с още една панделка, която взехме от Кат, макар да изглеждаше малко орфана и износена. Приключих с плитката и я пригладих с ръка, преди да я преметна през рамото ѝ.

— Имаш нужда от още панделки и фиби. Ще ти взема, когато днес спрем на станцията.

— Благодаря ти — каза тя равно.

Щеше ми се да каже нещо повече от това учтиво благодаря. Но Айрис винаги бе сладка и спокойна. Никога не възразяваше за каквото и да било. Никога не се разстройваше. Никога нищо не искаше... нито повече топла вода за душа си, нито по-голяма кърпа, за да се подсуши или по-хубава възглавница. Никога нищо не искаше.

И това ме побъркваше.

Заиграх се с края на плитката ѝ, докато тя седеше спокойно пред мен.

— Може ли да те попитам нещо? — Знаех, че вероятно търся да започна скандал, но не можех да се спра. Искях да получа някакъв отклик от нейна страна. Нещо. Каквото и да е.

— Разбира се.

— Едно от първите неща, които Кат и Фран поискаха, щом се качиха на *Глука* бе да си отидат у дома. На Земята. Ти никога не си повдигала този въпрос. Защо? — Тя отвори уста да проговори, но аз я прекъснах бързо. — И не ми казвай, че не ти се връща у дома. Защото знам, че не е истина.

Айрис за миг остана смълчана, а когато проговори, гласът ѝ бе дрезгав от емоциите.

— Не, не съм питала. Предполагам, че... след всичко, което се случи, просто знаех, че никога няма да се върна у дома. — Тя преглътна и започна да си играе с пръстите си... забелязах как постоянно масажира пръста, чието връхче липсваше. — Това променило ли се е?

— Не — заявих твърдо. И след това се почувствах като задник, тъй като аз повдигнах темата и я натъжих. — Няма как да се върнете

обратно на Земята.

Подразних се от лекото ѝ, примирено кимване. Това ме накара да се почувствам по-зле от всякога. Как бе възможно да я обичам и в същото време да искам да я хвана и да я разтърся? Не знаех, но беше така.

Тя бе толкова спокойна. Искях да бъде като буря. Да трепери от ярост. Предпочитах да е хаос от гняв и сълзи, защото това можех да разбера.

Но това неестествено спокойствие? Никак не го разбирах.

ГЛАВА 16

АЙРИС

— Добре, някой да каже глагол — обади се Фран и я чух да пише на таблета си.

— ЧЛЕН-уване — изкиска се Кат.

Аз също се подсмихнах, вдигайки чашата към устните си. Горещият чай, който момичетата на кораба пиеха, не бе точно като кафе, но задоволяваше донякъде нуждата от кофеин. Почти бях сигурна, че другите пиеха бира, но аз подобно на мессакаш не харесвах вкуса ѝ.

— За теб всичко е член — подкачи я Фран.

— Господи, да — отвърна замечтано Кат. — Обичам хубавия член.

Този път и двете се изкискаха, а аз се усмихнах. *Глука* бе акостира на една станция за презареждане и Кивиан излезе, за да играе някаква хазартна игра на име „пръчки“. Част от тактиката на тези пирати бе да играят хазарт на всяка станция, на която отидат, губейки позорно, като пълни смотаняци, за да може следващия път тези противници да ги подценят и да ги ограбят. Кивиан бе много добър в това да се преструва на глупав денди. Алвос и Тарекх се мотаеха около него, събирайки информация.

И тъй като на кораба останахме само ние жените и Сенторр решихме да си направим вечер с игри. Разбира се, не можех да видя как да играя на пръчки, което включваше внимателно съпоставяне на цветовете и игрални части. Момичетата също играеха на карти и на домино, но не можех да играя на карти, а паметта ми не бе достатъчно добра за домино. Затова започнахме да играем на думи и да пием, преди да преминем на мессакаш игра на име Избори, което бе извънземната версия на Mad Libs. Фран каза, че била много популярна на родната планета на мессакаш. Във всеки случай бе доста забавна.

А ставаше още по-забавна, когато Кат обърне няколко бири. Тя караше всяка дума да звучи мръсно. И поне половината от тях съдържаха в себе си думата „член“ или някаква форма на „член“.

— Имаме нужда от съществително — каза Фран.

— Члeeeeен — извика Кат. — Всичко е член!

— Момиче, спри се с тези бири. Остави и Айрис малко да поиграе.

— Член, Айрис — прошепна Кат, навеждайки се към мен. Дъхът ѝ затопли бузата ми и определено миришеше на бира — Кажи ѝ член.

— Какво ще кажеш за чай? — отпих още една глътка от моя и вдигнах чашата, за да подчертая думите си.

— Добра идея — Фран каза и я чух как пише на таблета си. — Хей, Сенторр. Зае ли си? — Кат се изкиска невъздържано и бях истински развеселена от пиянското ѝ държание. Не бях много уверена в игрите с другите... все още бях внимателна и резервирана около тях... но нямаше как да не призная, че бе доста забавно.

— С какво мога да ти помогна, Фран? — попита Сенторр, както винаги много любезен. Гласът му бе спокоен през комуникатора.

— Можеш ли да ми кажеш прилагателно? Описателна дума? Като „бързо“ или „синьо“ или нещо подобно.

— Да не играете на Избори? — веселието ясно си личеше в гласа му.

— Да. Прилагателно, моля?

— Мм, нека помисля. Да знаеш, много съм добър на тази игра. — Кат изсумтя, но Сенторр вероятно не я чу. След миг отговори — Какво ще кажеш за „схванат“?

— Благодаря ти — засмя се Фран. Чух как комуникатора се изключва, миг преди двете жени да избухнат в смях.

— Схванат! — изписка Кат, кикотейки се. — О, Боже, мой! Това е невероятно.

Усмихнах се, държейки чашата пред лицето си.

— Е, той каза, че е много добър на тази игра.

Те започнаха да се смеят още по-силно.

— Това е най-порочната история — заяви Фран, виейки от смях. — Обожавам я. Определено трябва да я споделим с момчетата, когато се върнат. — Тя въздъхна доволно и отново започна да пише по таблета. — Добре, до къде стигнахме? Твой ред е, Кат.

— Давай — извика Кат — Готова съм!

— Съществително.

— Член — изкиска се Кат.

Фран простена.

— Вече използва „член“, зубър такъв. Избери нещо друго. Айрис, искаш ли ти да кажеш дума?

— О, няма проблем, добре съм — заявих и се усмихнах. Предпочитах да слушам техните хрумвания, отколкото моите. Все още не се чувствах достатъчно комфортно, за да се смея, шегувам и пия с тях, но ми бе приятно да съм наоколо. Искаше ми се Алвос да бе тук. Чудих се, какво ли съществително би избрал той. Може би „плитка“? Точно тази сутрин отново отмести косата от лицето ми. Обикновено коментираше колко е мека и колко е приятна на допир. Топла вълна премина през мен само от мисълта за това, преди да си спомня сутринта, в която говорехме за Земята, когато имах впечатлението, че ми е ядосан.

Това ме натъжаваше, но не знаех какво мога да направя. Исках той да ме харесва.

Много исках да ме харесва.

Докато дните минаваха усещах, че бях все по-привлечена от него. И то не само защото бе грижовен и защитнически настроен. Той изглежда разбираше през какво минавах и ако ме ядосваше понякога, то бе, защото искаше да спра да се боя. Разбирах това. И аз исках да спра да се боя. Просто не бях сигурна дали мога.

Никой не ме бе карал да се чувствам така обгрижена и в безопасност. Всички говореха с колко горещ темперамент бе Алвос, но с мен той беше изключително мил и търпелив. Имаше чудесно чувство за хумор и бе упорит като магаре. Всяка нощ ме държеше нежно в обятията си и нито веднъж не опита да ме насили да направя каквото и да е. Понякога ми се искаше той да каже нещо за ерекцията, която и двамата знаехме, че има, но никога не казваше нищо. Сякаш моите нужди бяха по-важни от неговите и макар да бе сладко, понякога се чудех какво би било да ме хвърли на леглото и да ме нацелува страстно.

Е, добре де, много често се чудех какво би било да ме целуне. По цял ден. Всеки път щом ме докоснеше. Всеки път щом усетех дъха му, докато спим. Ако бях смела като Кат или уверена като Фран, щях да го

сграбча за яката и да му покажа как се целуват човеците. Но... просто не можех. Нещо в тази мисъл ме караше да застина неподвижно. Страх, че може да опитам да го окуража и той да започне да гледа на мен по различен начин.

Че отново ще се окажа в клетка и че ще е моя вината, когато отново започнат да изрязват части от мен.

Алвос изглежда разбираше колебанието ми. Имаше няколко пъти, в които се бяхме отърквали един в друг, заради теснотията в каютата му, когато бях почувствала... искри помежду ни. Когато докосванията му, макар и леки, се задържаха за по-дълго, отколкото бе нужно. Може би, ако все още можех да виждам, нямаше да забележа това, но тъй като сетивата ми бяха изострени, всяко докосване придобиваше по-различен смисъл.

И все пак той продължаваше да бъде перфектния джентълмен. Държеше ме близо до себе си и ми помагаше, когато имах нужда от зрението си. Говореше ми с часове, когато се събудех заради някой кошмар, само за да мога да чуя друг човек и да знам, че не съм сама и не съм затворена в клетка. Той бе добър мъж.

Мъж, в който можех да се влюбя, ако си го позволях.

— Сериозно ти говоря — заяви Фран, леко заваляйки думите. — Дай ми съществително. И да не е „член“.

— Шип — заяви Кат.

И двете се захихаха.

— Шип? — попитах разсеяно, разбърквайки чая си с малка лъжичка. — Какво е това?

Сега двете жени започнаха да вят от смях.

Изчаках смеха им да заглъхне, чудейки се какво пропускам. Чувствах се изолирана от шегата и това беше гадно.

Разбира се, всяко неудобство, което чувствах започна да изчезва, когато кикотът им продължи, без да спира. Кат започна да се дави и задъхва, а тихият смях на Фран бе прераснал в задъхване:

— Ох, не мога, не мога, не мога.

Каквато и да бе шегата, двете се забавляваха адски много. Освен това се наливаха, като пияници, което също бе забавно. Харесваше ми да чувам сърдечния им смях. Почти се чувствах така, все едно отново имам приятелки, което бе иронично, тъй като в момента гледах да

страня от всички. Не пиех. Не споделях свободно веселието им. Бях тук... но не напълно.

Това бе животът ми напоследък.

Изправих се и отнесох чашата си до мивката. Чашите тук имаха странна форма, също като объркващата форма на мивката, но някои неща не се променяха въпреки технологиите. Усещането да притисна ръце към студения метал на плота бе приятно, затова се обърнах към останалите и се усмихнах, прикривайки чувствата си.

— Мисля да проверя Сенторр и да видя какво прави. Неприятно ми е, че е напълно сам на мостика.

Кат продължи да се киска, докато отговаряше.

— Той така обича.

Може и да бе така, но имаше нещо успокояващо в тишината около него. Обичах да седя с него.

— Може би ще иска чаша чай. — Завъртях се и опипом потърсих чаша, преди да я сложа под диспенсъра. Прокарах пръсти по таблото, опипвайки копчетата в търсене на онова, което се бе поизтъркало от ползване и се усещаше малко нацърбено под пръстите ми. Това бе копчето на чая. Натиснах го и зачаках машината да издаде тихия щракащ звук, който да ми покаже, че чаят бе готов, преди да взема чашата, стисвайки я с две ръце. Успях да се справям все по-добре, но все още имах нужда от време. Махнах с ръка на останалите и се насочих към мостика.

— Добре, дай ми друго съществително — заяви Фран, кикотейки се докато излизах от стаята.

Започнах да броя внимателно стъпките водещи към мостика. Докато вървах, много бавно, държах едната си ръка опряна на стената. След седмица на борда на *Глука*, бях научила колко стъпки има до мостика, колко до медицинската зала, колко са до каютата на Алвос и всички други посоки, които преминавах ежедневно. Беше доста за помнене и се налагаше да се концентрирам, за да не се объркам и изгубя, защото така много лесно можех да се сблъскам с някоя стена. Когато Алвос беше тук, той ми предлагаше ръката си или ме насочваше, и макар да харесвах вниманието, което ми обръщаше и компанията му, исках да бъда по-независима. Беше жизненоважно да науча как да се движа наоколо, без да разчитам на някой друг.

Тридесет и седем стъпки, десен завой, след това още двадесет и две стъпки и магнах с ръка пред панела на стената, до вратата на мостика.

— Айрис — обяви компютърно модулираният глас и вратата се отвори, за да мина през нея.

Изчаках за миг, събирайки смелост. На мостика бе тихо и си нахвърлих на ум някои неща. Десет стъпки в дясно бе терминалът на Алвос, а няколко стъпки след това бе навигационният терминал на Сенторр. Отпред имаше голям екран и Кивиан... или Фран... от време на време седяха там. Имаше още едно място, с комуникационни системи, което бе „неофициалното“ място на Тарекх, макар че Кат ми каза, че за разлика от Сенторр, нейната половинка почти не стои на мостика.

Навигаторът изсумтя тихо, отбелязвайки присъствието ми.

Вдигнах чая.

— Нося ти нещо за пиене.

— Надявам се, че не е онази бира — каза. Той не стана, за да вземе чашата от ръцете ми, и по някакъв странен начин оцених това. За мен щеше да е по-лесно, ако го бе направил, но се налагаше да спра да мисля кое би било по-лесно и да започна да мисля по-независимо. Затова започнах да броя стъпките и тръгнах напред, а щом под ръката си почувствах ръба на станцията му, усетих чувство на задоволство.

Подадох чая към него.

— Не е бира. Не мисля, че ще остане много от нея, след като Кат и Фран приключат тази вечер.

Почувствах леко подръпване и изчаках да се убедя, че наистина е взел чашата, преди да я пусна.

— Пияни ли са?

— По-скоро замаяни, отколкото пияни, но им дай няколко часа и ще се готови. — Обърнах се и тръгнах към станцията на Алвос, стараейки се да докосвам възможно най-малко неща. Не ми се искаше случайно да докосна бутона за „изстрелване“ или нещо от сорта. Алвос ме убеждаваше, че няма такъв бутон, но аз все още се тревожех. Намерих стола му и се настаних зад станцията. Там имаше малко устройство за слушане, което вдигнах от панела и прикрепих към ухото си, преди да включа системата за комуникации. Напоследък беше успокояващо и забавно да слушам разговорите, които се водеха в

дълбокия космос, докато се опитвам да открия нещо, което екипажът може да присвои. Имаше няколко линии, които се използваха от търговците около близките станции или планети, затова превключих на една от тези честоти. Някои от споровете пропусках покрай ушите си, въпреки че преводачът ми ги превеждаше, тъй като не разбирах нещата, които обсъждаха. Не знаех частите на кораба, или различните инструменти, които се прехвърлят от ръка на ръка, но знаех как да се ослушвам за проблеми с двигателите, проблеми с пратката или за откраднати кораби. Някои от нещата бяха универсални.

Завъртях бутона и се настаних удобно, заслушана в поредния извънземен разговор. Това звучеше като предупреждение за някакъв вид търговска спирка и ме развесели факта, че дори тук в дълбокия космос, където имаше толкова много извънземни култури, някои универсални неща не се променяха. Замислих се за разговора с момичетата по-рано днес и свалих слушалките си.

— Хей, Сенторр?

— Какво? — гласът му бе рязък, но не по груб начин, или поне не мисля, че бе груб. Звучеше разсеяно. Все едно бях нарушила концентрацията му.

— Какво е шип?

На мостика настана пълна тишина. Толкова бе тихо, че се зачудих дали не съм казала нещо обидно. След това Сенторр си пое дълбоко, дълбоко дъх и можех буквално да чуя как въздуха изпълва дробовете му.

— Няма да отговоря на този въпрос — заяви той със скован глас, който никога преди не бях чувала.

Усетих как бузите ми поруменияха. Да, беше нещо неприлично, както и подозирах.

— Съжалявам. Някой ми го спомена и аз... няма значение.

Той издаде задавен звук.

— Ако се налага попитай Аливос.

— Ще го направя — промърморих и сложих обратно слушалките. Все едно щях наистина да го питам. Така или иначе между нас имаше достатъчно напрежение, че да го питам и за това какво е шип. Имайки предвид начина, по който Фран и Кат се кикотеха, бях сигурна, че е нещо сексуално. Освен това бях убедена, че Алвос щеше да ми отговори по най-добрия възможен начин, без да

прави ситуацията прекалено странна. Но между нас вече... имаше напрежение.

Не, замислих се, докато включих отново комуникатора, слушайки разсеяно разговора. „Напрежение“ не бе точната дума, за да опиша това между нас. Може би „нетърпение“... или „очакване“. Или нещо между тези двете. „Напрежение“ звучеше сякаш нещата между нас не бяха добри, докато в действителност бяха много, много добри. Бях привързана към него по всички възможни начини, по които не би трябвало да съм. Мислех за него и устата му, когато вечер спяхме заедно в леглото. Чудех се какво ли би било да ме целуне. Питам се дали и той мисли какво би било да ме докосне толкова дълго време, колкото аз обмислях какво ли би било да го докосна.

Разбира се, винаги си намирах извинения да го докосвам, защото просто не можех да устоя. Държах се за ръката му, дори когато нямаше нужда да го правя или пък се плъзвах по-близо до него в леглото. Той все още се къпеше с мен, защото тишината в банята ме ужасяваше. Не знаех какво има в тази малка стая, но в мига, в който пуснех водата, сякаш оглушавах. И се паникьосвах. Той стоеше с мен и ми правеше компания, и макар да подозирах, че на този етап вероятно бих могла да се къпя сама, тъй като се налагаше да започна да ставам независима... не исках да го правя. Част от мен обожаваше мисълта, че той ме гледа как сапунивам тялото си. Това ме възбуждаше адски много, макар да не бях готова да го призная пред него.

През половината от времето не бях сигурна дали мога самата аз да го приема. Чувствах се така, сякаш не е редно да съм привлечена от него. Сякаш последното нещо, за което трябва да мисля, бе секс.

Но, Господи, това ВИНАГИ бе първото нещо, което изникваше в ума ми. Бях толкова пленена от това колко грижовен и защитнически настроен е той. Колко е голям и силен, и изненадващо нежен към мен, което изглежда изненадваше всички, тъй като според останалите той имаше кофти темперамент и обичаше да предизвиква боеве. Но с мен въобще не бе такъв. Никога не бях се чувствала в опасност около него. И това бе част от тревогите ми... че се чувствам в такава безопасност около него, че се привързвам, макар да не бива да го правя. Не можех да се доверя на собствената си преценка. Колко време трябваше да мине, преди да мога да го направя? Дали някога щях да успея? Или винаги щях да бъда все така травмирана?

Спомних си думите, които ми каза, когато се качих за пръв път на борда на кораба... че никога няма да спра да бъда „пречупена“, но ще свикна и ще стане по-лесно. И беше прав. Чудех се дали няма проблем да бъда така „пречупена“ и дали той ще мисли лошо за мен, заради това. Щеше ми се да знаех.

Разсеяно насочих мислите си към комуникаторите, когато долових нещо познато. Спрях скенера на канала, на който бях в момента, и се заслушах в разговора.

— Кога ще пристигне пратката? — попита някой на извънземен език, който ми звучеше много познато.

ГЛАВА 17

АЙРИС

Отне ми няколко мига, но разпознах звука, грубия неприятен за ухото тон на извънземния език. Това бе езикът на оранжевите извънземни, които ме отвлякоха. Кожата ми настръхна и ми се прииска да изключа канала.

Но не го направих.

— Знаеш, че лордът е разярен и иска по-скоро играчките си — каза единият.

— Знам. Работим по въпроса.

— Лордът иска да знае дали има някоя девственица — изсъска първият. — Все още е бесен заради предишната, която изчезна.

Кожата ми отново настръхна, а дишането ми се насече.

— Има няколко. Бяха нетърпеливи да си признаят, така че влагалищата им да не бъдат разцепени от всеки извънземен член в сектора — той се захили жестоко. — Искаш ли лично да ги провериш?

— Не ме интересува какво правиш. Казвам само, че лордът ще плати двойна за всяка девственица. Стига да е покорна. Той не обича да се борят.

— Голяма загуба за него. Това е половината от веселбата — последва още жесток смях.

Усетих как се задушавам. Сякаш нямаше достатъчно въздух в кораба. Проклятие, в цялата вселена. Те не казаха име. Трябваше да науча името му, преди да откача напълно. Не помнех го с точност, но знаех, че ще го позная, ако го чуя отново. Освен това, колко други лордове в тази галактика търсеха да закупят девственици?

Но може би грешах. Може би чувах неща, които не бяха цялата истина, може би всичко бе в главата ми, пречупено през призмата на това, което бях изживяла. Може дори да не говорех за човешки жени.

— Има ли предпочитания?

— Предпочитания за какво?

— Те имат различни цветове. Кафяв, бледо розов, или онзи грозен блед цвят, който те кара да мислиш, че са живели цял живот в пещера. И косите... жълта коса? Оранжева коса? Черна коса? Без коса?

— Ммм, какво имаш?

Смехът, който избумтя през линията, бе така силен, че ме накара да подскоча.

— Приятелю, мога да осигуря всичко, което пожелаеш. Ако ги харесва с жълти коси, ще бъдат с жълти коси.

Другият се разсмя.

— Стига да са покорни.

— О, когато дойде време да ги доставя, ще бъдат покорни, не се тревожи.

Цялата се разтреперих. Доповръща ми се. Все още не бяха споменали име, а аз ставах все по-нетърпелива с всеки изминал миг. Имах нужда да го чуя. Не знаех какво щях да направя, когато го потвърдя, но трябваше да получа отговора, дори да е само за моето собствено спокойствие.

Първият изсумтя.

— Дай ми няколко дни да подготвя всичко. Ще бъдеш в Сектор 7 на уреченото място, нали?

— Разбира се. Докарай товара, а аз ще доставя заплащането ти.

— Ще бъда там. Предай на лорд Унто'Абарри'Нил Вохс Бекханто, лорд на Деветте изгрева и Господар на Тринадесетте луни, моите почитания.

— Научил си всичките му имена, а?

— Разбира се.

— Близач на задници — заяви другият извънземен. — Ще му кажа, че ще доведеш играчките му — заяви и прекъсна връзката.

Натиснах бутона на панела, който да запомни времето и честотата на разговора и смъкнах слушалките от ушите си. Дишах накъсано, все едно бях пробягала няколко километра, а тялото ми се обливаше в студена пот.

— Всичко наред ли е? — попита Сенторр с разсеяния си глас. Вероятно дори не бе вдигнал поглед от панела си.

— Просто... имам главоболие. Мисля да не слушам повече за днес — трябваше да се махна от тук. Трябваше да се опитам да не мисля за лорд Унто-някой си, който купува още девственици. Други

покорни момичета, които да използва и малтретира. Още момичета, чийто очи можеха да бъдат извадени, задето не са успели да бъдат достатъчно покорни, също като мен.

Не знаех какво да правя с тази информация. Замислих се дали да не кажа на Алвос и останалите, но самата мисъл ме ужасяваше. Ами ако тръгнах след него и се случеше нещо лошо? Ами ако лорд Унто-блаблабла ги убие? Или ги пороби? Ако ги хване и ме открие?

Напуснах мостика, тръгвайки надолу по коридора, към каютата, която споделях с Алвос. Блъснах се в стената и ударих силно рамото си, но не ме бе грижа. Трябваше да се махна. За пръв път тишината в каютата ме накара да се почувствам добре. Беше място, където можех да се скрия, вместо такова, което ме е уловило в капан. Ударих дланта си няколко пъти по панела, докато цялото ми тяло трепереше от ужас и страх. Спомних си за извънземните, които ме държаха, когато насочваха ножовете си към очите ми и се смееха, докато крещях в агония. *„Това не беше наша идея“* бе заявил присмехулно единият. *„Лордът даде нареждането“*.

Лорд Унто не мислеше, че човеците са по-различни от обикновени животни. Ние просто бяхме стока, която да бъде купена и пречупена. Като див кон. Той искаше група послушни животни за конюшната си. Ненавиждах дори идеята за това. Трябваше да кажа на останалите за това, което ще се случи, за да можеха да го нападнат и да му дадат един урок. Да откраднат останалите момичета от него.

Но... какво ако нещо се объркаше и аз се озовях в ръцете му? Прелетях през вратата на стаята, когато се отвори и се хвърлих към леглото, като за малко не се спънах в нетърпението си. Сгуших се под завивките и ги издърпах над главата си, но това не ми помогна да спра да треперя. Все още не се чувствах в безопасност. Потърках края на отрязаното си кутре, докоснах белезите под панделката си. Ами ако в момента причинявах това на някоя друга жена? Ако ги наранявах така, както наранявах мен, защото бях без значение?

Как бих могла да позволя това да продължава?

Но... всичко вървеше толкова добре. Чувствах се в безопасност за пръв път от месеци. Дори все още да се учех как да бъда полезна, другите бяха мили и приятелски настроени към мен. Харесвах Фран и Кат. Можех да бъда щастлива тук.

Можех да бъда щастлива с Алвос. Можех да го обикна. Той виждаше счупените части в мен, но не го бе грижа.

Но след като чух този разговор, щях да се тревожа за жените, които в момента бяха в същия капан, в който бях и аз... и дали бях достатъчно смела, за да помоля останалите от екипажа да ги спасят. Или дали да бъда егоист и да не направя нищо по въпроса.

Нямах идея какво трябва да сторя.

ГЛАВА 18

АЛИВОС

Прибрахме се късно на кораба. Вонях на пушек и балончета с напитки, но все пак бях нетърпелив да видя Айрис. Липсваше ми тази вечер и макар обикновено да обичах да прекарвам дните си из кръчмите на станциите... защото винаги се намираше с кого да се сбия... открих, че съм нетърпелив да се върна обратно при нея. Да ѝ кажа за всичко, което видях и чух през този ден. Просто да слушам гласа ѝ, или да се сгуша на леглото до нея и да си говорим за разни незначителни неща. Просто обичах да бъда с нея и часовете, в които бяхме разделени ми се виждаха загубени.

Когато се върнахме обратно на борда на *Глука*, обаче, Кат и Фран се бяха напили и заспали в стаята за почивка, с таблет под тялото на Фран. Двете жени обградени от празни бутилки бира. Кивиан и Тарекх намериха гледката изключително забавна и се подхилкваха, докато вдигаха половинките си на ръце, за да ги отнесат в каютите им. Потърсих Айрис на мостика, тъй като знаех, че предпочита компанията на Сенторр пред това да бъде сама, но тя не беше там. Хм. Открих я в каютата ми, сгушена в леглото с одеяло върху главата ѝ, спейки неспокойно. Докато я гледах как се върти в леглото, издавайки тихи звуци, тя изрита одеялото от краката си. Обикновено спеше много спокойно. Може би и тя бе изпила една бира, или две.

През мен премина защитническа, собственическа вълна, докато погледът ми се плъзгаше по спящото ѝ тяло. Нямах търпение да я взема в обятията си и да я почувствам срещу тялото си. Да се събудя с нея и да говорим за предишния ден. Да вдишвам аромата ѝ и да въздишам по нея, като полудял от любов глупак... новото име на кораба ни ми пасваше идеално. Развеселен от тази мисъл се насочих към водната стая, за да измия мириса от заведението от тялото си, преди да легна в леглото.

Когато излязох след няколко минути, тя все още се въртеше нервно под одеялото. Устните ѝ бяха извити в гримаса и тялото ѝ бе покрито с тънък пласт пот. Тя проплака, когато я приближих, а главата ѝ се въртеше рязко върху възглавницата.

Кошмар. И както изглеждаше, беше много лош. Приклеках тихо до леглото, несигурен дали да я събудя, или да я оставя да го преживее, надявайки се да изчезне. Тя все още се плашеше много лесно, моята прелестна Айрис.

Но не можех да понеса да я гледам как страда, дори само в същината ѝ. Отпуснах се до нея и докоснах ръката ѝ. Тя проплака и се дръпна назад, очевидно ужасена.

— Аз съм — прошепнах. — Сънуваш кошмар.

Изражението на лицето ѝ стана напрегнато и за един кратък миг помислих, че ще се разплаче. Тогава тя сграбчи ръката ми и започна да плъзга длан нагоре и надолу. От устните ѝ се изтръгна въздишка на облекчение.

— Пухкава кожа. Ти си.

— Тук съм — казах ѝ аз. — В безопасност си.

Надявах се уверенията ми да я успокоят, но тя все още изглеждаше разтреперана.

— Не съм в безопасност. Никъде не е безопасно — промърмори тя, отмятайки косата от лицето си, преди да седне в леглото.

— Грещиш. — Седнах на леглото до нея и помилвах ръката ѝ, опитвайки да прогоня страха ѝ. Понякога, тя имаше кошмари, но винаги щом се събудеше отново затваряше емоциите в себе си. Но не и днес. Винаги съм си мислил, че предпочитам преди всичко да видя истинска неподправена емоция от нея, но сега осъзнах, че съм се самозалъгвал. Мразех да я виждам такава. Мразех факта, че е ужасена, и нямаше какво да направя, за да прогоня страха ѝ. — Никога няма да позволя нещо да ти се случи. Ти си моя.

В мига, в който думите излязоха от устата ми, сякаш провиснаха във въздуха. Разбира се, че бе моя. Докато дните минаваха и тя се будеше в прегръдките ми всяка сутрин, аз затвърждавах това, което винаги бях чувствал... че Айрис бе моя и бе предопределена да бъде моята половинка. Просто никога не си бях позволявал да ѝ го кажа, за да не я изплаша... но вече не можех да върна думите си. Донякъде се радвах, че ги изрекох. Сега тя щеше да знае какво изпитвам.

Но също така, сега ѝ дадох още една причина да се бои.

Ръцете ѝ се плъзнаха нагоре по моите, милвайки кожата ми по пътя си. Преминаха през раменете ми, преди да стигнат до лицето ми и тя да докосне челюстта ми.

Останах напълно неподвижен, защото, ако тя искаше да разучи външността ми, щях да я оставя да го направи, и то с радост. Това ме накара да се надявам, че един ден чувствата ми може да бъдат споделени. Тя докосна бузите и носа ми, а след това и устните ми. И тогава се наведе напред.

За един кратък миг си помислих, че тя просто вдишва аромата ми, както понякога правих аз, когато тя спеше до мен.

Но тогава устните ѝ докоснаха моите и осъзнах, че това е нещо много по-различно. Устните ѝ се притиснаха към моите и след това шокиран усетих езика ѝ да се плъзва по устата ми. Мълния от желание премина през мен и се наложи да стисна ръце в юмруци, опирайки ги в бедрата си, решен да не си позволя да я сграбча и да разваля момента.

Това бе целуване. Много често бях улавял Фран и Кивиан да го правят. Това правеше Кат с Тарекх, за да го превърне в ухилен идиот. Хората нямаха същите хигиенни закони като нас, затова не виждаха нищо лошо в това да притиснеш устата си към нечия чужда и да пхнеш езика си, за да влезе в дуел с чуждия. И Айрис ме целуваше. Устните ѝ ме поглъщаха жадно и щом разтворих устата си, позволявайки на езика си да докосне нейния, тя простена тихо и задълбочи целувката.

Това не можеше да се сравни с нищо, което някога бях изпитвал. Едновременно интимно и сладко, можех да почувствам всяко движението на тялото ѝ, можех да усетя колко мек и гладък бе езикът ѝ, без нито една неравност, каквито имаше по езика на мессакаш. Той се отърка в моя и Айрис отново простена тихо. Бях удивен от факта колко бе приятно... и как тя най-после, най-после ме приветства с тялото и ласките си.

Аз също я целунах, опитвайки да потъркам езика си в нейния по същия начин, по който го правеше и тя. Чувствах се неловко, но тя не се оплака от липсата ми на опит. Ръцете ѝ се обвиха по-здраво зад тила ми и тя издаде поредния нежен стон, карайки ме да го почувствам на устните си, заедно с езика ѝ.

— Накарай ме да забравя — прошепна тя. — Напомни ми, че се намирам на едно хубаво място.

— Ти си с мен — казах ѝ, притискайки отново устата си към нейната. Копнеех за много повече. Обожавах усещането на слабото ѝ тяло, притискащо се към моето, докато се целувахме, а членът ми пулсираше от дългото въздържание. — В леглото ми. В прегръдките ми.

— Отнеми девствеността ми — прошепна тя, търкайки се в гърдите ми. — Направи така, че никой да не иска да ме купи отново, заради нея.

ГЛАВА 19

АЛИВОС

Странните ѝ думи ме накараха да спра. От всички секси, пленителни неща, които мечтаех да ми каже... това въобще не присъстваше в списъка. Дръпнах се назад.

— Какво?

— Целуни ме — каза Айрис, навеждайки се напред.

— Не това каза преди миг. — Нежно се отдръпнах от нея, наблюдавайки прелестното ѝ лице. Дори не ме бе грижа за белезите... в моите очи те не можеха да помрачат красотата на чертите ѝ. — Какво имаше предвид с това никой да не иска да те купи?

— Това... не е нищо. — Прегръдката на ръцете ѝ около раменете ми стана отчаяна. — Моля те, нека го оставим така.

Но това не бе типично за нея. Айрис никога не бе споменавала да е била робиня. Сякаш винаги ѝ бе лесно да се справя с настоящето, като не мисли за миналото си. Затова щом точно сега го спомена, значи се бе случило нещо, което да възкреси спомените в ума ѝ.

— За това ли беше кошмара ти? Какви спомени събуди той?

Ръцете ѝ се вкопчиха в туниката ми.

— Просто ми обещавай, че тук съм в безопасност.

Можех да я усетя как трепери.

— Разбира се, че си в безопасност.

Тя кимна и за миг остана скована, преди да позволи на раменете си да се отпуснат. За миг изглеждаше изтощена и толкова крехка, карайки ме да се чудя какво става.

— Беше просто лош сън — казах ѝ, милвайки ръката ѝ. — Аз съм тук и няма да позволя на никой да те докосне.

— Благодаря ти — каза тя, отново криейки се зад учтивата си фасада. След това легна на леглото, издърпвайки завивката върху тялото си. Пресегнах се и помилвах бузата ѝ, а тя улови ръката ми и потърка устни в нея.

— Съжалявам за целувката.

— Защо съжаляваш? На мен ми хареса.

— Просто не искам нещата между нас да се променят — прошепна Айрис с глас изпълнен със страх. Мисля, че не харесвам промените. Вече не.

Няма как да отрека, че исках нещата между нас да се променят... исках да бъда повече от приятел за нея... но сега не бе времето да я притискам, особено, когато бе толкова крехка. Обаче се разтревожих. Такава уязвимост не бе присъща за нея. Особено имайки предвид, че бе свикнала да крие всичко зад учтивата си усмивка. Искаше ми се да я придърпам в обятията си и да милвам косата ѝ, докато страховете ѝ се успокоят, но не бях сигурен дали ще приеме точно сега докосването ми. Дори сега, въпреки страстната целувка, тя се отдръпваше от мен. Издърпах завивката около раменете ѝ и загърнах тялото ѝ.

— Нека се съблека и ще легна при теб.

Тя кимна, а аз започнах да се събличам, разсеян от мислите си по човешката жена близо до мен. Преди тази вечер, никога не бях мислил, че Айрис е наистина толкова крехка. Умствено бе силна, да. Деликатна, но със сърцевина от стомана. Повредена, но станала по-силна заради това. Днес обаче изглежда не отговаряше на нито едно от тези определения. Изглеждаше малка, ужасена и това разкъсваше сърцето ми.

Исках да помогна на половинката си, но тя нямаше да ми позволи... и дори не знаеше, че е половинката ми. Замислих се за начина, по който ми се предложи, и това ме накара да изпитам неприятен вкус в устата си. Не само заради думите, които бе използвала... направи така, че никой да не иска да ме купи заради нея... но и защото бях изкушен да го направя.

Изгубен в собствените си мисли ми отне няколко секунди да осъзная, че тя ми задава въпрос.

— Някога позволявате ли на непознати да се качват на борда на *Глуака*?

— Непознати?

— Като... клиенти. Хора, с които имате бизнес. — Тялото ѝ се напрегна.

— Много рядко. Това е домът ни и предпочитаме никой да не влиза тук, освен ако ние не го искаме. — Свалих туниката си и я

метнах на най-близкия стол, след това издърпах колана и изритах ботушите си. — Освен това, нямаме достатъчно доверие на клиентите си, за да ги каним в дома си. Обикновено вършим бизнес сделките си в кръчмите на станциите.

— Значи никой няма да ме намери, ако не напускам кораба?

За това ли ставаше въпрос? За кого си мисли, че може да я намери? Седнах до нея на леглото и нежно докоснах рамото ѝ.

— Айрис, кой мислиш, че те търси? — Когато тя не ми отговори, раздразнението и тревогата ми нараснаха. — Не мога да ти помогна, ако не ми се довериш, любима.

За един дълъг момент изражението ѝ остана напълно спокойно, толкова дълго, че реших, че няма да ми отговори. След това тя въздъхна високо, потрепери и посегна към мен. Протегна ръката си и аз сплетох пръсти с нейните, стисвайки ги здраво и усещайки, че тя трепери. Силно.

— Слушах каналите, докато ви нямаше и чух името му. — Гласът ѝ бе едва шепот, сякаш самият факт, че изговаря думите я ужасяваше.

— Чие име? — тя трябваше само да каже името му и щях да го убия, който и да бе той. Всеки, който караше моята жена да изпитва подобен ужас, нямаше да диша още дълго.

— Лорд Унто — името не ми говореше нищо, преди тя да потрепери и да добави. — Той е мъжът, който искаше да ме купи. Той нареди да бъда ослепена.

Едва сега осъзнах казаното от нея и сърцето ми се изпълни със заслепяващ гняв.

ГЛАВА 20

АЙРИС

След като признах всичко на Алвос, не се почувствах по-добре.

Той ме прегърна силно, но можех да усетя, че въобще не бе спокоен, също като мен. Не исках да отворя очи и да позволя на реалността, в която се намирам, да ми донесе покой. Бях потънала в тъмнина и без значение, колко силно ме притискаше към гърдите си все още мислех за лорд Унто всеки път щом легнех да спя. За дългото му ужасно име и за жестокото му, черно сърце. Никога не бях срещала мъжа, но знаех, че е чисто зло. Нямах нужда да го срещна, за да знам това. Не можех да си представя какво същество може да нареди да бъде ослепен кон или куче, само защото не се държат прилично. Знаех достатъчно за тези извънземни, за да съм на ясно, че за тях човечите не бяхме повече от животни, домашни любимци, но кой би причинил това на домашния си любимец? Само най-ужасното същество на света.

И беше факт, че той бе някъде там, навън и ме търсеше. Седмици наред успях да се преструвам, че съм в безопасност, че всичко бе наред, но този лорд Унто можеше да се появи всеки миг, настоявайки да получи собствеността си. Какво щях да правя тогава?

Накарах Алвос да обещае, че няма да казва на никого, за това, че съм чула името на лорд Унто. Това щеше да е тайна, само между нас двамата, защото исках да избегна всякакъв вид конфронтация. Исках просто да се скрия в някой далечен ъгъл на галактиката и да се моля Унто да не ме открие.

Все пак, бягството ми сигурно се смяташе за много, много лошо поведение и само можех да си представя кои части от тялото ми ще поиска да бъдат отстранени, ако се окажех отново в лапите му. Тази мисъл ме преследваше през цялата нощ, докато се гуших срещу гърдите на Алвос. Спах много малко, и когато го правех, сънищата ми бяха пълни със спомени от пленничеството ми.

На следващата сутрин се събудих, чувствайки се по-малко отпочинала от когато и да е и ми бе трудно да напусна стаята. Част от мен искаше да се скрия тук завинаги, но знаех, че това ще накара останалите само да се чудят какво се случва, затова бе по-лесно да се преструвам, че всичко е нормално. Насилих се да стана от леглото, да се облека и се насочих към общата зала. Можех да чуя как хората се движеха из нея, макар да стана много тихо, когато влязох. Под краката си усещах тихо буботене, което индикираше, че корабът се движи. Бяхме напуснали станцията и не бих могла да кажа, че съжалявам за това. Колкото по-далеч бяхме от това място, толкова по-добре.

— Добро утро — извиках на другите, насилвайки се да се усмихна. Протегнах ръка, докосвайки масата, за да мога да се водя по нея към останалата част на залата. — Дали има направен чай?

— Айрис. Добре. Тук си. — Гласът на Кивиан беше твърд и доста сериозен, без следа от обикновеното чувство за хумор, което ме накара да изпитам тревога.

— Да, тук съм — отвърнах спокойно. — Кой друг е тук?

— Всички — проговори Алвос, и бях разкъсана между удоволствието, което се надигаше в мен, всеки път щом чуех звука от мекия му богат глас, и страха, защото никога досега не се бе случвало всички да се съберат заедно на едно място по едно и също време. Нещо се случваше.

Насилих се да остана спокойна.

— О! — Обърнах се по посока на гласа му. Той стоеше до масата, до която бях застанала и аз. Не усещах никакво движение на въздуха, затова се пресегнах към най-близкия стол, за да проверя дали е празен. Така и беше, затова се настаних на него. — Какво става?

— Обсъждаме следващата си работа. — Фран звучеше тихо, някак потиснато.

— О! — Една ръка докосна моята. На мига разпознах мазолестите пръсти и меката пухкава кожа... Алвос. Той държеше ръката ми. Не знаех дали да се чувствам доволна или да се тревожа. Имах усещането, че нещо не е наред. Преплетох пръсти с неговите и се постарях да звуча по-спокойна от всякога. — Каква е новата работа? Мислех, че ще оберем някой на станцията с хазартни игри.

— Това можем да го направим по всяко време — каза Кивиан. — Точно тази работа сега обаче, е по-чувствителна. Интересуваме се от

една пратка.

— Какъв вид пратка? — попитах предпазливо, тъй като бе настанала пълна тишина в залата. Ако всички бяха там, защо не говореха?

Някой прочисти гърлото си. Беше мъж. Не знаех кой.

Тогава Алвос стисна ръката ми.

— Знаеш след кого тръгваме.

Цялата застинах. Значи затова всички се бяха събрали тук. Затова бе толкова тихо и се усещаше такова напрежение.

— Тръгвате след лорд Унто — казах, а гласът ми бе спокоен и безизразен повече от всякога. Вътрешно обаче, крещях с пълно гърло. Иначе външно бях напълно спокойна.

— Пълното му име е лорд Унто'Абарри'Нил Вохс Бекханто, лорд на Деветте изгрева и Господар на Тринадесетте луни — каза Кивиан и изсумтя. — Помпозен задник. — Никой не се изсмя въпреки обидата, а той продължи. — Много скоро ще получи пратка с нелегални стоки. Много вероятно човешки роби и сигурно още някои забранени раси. Не мислим, че са контрабанда или оръжия, защото екипажът е малоброен. Имахме успех с някои от контактите си и научихме, че в момента си почива на спътника си, близо до водната луна Екхос II. Смятаме, че е удобен момент да вземем на абордаж кораба му, да приберем новите му придобивки и да изпратим кораба му към най-близкото слънце. Ще бъде тих и нещастен инцидент.

— *Кефинг* нямам търпение — изръмжа Алвос.

— Ще бъде опасно — предупреди Фран. — Най-вероятно на кораба му има пълен екипаж. Което ще рече стражи и охранители вазоо.

— Обичам опасността — заяви моя Алвос, пукайки кокалчетата на ръцете си. — Само ми дайте шанс да му дам да се разбере.

— Няма как да отречем, че лордът трябва да бъде свален — каза Кивиан. — Просто не съм сигурен, че имаме нужната сила да го направим сами.

Отчаяно се надявах някой да се съгласи. Някой да бъде достатъчно разумен, че да каже, че не са достатъчно силни, че задачата е прекалено опасна. Че има и друга работа, с която да се заловят.

— Разбира се, че имаме — каза Алвос, а в гласа му се долавяше нетърпението му да се включи в битка. Моят пречупен, кръвожаден

Алвос. — Този боклук няма никога вече да докосне моята Айрис. Ще го свалим.

— Ако всички са съгласни — каза Кивиан. — Айрис?

— Аз не съм част от екипажа. Не истински. Не мога да решавам вместо вас — заявих, изключително спокойно. Алвос стисна ръката ми, но не го стиснах в отговор. Няма значение, че го бях помолила да не казва нищо. Той бе казал на останалите и сега тръгваха след лорд Унто. Това бе най-ужасният ми кошмар, който бе на път да се сбъдне. Те знаеха опасността. Просто не ги бе грижа достатъчно.

— А какво ще кажете за „*Острието от Обсидиан*“? — попита Кат. — Тарекх каза, че се носи слух, как преди време са се опитали да го свалят, и са били разпердушинени. В космоса все още се носели частите на кораба им.

Застинах.

Алвос се засмя и стисна ръката ми.

— Екипажът им беше безполезен. „*Острието*“, не можеше да плени дори кораб, управляван от деца. Не знам как са си мислили, че могат да вземат на абордаж напълно оборудван боен кораб. Ние сме по-умни от тях.

Другите промърмориха в съгласие, но аз не ги слушах. Всичко, за което можех да мисля, бе лорд Унто. Някой толкова брутален със сигурност бе обграден от стражи. Бяха ми казвали, че Алвос и останалите са много добри бойци, но не ги познавах достатъчно добре, че да съм убедена, че всичко ще бъде наред. Вместо това си представях какво ще се случи, ако опитат и се провалят. Щях да бъда поробена отново. Фран и Кат също. Останалите ще бъдат убити.

Алвос ще бъде убит.

Твърда буца заседна в гърлото ми и се замислих за мъжа до мен. За това как късно нощем докосвах лицето му и усещах усмивката му. За меката кожа опъната върху твърдите мускули и начина, по който смехът ехтеше в гърдите му.

Колко нежно и грижовно се отнасяше към мен.

Ако го изгубех, щях да бъда разбита извън всякакъв шанс за поправяне. Знаех, че вече съм повредена и ми бе трудно да се справя, но той бе единственото нещо, което ме правеше цяла. Не можех да го загубя.

Останах мълчалива, докато другите обсъждаха плановете и стратегията си. Изглежда имало начин да обезвредят кораба, без да влизат в обхвата на радарите му. Един човек можеше да се качи на совалка за евакуация и да приближи кораба, без да задейства сензорите му. Щом се приближи достатъчно, човекът в совалката щеше да може да излезе и да отиде до кораба през космоса. Той щеше да прикрепи сензор, който да накара компютъра на кораба да засече проблем с двигателя и докато фалшивият сигнал бе активен, *Глука* щеше да приближи и да нападне. Алвос, Тарекх и Кивиан щяха да се качат веднага на кораба, а Кат и Фран щяха да им осигурят подкреплението. Всички те бяха изпълнявали този план вече дузина пъти, и от думите им звучеше, че ще е поредната рутинна работа за тях.

Алвос щеше да бъде в совалката. Той щеше да е този, който ще се носи из космоса, облечен единствено в костюм, за да прикрепи сензора към корпуса на кораба. Ако го откриеха, щяха да го убият на мига. Само тази мисъл накара тялото ми да се стегне притеснено, а ръката на Алвос бе отпусната в моята, сякаш нямаше никакъв проблем. Сякаш не беше голяма работа.

За мен беше много голяма работа.

Разбира се, не казах нищо на глас. Просто слушах. Щях да остана на мостика със Сенторр и щях да слушам комуникативните канали, за да съм сигурна, че никой няма да се свърже с властите или да повика подкрепление. Това бе единственото, което можех да направя.

Чух стъргането на столовете по пода и звуците, които показваха, че хората са наставали от масата.

— Ако никой няма какво да добави, отивам да включа на хиперскорост и да насоча кораба ни към дестинацията му — каза Сенторр. Когато никой не проговори, той продължи. — Много добре, тогава. Хиперскорост след пет минути. Не забравяйте да си сложите коланите.

Чуха се тихите звуци на хората, които си приказваха един с друг, докато напускаха залата. Аз останах на мястото си и Алвос стисна ръката ми. Когато всичко наоколо се успокои и чувствах, че сме останали сами, той проговори.

— Много си мълчалива.

Издърпах ръката си от неговата.

— Добре съм.

Не бях добре. Бях едновременно ужасена и ядосана. Той им бе казал за лорд Унто, въпреки молбата ми да не го прави и сега всички те щяха да рискуват живота си, опитвайки се да го ограбят. Не можеха да кажат, че е за пари, за роби или за нещо друго, освен за факта, че аз бях проговорила. Знаех, че това е истината. И Алвос бе взел най-опасната роля от всички. Опитах се да си го представя носещ се в космоса, в опит да стигне до чуждия кораб и бях ужасена от това.

Ами ако го изгубя? През последните няколко седмици работих така усилено, за да стана по-независима, и все пак дори мисълта, че мога да изгубя Алвос, караше дъха да заседне болезнено в гърлото ми. Не че имах нужда от помощта му да ме води из кораба или да ми бъде приятел.

Просто се нуждаех от него самия. От присъствието му. От привързаността и подкрепата му. Имах нужда от много повече, отколкото леката целувка миналата нощ.

Нима се бях влюбила в него без дори да го осъзнавам? Защото да бъда в обятията му изведнъж се бе превърнало в най-естественото нещо на света и сега бях изправена пред възможността да го изгубя. Имах чувството, че вътрешно умирам. В мен се надигна толкова силно отчаяние, че изпитах същото, както когато изгубих зрението си, с изключение на това, че този път щях да изгубя сърцето си.

Не можех да понеса това. Сkochих на крака и се насочих към вратата.

Чух Алвос, само няколко крачки зад мен. Той не каза нищо, докато не стигнахме до каютата.

— Би трябвало да отидеш на мостика — каза той. — Да си сложиш колана. Когато се движим с хиперскорост, гравитацията изчезва. Не искам да се нараниш.

ТОЙ не искаше АЗ да се нараня. Искях да се засмея или да се разкрещя, но всичко, което направих, бе да продължа да вървя напред с дежурното спокойно изражение.

— Ще внимавам.

Алвос издаде раздразнен звук и макар да ми се искаше да го чуя как се отдалечава, той ме последва в каютата. Разбира се, че ще го направи. Той бе защитнически настроен и сладък, и ако мислеше, че ме заплашва дори намек за опасност, щеше да дойде с мен и да

направи каквото е нужно, за да съм добре. Точно както с тъпото нападение на кораба, което обмисляше.

Нямаше да има значение, ако това му костваше живота. И точно тази част ме ядосваше най-силно. С всяка стъпка горчивото раздразнение и безпомощност ме изпълваха до пръсване. До мига, в който сложих ръка на сензора и вратата се отвори, пускайки ме в стаята, тялото ми кипеше от гняв.

Той влезе директно след мен. Разбира се, че ще го направи. В мига, в който вратата се затвори след него, показвайки, че сме сами, Алвос хвана ръцете ми и ме завъртя, за да застана лице в лице с него.

— Защо не говориш с мен? — Гласът му преливаше от раздразнение.

— Няма какво да кажа. — Продължих да държа интонацията си спокойна и сладка. — Няма никакъв проблем.

Алвос отново изръмжа раздразнено.

— Тогава защо дойде да се криеш тук в каютата, вместо да отидеш на мостика при останалите?

Защото не искам, изкушавах се да му се озъбя, но останах спокойна. Толкова, толкова спокойна.

— Какво те кара да мислиш, че има проблем?

Той изръмжа, този път заплашително.

— Защото те познавам, Айрис. Знам как работи ума ти и че се криеш зад тази добра и спокойна проклетата маска, всеки път щом се изплашиш. Не ми показваш какво изпитваш, защото се боиш по някаква причина и това ме влудява. Така ли ще бъде винаги помежду ни?

— Така ли ще бъде винаги помежду ни? — попитах спокойно. Той бе прав за всичко, което каза и не можех да реша дали това ме разстройва или плаши.

— Не го прави — изръмжа той и усетих ръцете му на раменете си. — Не крий мислите си от мен. Покажи ми нещо, да му се не знае! Каквото и да е! Ти не си *кефлинг* робот. Знам, че вътре в себе си кипиш от емоции! Престани да ги криеш от мен!

Гневът ми и страхът за него изригнаха на повърхността. Пресегнах се и го ударих.

Или поне опитах да го ударя. Винаги забравях колко е висок и юмрукът ми прелетя под брадичката му, но значението на действието

ми бе ясно.

Заля ме вълна от страх и краката ми се разтрепериха, подгъвайки коленете ми. *Не, не, не*, крещеше мозъкът ми. *Сега вече не си в безопасност*. Искях да се срина на пода и да започна да се извинявам и моля.

Но Алвос не ми позволи. Той се засмя и звукът бе изпълнен със задоволство, когато ме взе в прегръдките си, вдигайки ме на крака.

— О не, няма да стане — промърмори той. — Това е първата емоция, която ми показваш, ако изключим миналата нощ. Не се плаши. Кажи ми какво мислиш, защото *кефинг* сигурен съм, че ще ми хареса. Ако искаш ме зашлеви. — В гласа му долавях някакво треперене, което не бях чувала преди. Сякаш бе възбуден.

Поех си дълбоко дъх, защото не знаех, дали бях разгорещена в отговор на неговата възбуда или просто бях наистина, наистина побъркана. Плеснах го по гърдите, докато ме държеше притисната срещу себе си.

— Има ли значение какво мисля? — Пляс. Пляс. — Всичко вече е решено.

— Решено е — съгласи се той.

Сега той бе спокойният и това ме разяри. Отново ударих гърдите му.

— Казах ти за страховете си, докато бяхме само двамата. *Насаме*. А ти хукна да кажеш на другите. Обеща ми, че няма да го правиш!

— Няма да позволя да му се размине току-така — заяви Алвос, сякаш всичко бе в реда на нещата. Затова отново го зашлевих. Копелето грам не се разкайваше. — Съжалявам, Айрис, но твоята безопасност е главният ми приоритет. Той ще си плати, че те е наранил, и аз ще се погрижа никога повече да не може да нарани никой друг.

— Не. Ме. Е. Грижа. За. Това! — С изричането на всяка дума го удрях по рамото. Чувството беше хубаво и не можех да се спра. Свих пръсти в юмрук и го ударих леко. Ударите ми бяха насочени изцяло върху твърдата му като покрита с броня кожа. Но идеята бе не да го нараня, а да изкарам всичко това от тялото си. — Ще те убият!

— Няма.

Самодоволният му, уверен отговор само ме разгневи още повече.

— Толкова съм ти... *бясна* точно сега. Свали ме долу!

— Харесвам те бясна — информира ме той надут. — И няма значение, колко много се ядосваш... няма да променя решението си.

— Тогава нека някой друг отиде със совалката! Нека някой друг рискува кожата си. Остани тук на кораба, заедно с мен! — Стиснах с две ръце туниката му, защото алтернативата бе да хвана и да го удуша. Не знаех как да се отърва от цялата тази бликаща енергия, затова дърпах блузата му, опитвайки се да го разтърся. — Не го прави, само да докажеш, че можеш!

— Не го правя, за да докажа, че мога — каза Алвос. — Правя го, защото те обичам и защото ти си моя.

Поех си рязко дъх. В този момент едновременно исках да му забия юмрук в лицето и да го целуна. Нуждата да го целуна надделя и аз пуснах туниката му, обгръщайки с ръце лицето му, преди да се наведе, надявайки се той да ме срещне на половината път.

Той простена тихо и устните му докоснаха нежно моите. Аз обаче исках нещо повече от нежна целувка. Бях прекалено разпалена и всичко в мен бе на път да експлодира. Отново сграбчих туниката му и притиснах устните си по-силно към неговите, на практика изпивайки го с уста. Бях изпълнена с нужда, затова прокарах езика си дръзко по устните му, настоявайки да ги разтвори. Исках да го целуна така, че да разбере точно колко много съм изпълнена с раздразнение и кипящи емоции. Той искаше да му покажа *някаква* емоция? Смятах да му покажа *всичките* си емоции. Затова го целунах силно, разранявайки устните му, когато се оказаха между зъбите ми. Не бях мека или нежна, а бясна, яростна и безпощадна.

И, Господи! Колко беше хубаво.

ГЛАВА 21

АЙРИС

Езикът му се потърка в моя, когато целувката ни стана по-дълбока и си спомних странните възбуждащи изпъкналости по него, и колко прекрасно бе чувството да ги усещам срещу своя език. Простенах в устата му, когато преплете език с моя, и след това ми се наложи да се боря с него, за да възвърна контрола си над целувката, и двамата се сражавахме за надмощие. Целувахме се по-бързо и по-силно, докато останах без дъх, обладана от похот, докато устните ми не започнаха да туптят разранени, докато зъбите ни се удряха едни в други и все пак не бе достатъчно. Искях още.

Някъде извън стаята се чу тихо бучене и корабът се стрелна напред. Телата ни се разклатиха и Алвос направи крачка назад, преди тялото ми да започне да се издига от ръцете му. Вече нямаше гравитация.

Бяха включили на хиперскорост.

Възкликнах и се вкопчих в него, стисвайки меката материя на туниката му. Мисля, че и двамата се носехме във въздуха, а косата ми полетя навсякъде около лицето ми. Нещо докосна бузата ми, краят на панделката ми и се почувствах така сякаш плувам, с тази разлика, че нямаше вода около нас. Нямах за какво да се задържа и се понесох нагоре към тавана.

Ръката му докосна бузата ми, твърда и успокоителна.

— Държа те, любима. Няма да те пусна. — Нещо се обви колко колана на гащеризона ми... вероятно другата му ръка... и той ме притисна към тялото си. — Не се плаши.

— Не ме е страх — прошепнах, избутвайки косата летяща около лицето ми, защото имаше опасност да влезе в устата ми. — Държиш ме, нали? — И по някаква причина това ми звучеше невероятно секси. Започвах отново да се възбуждам. Може би заради ситуацията в момента или заради предстоящата заплаха, или пък заради целувката,

която споделихме. Исках да прокарам ръце по цялото му тяло. Исках повече от всичко... и не просто защото не желаех да продължавам да бъда девствена.

Беше, защото истински копнеех да бъда с Аливос. *Не. Името му е Аливос*, напомних си аз. Трябваше да спра да се крия, да спра да го предизвиквам, за да видя дали ще реагира негативно. В сърцето си знаех, че няма да го направи. Знаех, че е мой, и че с него съм в безопасност.

— Аливос — казах меко, позволявайки на името му да се плъзне по езика ми. — Обичам те.

Грамадният извънземен простена отново и го усетих как се приближава още повече до мен, дръпвайки колана ми, така че телата ни да се притиснат едно до друго.

— Моя сладка Айрис. Ще ми се довериш ли? Не се страхувай от лорд какъвто-е-там. Няма да му позволя да нарани дори косъм от косата ти. Ти си моята жена. Никой никога повече няма да те докосне.

Дъхът му бе горещ срещу бузата ми и усетих как през тялото ми преминава силна тръпка. Зърната ми се търкаха в материята на гащеризона и усещах как цялото ми тяло изпитва болезнен копнеж.

— Все още ли се носим във въздуха? — попитах меко и се наведох към него. Късите кичурчета на косата му погъделичкаха лицето ми, когато се приближих.

— Да. Това ще продължи, докато не излезем от хиперскорост. За теб ще е опасно, че не си с колан, защото като спре, ще паднеш от високо. Затова трябва да си слагаме колани.

— Но до тогава сме в безопасност, нали? — Повдигнах единия си крак, плъзвайки го около бедрата му, преди инстинктивно да го обвия около него. След това обвих и другият, и просто така бях яхнала бедрата му, изпълвайки тялото си с нова вълна от непознати, прекрасни усещания.

Аливос простена и обгърна задната част на главата ми. Той потърка лице в шията ми и можех да усетя как рогата му се отъркват в бузата ми, целите твърди и обвити с топъл метал. Езикът му се плъзна по ключицата ми, изпращайки вълна на удоволствие към женствеността ми.

— Винаги си в безопасност, любима. Никога няма да позволя да бъдеш наранена.

Прокарах ръце през косата му, носеща се около лицето му.

— Целуни ме отново — заповядах аз и той издаде звук, който бе нещо средно между веселие и удоволствие.

— Изплашена ли си? — поиска да узнае той.

— Не. — Размърдах се нагоре и надолу, търкайки се в бедрата му, за да му покажа, че не се страхувам. Разбира се, движението накара неговото собствено тяло да реагира, карайки го да стане по твърд срещу мен, а мен да простена възбудено. Никога не бях мислила, че търкайки се срещу крака на някой друг може да бъде толкова еротично, че да ме подлуди от възбуда. — Нищо, което правиш, не ме плаши.

— Никога не съм предполагал, че ще е толкова секси една жена да ме удря — промърмори той и можех да усетя дъха му срещу ухото си. Миг по късно зъбите му одраскаха кожата ми и отново се отърках инстинктивно в него. — Смяташ ли да ме плеснеш още няколко пъти, безстрашна малка палавнице?

Свивайки рамене, аз се наведох напред, и когато лицето ми докосна неговото, го ухапах по челюстта. Направо се влюбих в начина, по който потрепери той, усещайки ухапката и как си пое леко дъх, показвайки ми, че това му харесва също толкова, колкото и на мен. И тъй като се чувствах смела и всемогъща дръпнах, яката на туниката му.

— Кажи ми как да я сваля.

За един кратък миг очаквах да ми откаже. Да ми посочи, че миналата нощ му бях предложила да правим секс, само защото се бях паникьосала, и защото се чувствах безпомощна. Но този път всичко бе коренно различно и той го знаеше, затова само се засмя тихо и натисна някакво копче, което накара туниката му да се отпусне под ръцете ми.

Алчна и нетърпелива избутах плата настрани, за да плъзна ръце по голите му гърди. И преди го бях докосвала, докато спяхме нощем заедно в леглото, но тогава атмосферата помежду ни винаги бе много по-различна. Тогава докосванията бяха неволни или пък породени от любопитство, за да науча как изглежда. Днес, докосването ми не бе никак невинно. Този път щом ръцете ми проследиха твърдите очертания на гърдите му, от устните ми се изтръгна тих възбуден стон. Беше толкова пленително, непознато и секси.

— Какъв цвят е кожата ти тук?

— Синя, като останалата по тялото ми. Просто тъмносиня.

— Ммм. — Представих си го на ум и много ми хареса това, което изрисува въображението ми. — Тук не си мек — заявих, докосвайки странните твърди очертания на гърдите му.

Аливос простена.

— Никога не казвай на един мъж, че е мек.

— Но ти си. Когато те докосна тук, усещам, че си мек. — Пръстите ми се плъзнаха под една от гърдите му, милвайки кожата там. — И тук. — Прокарах пръст по ключицата му. — Обожавам да те докосвам. Имам чувството, че винаги има какво ново да науча.

— И не се боиш? От факта, че съм толкова различен от теб?

Поклатих глава. Може би в началото бе така, но той ми доказваше, отново и отново, че не прилича по нищо на мъжете, които ме бяха отвлекли. Той бе различен по толкова много начини и му имах пълно доверие. Затова разтворих широко туниката му и започнах да целувам шията му.

— Тревожи ли те това, че съм човек?

— Никога. — Той спря за миг и едната му ръка се плъзна по гърба ми, милвайки гръбнака ми. — Готова ли си за това помежду ни, любима? Не съм сигурен дали разсъждаваш разумно...

— Не ми казвай какво мисля. — Плеснах отново гърдите му и впих нокти в твърдата плът, карайки го да потръпне срещу мен.

Аливос простена отново.

— *Кеф*, любима, невероятно е, когато си толкова войнствена.

Дали наистина мислеше така? Защото ме подлудяваше. Бях малко изненадана, че пускайки на свобода темперамента си, ще се почувствам така добре. Сложих ръце на лицето му, откривайки устата му, преди да пленя устните му в поредната дива целувка. След това го захапах. И впих нокти в гърдите му. Всичко това ме възбуждаше все повече и повече, и съдейки по звуците, които издаваше той, чувствата ми бяха споделени. Опашката му се обви около дупето ми, сякаш и тя искаше да се включи в екшъна, и ми допадна извънредно много това да я усетя. Всичко ми харесваше извънредно много.

И бях развълнувана да опитам още. Отново захапах устната му, обожавайки усещането на острите му кучешки зъби, щом прокарах език по тях.

— Може ли да продължа да те разсъбличам?

— Ще бъда много тъжен, ако не го направиш. — Ръцете му държаха колана ми, за да не ми позволят да отлети от него. — Твой съм и можеш да правиш с мен каквото пожелаеш.

Тази мисъл ми хареса повече от всичко. Отдръпнах едната си ръка от гърдите му и дръпнах туниката, разтваряйки я още повече. Представях си, че дрехата е образувала голям V-образен отвор, през който се виждаха сините му коремни плочки. Това ме накара за миг да изпитам лека тъга, тъй като никога нямаше да мога да видя как изглежда той в действителност. Но всичките ми останали сетива бяха свръхчувствителни, затова си казах, че поне сега бих могла да забележа неща, които преди това не бих могла. Като прелестния аромат на тялото му, мускусен и така приятен, или кожата му, която ме удивляваше с безкрайните си различни текстури.

И скоро нищо вече не бе от значение, защото прокарах ръката си надолу по твърдия му мускулист корем и няхах нужда от очи, за да знам колко невероятно бе тялото му. Гърдите му бяха така твърди, че имах усещането, че милвам топъл мрамор. Прокарах пръст по отвора на пъпа му и продължих надолу.

— Току-що осъзнах, че си напълно обезкосмен, като изключим главата ти. Имаш ли косми някъде... другаде? — Дали се изчервявах? Обзалагам се, че се бях изчервила. Беше много странно нещо да питах някой, но ми се щеше да си го представя много точно.

— Не. Това тревожи ли те?

— Аз имам. Това тревожи ли те?

Той издаде тих дрезгав стон.

— Никога. Мисля, че малката туфа косъмчета между бедрата ти е много секси.

Прехапах долната си устна и се понаместих в скута му. Той бе така грамаден и твърд между бедрата ми, че ми се прииска да спра да го изучавам и да се заема по-сериозно с това да получа силен, брутален оргазъм срещу масивните му бедра. Господи, това щеше да бъде така порочно и грешно... и обожавях дори самата мисъл.

Но тогава трябваше да спра да докосвам Аливос, а това бе последното нещо, което исках да направя. Едва сега идваше ред на хубавите неща. По-късно щях да имам време за порочни неща. Ръцете ми се насочиха към колана му и най-после освободих материята на туниката.

— Ако свалиш това, какви други дрехи ще имаш още по себе си?
— Бях така задъхана, че не можех да разпозная собствения си глас. —
Опиши ми ги.

— Панталони. Само обикновени сиви панталони. Не се обличам помпозно като Кивиан. — Нещо докосна летящата около главата ми коса и осъзнах, че той ме милва. — И ботуши.

Плъзнах ръце надолу по кръста и бедрата му.

— Толкова си голям и мускулест. Опитвам си да си те представя в ума си. — Там той беше невероятно прелестен. Тялото под моето със сигурност беше такова.

— Имаш цялото време на света — промърмори Аливос, докато ръката му милваше рамото ми. Обичах леките му докосвания и исках да се приведа към ръката му, но най-малкото движение ни караше да се завъртим във въздуха и да се блъснем в някоя част от обзавеждането.

Изръмжах раздразнено, когато отлетяхме настрани, отделяйки се един от друг, но той бързо улови отново колана ми.

— Можем да почакаме отново гравитацията да се завърне — каза ми Аливос, с леки нотки на веселие в гласа.

— Не. — Заявих аз и обвих ръце около торса му... или поне опитах. Той беше толкова голям и широкоплещест, и бях почти сигурна, че приличах на някаква лепка, така вкопчила се в него, но не ме интересуваше. Държах се здраво за него и притиснах уста към кожата му. — Прекалено много пропилиени нощи просто лежах и спях до теб. Искам те и ми омръзна да чакам.

Той простена и ръката му се спусна надолу, обхващайки задника ми.

— Нали знаеш, че през всяка от онези нощи можеше да посегнеш към мен. Щях да бъда напълно доволен да ти доставя удоволствие, дори да не си готова за пълно обвързване.

Потреперих, а умът ми се изпълни с картини на това как той ми „Доставя удоволствие“.

— Преди да те целуна, не бях сигурна, дали изпитваш същото като мен...

Аливос хвана ръката ми, отмествайки я от гърдите си, за да я насочи надолу. В следващия миг ръката ми бе притисната към нещо твърдо, горещо и много, много голямо.

— Усещаш ли това, Айрис? През последните седмици бях непрестанно толкова твърд и само чаках, и копнеех за мига, в който ще ме докоснеш. Желая те от мига, в който те видях. В мига, в който протегна ръце към мен, знаех, че си моя.

Очарована, погалих дължината му, изучавайки го с ръка. Платът на панталоните му бе странен, някаква смесица между найлон и памук, и шумолеше леко при допира ми. Можех да усетя очертанията му през материала и спрях, защото в допълнение към големината му, почувствах и... неравности. Не може да е така. Погалих го отново и той простена, а аз осъзнах, че не греша. По целия си дебел, твърд член той имаше неравности, точно като тези по езика му.

Оле... Мале.

— Докосването ти е невероятно. — В гласа му се долавяше дрезгавост, което накара вътрешностите ми да се стегнат в отговор. Обожавах това, както и начина, по който едва сдържаше контрола си. А когато плъзнах ръка по дължината му и той потрепери, бях истински очарована от реакцията на тялото му. Сякаш не можеше да се сдържи, той се помръдна срещу мен.

Знаех какво е това усещане.

— Ще ме целунеш ли отново? — прошепнах, защото исках пак устните му върху своите.

Със стон изпълнен с копнеж, грамадната му ръка обгърна главата ми и устните му се притиснаха към моите, целувайки ме така, сякаш на света не съществуваше нищо друго, освен двете ни усти. Проплаках от божественото усещане и отново погалих члена му през плата на панталона, копнеейки той отново да се притисне към ръката ми. Исках да изгуби контрол от докосването ми. Той се залюля отново срещу мен, веднъж, втори път, и откъсна устните си от моите, дишайки тежко.

— Ще ме накараш да свърша прекалено бързо, любима — каза ми той.

— Това нещо лошо ли е?

От гърдите му се надигна вълна от боботещ смях, която ме накара да потрепера.

— Само защото ще сложи край на веселбата прекалено рано. Ела тук. — Той обви силната си ръка около кръста ми и почувствах движението на въздуха, когато се оттласна от стената. Миг по-късно подскочих върху меката повърхност на леглото, преди да полетя

отново към тавана. Изкикотих се, когато той ме улови във въздуха, връщайки ме отново при себе си. Аливос обви ръката ми около металната табла на леглото, където то бе захванато за стената.

— Дръж се тук.

Направих го, хванах се и с двете ръце, и зачаках. Бедрата ми веднага започнаха да се издигат нагоре, тъй като нямаше какво да ги задържи към матрака при липсата на гравитация.

Нещо меко се обви около глезена ми... опашката на Аливос. Тя ме задържа към матрака и почувствах ръцете му върху корема си.

— Ще те съблека — каза ми той с разгорещен глас. — Искam да целуна всеки милиметър от тялото ти. Особено онази малка туфа косъмчета между бедрата ти.

Простенах, представяйки си главата му между бедрата си. Докато бях на земята, бях ходила на няколко срещи, но никога не бях стигала толкова далеч. Мисълта мъжът, когото обичах, да постави устата си там ме накара да потрепера, и докато се гърчех на леглото можех да усетя колко съм влажна.

— Мога да помириша, колко си влажна — изхриптя той, преди да зарови лице между бедрата ми.

Задъхах се, защото можех да се закълна, че усещам устните му през плата, и бях шокирана от силата на възбудата преминаваща през мен. Никога не бях усещала такава възбуда. Сякаш щях да умра, ако той не го направи отново. Стиснах по-силно метала на леглото, чакайки със затаен дъх следващото му действие. Да бъда сляпа правеше изживяването много по-силно, осъзнах с почуда, тъй като не можех да видя какво прави любовника ми.

— Какво смяташ да правиш? — попитах аз.

— Смятам да те съблека гола — каза ми той, прокарвайки ръка по корема ми — И да те вкуся цялата.

Докато лежах на леглото, тръпнех от нетърпение да почувствам докосването му. Очаквах го на всяко място... на крака, бедрото, гърдите, за мен бе без значение. Бих посрещнала с радост всяко докосване. Но когато усетих да маха панделката от главата ми застинах.

Аливос я издърпа и помилва с кокалчетата на пръстите си челото ми.

— Красива си.

Преглътнах със затруднение, защото в гърлото ми бе заседнала буца от емоции, които не можех да премахна.

— Пълна каша съм. — Нямах нужда от очи, за да почувствам ужасните белези. Докосвах ги всяка сутрин, и можех да усетя неравните краища, където бяха зараснали неправилно.

— Не и за мен. Нищо от това, което някой ти е причинил, не променя факта, че за мен си прекрасна. Ти си перфектна за мен. — Преди да успея да му кажа, че греши, палецът му докосна устните ми и след това се плъзна надолу между гърдите ми. — И имам нужда да те съблека гола.

Знаех, че умишлено ме разсейва, но нямаше проблем. Не исках това да се превърне в спор, тъй като знаех, че няма как да съм красива без очи. Исках той да продължи да ме докосва. Когато ръката му започна да откопчава гащеризона ми, затаих дъх, очаквайки следващия му ход.

От устните ми се изтръгна изненадан вопъл, когато той ухапа лекичко едната ми гола гърда.

— Толкова прелестна — промърмори Аливос. — Ти си малко по-различна от жените мессакаш. Тук те не са така закръглени. А откривам, че предпочитам точно това.

Едва не изскочих от леглото, когато палецът му потърка едното ми зърно. Проплаках и чух как той се засмя задъхано. След това погали корема ми, сякаш бе толкова отчаян, колкото и аз. В следващия миг усетих как ръцете му отстраняват изцяло дрехите ми, докато нещо топло и влажно премина по гърдите ми.

Устата му.

О, Боже.

Тялото ми се залюля срещу неговото, притискайки се към устните му. Въртяхме се и се търкахме един в друг, заради липсата на гравитация, а аз се бях вкопчила в метала, за да остана прикована към... леглото.

Постоянно се издигах нагоре, но нямаше проблем, защото той притискаше ръка към корема ми и ме сваляше отново на матрака, а устата му ме хапеше, вкушваше и ближеше. Усещах как всяко докосване на езика му изпраща вълни на удоволствие през тялото ми. Стенех и се гърчех, докато успее да прехвърли вниманието си върху

другата ми гърда. Дори не забелязах кога изхвърли дрехите ми на купчина някъде в стаята.

Бях напълно гола под него.

Езикът на Аливос се плъзна между гърдите ми, а едната му ръка притисна ханша ми, задържайки ме върху матрака. Ръцете ми се изпотиха и започнаха да се плъзгат нервно по желязото, което бях сграбчила, но не мисля, че грамадният извънземен се интересуваше от това. Той прокарваше влажна пътечка с езика си по корема ми, издавайки тихи звуци на одобрение, докато ме вкусваше.

— Перфектна — въздъхна той и едната му ръка покри женствеността ми, обгръщайки я в дланта си.

Лекото докосване ме накара да простена от желание.

— Виж колко влажна си за мен — въздъхна той. — Толкова мокра и сладка, копнееща за устата ми. Харесва ти тази мисъл, нали? — Той прокара палец през къдриците между краката ми, докосвайки ме, без да прониква по-дълбоко.

— Докосни ме — замолих го аз, неспособна да издържа повече.

— Докосвам те — каза ми Аливос и прокара пръст по женствеността ми. — Има ли определен начин, по който искаш да го направя?

Поех си дълбоко дъх, гърчейки се. Би трябвало да му кажа, точно къде исках устата и пръстите му, но за да го направя трябваше да бъда смела, а цялото пляскане и безкрайна дързост от преди малко бяха изчезнали. Истината бе, че нямах нищо против да върне устните си отново на гърдите ми. Те копнееха за докосването му. Но... някак не можех да се примиря с кексче вместо сладолед, който първоначално ми бе обещан. Щеше да е хубаво, но все пак нямаше да бъде сладолед.

Прекалено много време бях прекарала в пасивност и сега думите отказаха да излязат от гърлото ми. Не знаех как да му кажа какво искам, и въобще дали мога да го направя. Просто дишах тежко и чаках да ме докосне, надявайки се че въпреки мълчанието ми ще осъзнае за какво копнея.

За няколко мига той просто ме милваше, преди да прокара ръка по външната част на бедрото ми.

— Може би просто трябва да действам и сам да проверя, хм?

Затаеният дъх експлодира в дробовете ми.

— Моля те — прошепнах аз.

— Разбира се, любима. — Той звучеше толкова уверен, така способен. Сякаш щеше да се погрижи за мен. Сякаш можех да се отпусна. Сякаш нямаше да се разпадна, ако изрека някоя грешна дума. Той погали къдриците между бедрата ми, преди да пъхне пръст в мен, изучавайки ме. Мокрият звук, който се чуваше от движението, отекваше толкова порочно в тихата стая, че много скоро той започна сякаш да мърка от удоволствие. — Покриваш пръстите ми, любима. Не мога да спра да гледам колко си възбудена. Колко си готова за мен. — Той разтвори срамните ми устни и сложи една ръка на ниската част на корема ми, приковавайки ме към леглото, за да не полетя отново. — Ммм, виж това.

Сгърчих се. Нямаше как да се сдържа. Начинът, по който бях така отворена и изложена пред погледа му.

— Какво има?

— Имаш една малка пъпчица, ето тук — промърмори Аливос и пръстът му направи лениво кръгче около клитора ми.

Удоволствието ме прониза като мълния. Проплаках и цялото ми тяло се стегна от отговор. Не бях усещала нищо никога толкова прекрасно, като това леко докосване, и можех да усетя как бузите ми се зачервиха, чувайки тихия му смях.

— Мисля, че открих къде обичаш да те докосват — промърмори моя извънземен. — Как се нарича?

— Това е клитор — прошепнах аз.

— И усещането е хубаво?

— О, да. — На практика простенах, тъй като пръстът му отново премина през копринено меките ми гънки, изкушавайки, но без да докосват местенцето на желанието ми. Едва осъзнавах, колко широко съм разтворила бедра на леглото или как ги поклащах, в мълчалива покана, докато цялото ми тяло се молеше за следващото му докосване. Знаех само, че ще полудея, ако скоро не ме докосне. — Аливос, моля те — проплаках тихо.

— Ммм, харесва ми начина, по който изричаш името ми, красавице моя — почувствах лека захапка и осъзнах, че той хапе нежно вътрешната част на коляното ми. — Кажи го отново, точно така.

— Аливос — простенах послушно, изричайки го по правилния начин. Без повече игрички. Без повече изпробване. Имах му доверие.

Обичах го.

ГЛАВА 22

АЙРИС

— Моя сладка Айрис — каза Аливос, помилва с лице вътрешната страна на бедрото ми. Сгърчих се отново, но това не беше достатъчно. Никога не беше достатъчно. Имах нужда от устата му... или от пръстите му, не бях придирчива... отново върху клитора ми. Имах нужда да ме докосне и да ми покаже отново същите усещания. Чувствах се празна и изпитвах болка дълбоко между бедрата си, сякаш беше възможно да ми липсва нещо, което никога не бях имала. Това бе най-странното чувство.

Разбира се, миг по-късно, когато той потърка с големия си палец клитора ми, забравих всичко друго, освен докосването му. Въздухът се изстреля от гърдите ми, когато простенах, чувствайки екстаза, който ме изпълваше докато той ме милваше и изучаваше клитора ми, изпробвайки най-добрите начини, по които да го докосне.

Леките нежни кръгчета около него изглежда вършеха най-добра работа, макар истината да бе, че обичах всяко негово докосване. Но точно кръгчетата ме караха да усещам копнеж граничещ с болка и да се опитвам да се притисна по-силно към пръстите му, толкова силна нужда едва успях да изтърпя. Чувствах се така, сякаш ще изскоча от собствената си кожа. Не ме бе грижа за звуците излизащи от устата ми... нито за тези издавани от тялото ми, докато пръстите му се движеха по влажната ми плът. Вече бях прираствала към докосването му. Нищо друго нямаше значение, освен пръстите, покоряващи плътта ми.

След това усетих устата му да се приближава към мен, гореща и изискваща. Усетих лекото му близване, преди да го чуя да стене тихо.

— *Кеф*, вкусът ти е прекрасен, Айрис. Толкова хубав. Мога да ближа женствеността ти дни наред. — Устата му се върна върху мен след миг и езикът му започна да повтаря движението, което бе правил пръста му до преди малко... леки въртеливи движения около

чувствителния ми клитор, които имаха за цел да ме подлудят от желание.

Беше прекалено много. Пуснах таблата на леглото и се пресегнах надолу отчаяна да сграбча нещо. Открих големите му извити рога и ги сграбчих здраво, докато той лижеше женствеността ми, отвеждайки ме до най-силния оргазъм, който можех да си представя.

Свърших толкова силно, че цялото ми тяло се стегна и едва не припаднах от умопомрачителното удоволствие.

Той продължи да ме лиже с този невероятно еротичен свой език. Цялото ми тяло бе така чувствително, че проплаквах всеки път щом прокараше върха на езика си по гънките ми.

— Вкусът ти е толкова хубав, любима. Никога не съм вкусвал нещо толкова прекрасно.

— Аливос — стенех отново и отново. Името му се откъсваше от устните ми при всяко движение на езика му и, макар че едва преди малко бях стигнала до върха, бях готова отново да скоча от ръба. — Моля те, имам нужда от теб.

Най-после моят извънземен вдигна глава от женствеността ми и целуна нежно бедрото ми.

— Искаш ли да нося защитно покритие? Мога да стана и да донеса.

— Какво е това? — Замаяна се опитвах да разбера за какво ми говори. — Презерватив?

— Това е тънък слой, който покрива кожата ти — каза ми той, продължавайки да целува бедрото ми, все едно е пристрастен към това. — За да не мога да ти прехвърля болест или семето ми да проникне в тялото си.

— Значи е като презерватив. — Когато усетих, как тялото му помръдна леко, разбрах, че свива рамене — Имаш ли някакви болести?

— Не.

— Мога ли да забременя?

— Не, боя се, че без медицинска помощ няма как да стане. — Езикът му отново близна кожата ми.

— Тогава остани с мен. — Помилвах с ръце рогата му, преди да докосна бузите му. — Забрави за това и просто остани с мен. Искам да те усещам, кожа срещу кожа.

Аливос простена.

— *Кефинг* обичам, когато говориш такива секси неща.

Не успях да се сдържа и се изкисках.

— Значи това е секси?

— Честно, всичко, което казваш, е секси. — Чух шум от плат и тялото му се размърда над моето. Той събличаше останалите си дрехи. Опашката му се обви здраво около крака ми, докато се изправяше от леглото. Миг по-късно, отново усетих тежестта му върху себе си и не можех да почувствам нищо друго, освен прекрасната му кожа.

Въздъгнах доволно, когато той се отпусна върху мен.

— Толкова е хубаво.

Ръката му се плъзна по голия ми гръб и отново осъзнах, че се носим във въздуха. Ох. По някое време, когато бях пуснала леглото, и двамата се бяхме озовали във въздуха. Обвих ръце около него, и когато устата му докосна моята, простенах тихо, защото усещането бе така хубаво.

Едната силна ръка на Аливос сграбчи стабилно бедрото ми, вдигайки го така, че да обгърне кръста му, и аз автоматично направих същото и с другия си крак, стискайки го между бедрата си. Можех да почувствам как косата ми лети около лицето му и как тялото ми се носи в безтегловност, докато бях обградена от горещината на грамадното му тяло. Беше едновременно удивително и секси, и обожавах начина, по който устните му се впиха отново в моите, сякаш не можеше да понесе да сме разделени нито за миг.

Плъзнах ръка по корема му нетърпелива да го почувствам... и се натъкнах на нещо странно. Точно над члена му, имаше израстък, с големината на пръст и щом го докоснах побързах да отдръпна ръката си.

— Ъм... какво е това?

— Шипът ми? — той потърка лице в моето. — Никога ли преди не си виждала гол мъж, сладка моя?

Едва успях да сдържа смеха надигащ се в гърдите ми, защото със сигурност никой мъж не иска жената, над която се е отпуснал гол, да започне да се смее. Той звучеше така уверен, че съм някоя изчервяваща се, защитена от всичко плътско девойка. Е, бях девствена, но не и защитена от всичко плътско.

— Виждала съм. Човешките мъже нямат шипове. — Макар че това обясняваше защо Кат и Фран бяха избухнали в истеричен смях,

докато играеха на Избори. — За какво служи?

Той прокара език по едната ми вежда и усетих горещия му дъх.

— Трябва ли да служи за нещо? Твоят клитор за какво е?

Ето тук ме хвана на тясно. Беше ми обаче трудно да мисля, докато езикът му си играеше с ухото ми.

— За да се чувствам... добре? — задъхах се аз и се залюлях срещу бедрата му.

— Не толкова добре, колкото ще се почувстваш след малко — той гризна леко ухото ми, преди да се отдръпне леко. — Разтвори пошироко бедрата си, сладка моя любима.

Направих, каквото поиска от мен и той измести ръката ми от члена си, поставяйки я на едното си бедро. Устните му плениха моите отново, докато в същото време нещо твърдо и горещо започна да се притиска към женствеността ми. Членът му, осъзнах секунда, преди да се тласне в мен.

Горещината му сякаш разцъфна в тялото ми, докато усещах как големият му член опитваше да влезе с тесния отвор на тялото ми. Задъхах се срещу устата му, а той погълна дъха ми с целувка. Знаех, че тялото ми ще се приспособи, затова се отдадох на целувката, и позволих на устните и езика му да ме разсейват, докато мускулите ми там долу се отпуснат, за да му позволят да влезе по-дълбоко. Знаех, че ще го усещам много голям, но не бях очаквала колко тясно ще е собственото ми тяло... или колко сладка може да бъде болката от това.

Тялото му тласкащо се в мен открадна всичките ми мисли. Изгубих се в усещанията, когато той ме целуна, преди първият бавен тласък да накара тялото ми да пее от удоволствие. Простенах в устата му, а той се тласна отново внимателно, прониквайки малко по-дълбоко.

— Кажи ми, ако те наранявам — прошепна между целувките.

Аз просто въздъхнах. Беше невъзможно да му кажа, че да, болеше, но по най-правилния начин. Болката беше лека и така еротична, че ме възбуждаше още по-силно. Че тялото ми се приспособяваше към проникването и че през мен преминават вълни на удоволствие, с всяко негово докосване.

Не казах нищо от това. Просто стенех вкопчила се с всички сили в него.

— Моята Айрис — задъха се той и звучеше толкова секси и така доволен, че го почувствах с цялото си тяло. — Влагалището ти е

толкова... *кефинг*... тясно.

— Съжалявам — прошепнах, въпреки че в действителност не съжалявах за нищо. Просто исках да го държа и да чувствам това завинаги. Обожавах усещането преминаващо помежду ни. Винаги бях знаела, че ще е приятно да правя секс, но никога не бях осъзнавала, колко невероятно ще бъде.

Той изръмжа.

— Да не си посмяла да се извиняваш. — Усетих го да се движи срещу мен, бедрата му се тласкаха с внимателен, бавен ритъм. Докато го правеше, нещо твърдо се потърка в клитора ми. Пръстът му? Не, осъзнах миг по — късно... това беше шипът му.

Когато отново се тласна, този път по-силно, шипът опря точно в клитора ми, изпращайки вълна от неподправено удоволствие през тялото ми. О, Божичко.

Ето защо Кат и Фран бяха толкова луди на тази тема.

Не можех да спра да стена, а той шептеше тихи думи, докато проникваше все по-дълбоко. Казваше ми колко съм красива, колко съм перфектна, колко добре се чувства с мен, колко много ме обича. Искаше ми се да мога да обръщам повече внимание, но комбинираното удоволствие от члена и шипа му, ме изпълваха с толкова емоции, че бе невъзможно да мисля за каквото и да е било. Бях така изгубена в усещанията, че когато сякаш, едва след миг ме връхлетя повторния оргазъм, не бях никак изненадана. А когато той засили скоростта, прониквайки бързо и силно, свърших отново.

И отново.

До момента, в който той потрепери над мен и свърши, викайки името ми, бях свършила поне четири пъти. Бях напълно изтощена, но никога през живота си не се бях чувствала толкова добре. Аливос се отпусна над мен и нежно целуна устните ми. Кожата му бе покрита с пот и лепнеше срещу моята, но и това усещане беше приятно.

— Здравсти — прошепнах аз, когато усетих дъха му на лицето си. Аливос захапа леко челюстта ми.

— Ти си невероятна.

Изкикотих се.

— Аз? Всичко, което направих, бе да си лежа тук и да получавам оргазми. Много оргазми.

Носът му потърка моя и почувствах как сърцето ми леко се разтапя.

— Не се подценявай толкова. Освен изброеното от теб, също крещеше, докато получаваше много оргазми.

Усмигнах се и го прегърнах силно, едва сега осъзнавайки, че макар да бе върху мен, не бях смачкана под масивното му тяло.

— Все още ли се носим във въздуха?

— Да. И в мига, в който реша, че мога да понеса да се откъсна от теб за миг, ще се наложи да слезем долу и да се завържем, за да няма никакви инциденти. — Той отново целуна челюстта ми, а след това и бузата ми. — Просто още не мога да понеса да те пусна.

Нямах нищо против това.

ГЛАВА 23

АЙРИС

По някое време Аливос ме издърпа долу на леглото, точно навреме, защото гравитацията се завърна. Корабът се разтресе и ние се стоварихме на матрака, и за кратко усещах тялото си невероятно тежко. Чувствах краката си като цимент, докато моя извънземен ми помагаше да отида до душа, за да се изкъпем един друг, преди да се сгушим в леглото.

Скоро щяхме да тръгнем след лорд Унто и би трябвало да съм ядосана. Би трябвало да съм изплашена и стресирана. Вместо това се притисках срещу топлите му гърди и заспах в обятията му, усещайки опашката му, обвита около прасеца ми. Никога не можех да спя добре, и сякаш тялото ми бе решило да ме предаде, позволявайки ми сега да заспя толкова дълбоко.

По-късно се събудих от звука на Аливос, който се обличаше, и познатото дрънчане, което издаваха закопчалките на ботушите му. Знаех сега какво ще се случи и самата мисъл натежа като камък на гърдите ми.

Макар да не исках да ходи, макар да бях ужасена, че може да бъде убит, моят Аливос щеше да се качи на борда на кораба на един ужасен лорд, за да открадне от него, сякаш това не бе нищо кой знае какво. Това можеше да е последният миг, който прекарвах с него, и самата мисъл накара буца да заседне в гърлото ми.

Чух го да пристъпва към мен и миг по-късно усетих как пръстите му отметнаха рошавата коса от лицето ми.

— Спи, любима. Ще минат поне още няколко часа, преди да трябва да отидеш на мостика.

Да спи? Докато той се излага на опасност? Няма начин. Всеки нерв в тялото ми крещеше да го накарам да остане с мен. Че отмъщението му е без значение. Че всички, които лорд Задник е отвялякъл, трябва да се оправят сами. Че имах нужда от него, защото

ако го изгубя, не знаех как бих могла да продължа да живея. Не исках да отива.

Отметнах завивката, разголвайки тялото си, и заех поза, за която се надявах, че е секси.

— Не мога ли да те убедя да останеш?

Аливос простена и миг по-късно целуна челото ми.

— Искан ми се да можех да остана, любима.

— Не, не ти се иска — заявих тихо. — Искаш своето отмъщение. Искаш да се биеш. Ами ако ти кажа, че това е без значение за мен? Че да те имам е по-важно от възможността да заловиш мъжа, който нареди да бъда ослепена?

— Не мога да го оставя, Айрис — каза той. — Не го искам от мен.

— Дори ако това промени всичко помежду ни? Ако се върнеш...
— *Моля те, моля те, Господи, нека се върне!* — Не знам дали мога да изпитвам същото към теб, знаейки, че не уважаваш това, което искам.
— Беше нечестно да го казвам, но точно така се чувствах. Той трябваше да осъзнае колко силно исках да не го прави. — Ако искаш да удариш някой, повече отколкото желаеш мен, тогава давай, отиди там.

Последва дълга пауза.

— Не е така, Айрис.

— Нима? — Чувствах се толкова победена, толкова тъжна. Би трябвало да го целувам и да се наслаждавам на последните мигове с него, а вместо това гневът отново ме обземаше.

Включи се комуникаторът.

— Идваш ли? — Гласът бе на Сенторр. — Совалката е заредена с гориво и чака.

— Идвам след миг.

Издърпах одеялото върху тялото си и легнах на леглото.

— Айрис... — започна той.

— Върви — казах му с безизразен глас. — Няма какво повече да се каже.

— Нима?

Добре, може би беше прав. Имаше още нещо, което да му кажа.

— Мислех, че ме обичаш, но може би всичко, което обичаш, е да се биеш.

— Не става въпрос за това.

— Тогава за какво?

Той въздъхна, чух вратата да се отваря и знаех, че той е излязъл.

Почувствах се празна, пуста и сама.

ГЛАВА 24

АЛИВОС

Совалката бе изминала половината път до кораба на врага, когато осъзнах, че не искам да правя това.

Чаках познатата енергия да изпълни тялото ми, да почувствам старата гореща нужда за битка, която изпитвах всеки път. Чаках да ме облее и зареди с достатъчно енергия, че да нямам търпение да започна. Вместо това усещах единствено болка в стомаха си.

Бях разочаровал Айрис. Тя искаше да бъда по-добър, отколкото бях. Напуснах леглото на жената, която обичах, за да търся отмъщение... което вече не бях сигурен, че искам.

О, все още го исках, заради нея. Но беше ясно, че тя не е съгласна и вижда действията ми като предателство. Затова докато совалката ми се носеше сред звездите, поела бавния си курс към блестящия кораб, от другата страна на луната, аз се чудех, дали не съм провалил изцяло живота си.

Дали тя бе права? Дали бях свикнал толкова много да се бия, че избирах битката пред всичко друго в живота си? Ако Айрис не искаше отмъщение, защо аз трябваше да го искам вместо нея? Тези мисли ме измъчваха, докато совалката продължаваше да се носи напред. Знаех, че ми е отнело цяла вечност да стигна до тук. Бях го правил и преди, много пъти и с лекота. Бях отрязан от всички комуникации, за да може совалката да не бъде засечена от радарите на кораба. Обикновено си почивах, преди да пристигна или умствено си припомнях бойни стратегии, за да се подготвя. Дори няколко пъти бях спал.

Днес обаче, всичко за което можех да мисля, бе Айрис. Айрис и нежните въздишки, които издаваше, докато бях дълбоко в нея, изражението на лицето ѝ, когато шипът ми се притисна към клитора ѝ. Здравата хватка на влагалището ѝ около члена ми и невероятния ѝ вкус. Тя беше перфектна.

И аз я бях изоставил.

Едва сдържах стона си.

Ако искаш да удариш някой, повече отколкото желаеш мен, тогава давай, отиди там.

Бях подминал думите ѝ, но сега не бях сигурен, че тя грешеше. И преди ѝ бях казвал, че съм повреден и не очаквах да се променя. Но може би трябваше да опитам по-силно да бъда мъжа, от който тя имаше нужда, вместо този, който бях. Може би трябваше да мисля не само за насилие. Да опитвам да реша проблемите, без да се бия. Да го направя по правилния начин.

Да докажа на Айрис, че съм повече от чифт юмруци.

Замислих се за начина, по който бе дръпнала завивката, разкривайки прекрасните си заоблени гърди. *Не мога ли да те убедя да останеш?*

Кефинг идиота, какъвто бях, ѝ казах „не“. Аз бях най-скапания идиот.

Совалката продължи да се носи и вече виждах кораба пред себе си. На контролното табло пред мен беше устройството, което трябваше да инсталирам. Беше необходимо да го закрепя за панела, точно до двигателите. Това щеше да прикрие и данните от животоподдържащата ми система. Корабът им щеше да бъде обезвреден за кратко време и щяхме да успеем да го нападнем.

Щях да получа боя, който исках... освен ако не намерех друг начин. Трябваше да има начин, по който да усмиря Айрис, и все пак да накарам лорда да си плати.

Затова започнах да мисля. И да мисля. Това не беше силата ми. Кивиан беше умникът в екипажа ни. Сенторр беше този, който винаги измисляше разумни планове за действие. Аз и Тарекх бяхме грубата сила, затова не ми бе никак лесно да скалъпя нещо напълно сам.

Но исках да угодя на Айрис. За пръв път в живота си, откакто войната пречупи душата ми, исках нещо повече от това да се хвърля в някой хубав бой.

Исках своята жена.

ГЛАВА 25

АЙРИС

Усещах тялото си изтръпнало, докато се обличах и насочвах към мостика. Не ме интересуваеше, че миришех на секс или че бях потна и лепкава от последните откраднати мигове с Аливос. Не можех да се насиля да вляза сама в банята, тъй като бе малка и се чувствах като в клетка. Не че имаше значение. Нека мириша.

Нищо нямаше значение, освен факта, че Аливос ме напусна. Беше избрал отмъщението си пред мен. Предпочиташе да рискува живота си в някакъв глупав кръстоносен поход, вместо да остане. Имах ужасното усещане, че ако се качи на кораба, никога повече няма да го видя. Щяха да го убият.

И той щеше да ме остави напълно сама в тъмнината.

Мъката едва не ме задуши, докато се насочвах към мястото си на мостика. Можех да чуя другите да се движат около мен, но никой не говореше. Още по-добре... не бях в настроение за приказки, и ако те бях нервни, не исках да слушам за страховете им.

Аливос бе решил, че тази битка е по-важна от мен. Трябваше да се защита и макар да го обичах, не можех да остана с някого, на когото не можех да разчитам, че ще избере мен. И от това ме болеше най-много.

Обичах го толкова силно, че сега се чувствах така, сякаш отново бях ослепяла. Загубата на зрението ми ме направи крехка и страхлива, лесна за пречупване. Загубата му щеше да ме унищожи.

Едва бях сложила слушалките, когато чух някой да възкликва удивено. Беше Фран.

— Той обръща капсулата. Нещо не е наред.

Замаях се и сграбчих толкова силно таблото пред мен, че ръцете ми ме заболяха.

— Какво имаш предвид с това, че нещо не е наред?

Последва дълга пауза.

— Може да не е нищо — каза тя бързо.

Изръмжах раздразнено.

— Не крий истината от мен само защото не мога да я видя. Аз съм възрастна. Кажи ми какво става. — В гърлото ми се надигаше вик, въпреки че се стараех да бъда спокойна и усещах, че ако му позволя да се изтръгне през устните ми, никога нямаше да мога да спра. Представях си цял куп ужасни неща. Аливос носещ се в астероидно поле, мъртъв. Аливос, задушаваш се във вакуума в космоса. Аливос с ръце вързани зад гърба, отведен при врага, който нарежда да му бъдат извадени очите, защото не се подчинява...

— Комуникаторът му все още е изключен — каза Сенторр, а гласът му бе спокоен и безизразен както обикновено. — Той сложи устройството, след това се върна в совалката и потегли по обратния път. Връща се на *Глука*, вместо да изчака там останалите. На ваше място все още нямаше да се тревожа.

— Това променя нещата — заяви разтревожено Кат. — Да нападнем ли? Да продължим ли напред? Или да спрем и да го изчакаме?

— Ще го изчакаме — каза Кивиан. — Ако има проблем с това да продължим напред, сигурен съм, че Аливос ще е наясно. Ще следваме него.

Затаих дъх и отново сложих слушалките си. Ръцете ми трепереха. Опитвах се да бъда спокойна, но имах чувството, че ще се разпадна. Едва успях да запазя спокойствието си, и да не позволя на онзи писък да излезе от гърлото ми. Бях сложила слушалките с единствената надежда, че докато сканирам каналите ще доловя гласа на Аливос. Че той ще се смее, а аз ще му се ядосам, и след миг всичко ще бъде наред, защото той ще е тук и отново ще ме целуне.

Но не чух нищо. Само редовните безсмислени разговори както обикновено. Никакъв Аливос. Чудесно, смених канала. Веднъж. Втори път. Отново и отново, преминавах през всички канали, слушах няколко мига чуждите разговори, и когато се убедях, че не бе моят извънземен, минавах на следващия канал.

Нуждаех се да чуя гласа му. Бях отчаяна да го чуя.

— Совалката се връща на борда на *Глука*. — Спокойният глас на Сенторр прекъсна хаотичните ми мисли. — Потвърждавам, че Аливос е на борда, и че жизнените му показатели са добри.

Скочих от мястото си и изхвърчах от мостика, насочвайки се към коридора, който водеше в отсега на совалките. Там имаше редица врати и не знаех от коя ще излезе той и дали въобще бях пред правилната врата. Можех, полудяла, да гледам към някой килер, все пак никога не бях идвала тук. Но трябваше да бъда там, когато той слезе на борда. Трябваше. Блъснах се в една врата, докато завивах по коридора, после си ударих китката, но не ме бе грижа. Бях полудяла от тревога по него, че почти не усещах болката.

Две силни ръце се обвиха около мен, когато почувствах отварянето на една врата.

— Внимателно, любима — каза Аливос и гласът му подейства като студена вода върху нажежените ми до червено нерви.

Разплаках се, обвивайки ръце около тила му.

— Тук съм — прошепна той в ухото ми. Ръцете му милваха гърба ми. — Тук съм и наистина сгрехих. Не биваше да те оставям. Беше права да ми кажеш, че съм идиот.

— Не съм го казала — успях да заявя между воплите. — Никога не съм те наричала идиот. — Зарових лице в шията му, вдишвайки аромата му. Под познатия, прекрасен негов аромат долавях миризмата на секс и това ме изпълни с копнеж.

— Но със сигурност си го помислила. — Гласът му бе изпълнен с веселие, докато отмяташе косата от лицето ми.

Ударих леко гърдите му, въпреки че знаех, че няма особен ефект. Вече не бях ядосана. Само мисълта, че е изложен на опасност прогони цялото ми раздразнение, и всичко, което изпитвах бе облекчение.

— Просто се радвам, че си добре.

— В началото мислех, че планът е чудесен — каза ми той, мърморейки срещу главата ми, тъй като бе притиснал устни в темето ми. — Влизам, удрям няколко гадняри и ставам големия герой. Тогава осъзнах, че ти не искаш това.

— Просто искам теб — прошепнах, вкопчвайки се здраво в него.

— Знам. А аз исках да искаш повече. Едва тогава осъзнах причината да бъдеш разстроена. Ти се боиш да не останеш отново сама. И осъзнах какъв *кефинг* идиот съм, тъй като, ако нещо се случи с мен, няма да мога да те защитавам. Тогава осъзнах, че хвърляйки се в бой само с юмруци, не е най-разумния план все пак.

Прегърнах го силно.

— През цялото време, докато бях на совалката, съжалявах, че те оставих сама. Трябваше да остана в леглото при теб и да ближа сладкото ти влагалище дни наред. Това е много по-приятно занимание, отколкото да преследвам един лорд, който обича да чупи играчките си. Не че не искам да си получи заслуженото. Просто реших, че може би е по-умно да не се хвърляме напред с юмруците си.

— Значи просто ще го оставим, така ли? — зад нас чух гласа на Тарекх. Той звучеше отвратен.

— Не точно. — Ръката на Аливос помилва гърба ми. — Все пак обезвредих двигателите им. В момента използват соларните запаси за спешни случаи. Когато те се изхавят, ги очаква много неприятна изненада. Помислих си, че може да изпратим анонимен сигнал, към властите на най-близката станция и да оставим те да се справят с него.

— Без да си цапаме ръцете? Че къде е веселбата във всичко това? — Кивиан звучеше развеселено.

— Имам на ум друг вид веселба — заяви Аливос и ме вдигна на ръце, все едно не тежах нищо. — Изпратете сигнала и да се махаме от тук. Ние ще бъдем в каютата ни, наслаждавайки се на нулевата гравитация.

Някой изсумтя развеселено. Аз притиснах тяло към гърдите на Аливос и го оставих да ме отнесе далеч от останалите. Все още треперих заради страха, който ме бе обхванал, и стисках здраво предната част на туниката му, сякаш да не го изгубя, напомняйки си, че той бе тук. Че лорд Унто няма да го докосне.

Когато вратите се затвориха зад нас, оставяйки отново само двамата, аз се отпуснах. Макар и малко.

— Никога преди не съм имал някой, за когото да мисля — каза ми Аливос, нежно полагайки ме в леглото. — Е, с изключение на екипажа. Но те винаги са окуражавали моята безразсъдност. Те нямат против ако се бия. Ти си първата, която някога е искала от мен нещо различно от уменията ми в боя.

— Не им отдаваш дължимото — промърморих. — Останалите са добри хора. Но не за всеки престъпник си струва да рискувате. Невинаги можеш да спасиш деня. — Открих закопчалките на туниката му и ги деактивирах. На мига плата се отпусна в ръцете ми.

— Да, но исках да спася деня за теб — натърти дой, събличайки ме, докато аз разсъбличах него. Поне що се отнася до това и двамата

бяхме на едно мнение.

— Нека той е нечий чужд проблем — казах, поклащайки глава.
— Искам да си тук с мен.

— Мога да го оставя — обеща Аливос и притисна устни към моите. Ако това искаш ще го направя. Но аз съм пират, Айрис. Взимам кораби на абордаж и ограбвам пътниците им. Влизам в битки. Това е нещото, което правя. И съм много добър. Не мисля, че мога да се променя чак толкова.

Поклатих глава, избутвайки туниката от тялото му, за да прокарам длани по мускулестите му ръце.

— Не искам да се променяш. Но точно сега, имам нужда от теб повече, отколкото имам нужда от отмъщение. Може би след шест месеца това ще се промени. Може би след месец ще поискам от теб да тръгнеш след него, ако властите не направят нищо. Но дотогава, имам нужда да си само мой. — Прокарах ръце надолу по бедрата му, преди да ги плъзна назад и да сграбча дупето му. Господи, беше много секси. Бях така облекчена, че е отново при мен. — Изпълнявай всички малки задачи, които пожелаеш. Просто не приемай нищо, където могат да те убият, само защото копнееш за битка. Моля те.

— Мъдри думи. — Той потърка нос в шията ми и плъзна ръка между бедрата ми, в търсене на женствеността ми. — Предполагам, че ако трябва да избирам между боя и секса, ще избира секса. — Аливос захапа леко челюстта ми. — Особено, ако и ти участваш.

Сграбчих шепа от гъстата му коса и го дръпнах, силно.

— Най-добре само аз да участвам — заявих му остро.

Моят пират само се засмя и ме бутна назад на леглото.

— Определено. Ти си единствената, която искам. И като заговорихме за това... знам, че може да не искаш да останеш на борда на един пиратски кораб. Не и когато можеш да отидеш, където пожелаеш. Но може ли този мъж, който до скоро мислеше само с юмруците си, да те убеди да останеш с него? Да му дадеш още един шанс?

— Може да получиш всички шансове, от които имаш нужда — казах му аз. — Обичам те.

— Дори и ако съм повреден и мисля, че всеки въпрос може да бъде решен с бой? — Аливос ме целуна отново и устните му бяха твърди и отчаяни, като моите. — Няма да мога винаги да мисля, преди

да действам, любима. Понякога правя неща, само защото инстинктът ми е надделял над разума. Но обещавай ми, че въпреки това винаги ще ме обичаш.

— Как може да е по друг начин? — Може би моят първи инстинкт още дълго време щеше да бъде страхът, но ако бъдем заедно, можехме да се балансираме един друг. — Ти си всичко, което някога съм искала. Обичам те толкова много.

Той се озова между бедрата ми за секунда и това, че дръпнах косата му, само го възпламени до крайност. Сграбчи едната ми гърда, докато с другата ръка разтвори гънките ми и откри клитора ми, потърквайки го така, че само след миг се разтреперих.

Когато най-после проникна в мен, нямаше болка. Усещах само невероятно удоволствие и се задъхах от него. Тялото му пасваше така перфектно на моето.

— Моя любов — промърмори той, тласкайки се в мен. — Моя сладка Айрис. Нуждая се от теб толкова много.

Нямаше значение, че той бе повреден, нито че аз също бях. Нямаше проблем, че и двамата имахме своите недостатъци, стига винаги да намирахме пътя един към друг. Затова се вкопчих силно в него и оставих Аливос да ме отведе до следващия оргазъм. В неговите ръце бях в безопасност. Завинаги в безопасност с него.

ЕПИЛОГ

АЛИВОС

Месеци по-късно

Айрис седеше в скута ми, гризейки нежно ухото ми, докато гледах надолу към картите в ръката си, опитвайки да не се разсейвам.

Невъзможна задача. Можех да усетя натиска на задничето ѝ, върху бедрата си... това непослушно, шавливо задниче... и да усетя гърдите ѝ да се търкат в моите, докато шепнеше в шията ми.

— Деветки.

Изсумтях, защото трябваше да направя или това, или да простена името ѝ, карайки всички в стаята да се почувстват неудобно.

— Деветки.

Срещу нас Фран въздъхна и хвърли двойка деветки на масата.

— Кълна се, повече няма да играя с теб и Айрис. Нейната памет е по-добра и от тази на Кивиан.

Половинката ми само се ухили и отново захапа ухото ми.

— Дами? — попита Кат щом дойде нейния ред.

— Отивай за риба — казах триумфално. Знаех, че не е редно да злорадствам, но това караше моята Айрис да се кикоти толкова доволно, че си струваше да изглеждам малко глупав в очите на останалите.

— Фран и Тарекх имат дами — промърмори Айрис и нагласи визъора си. Беше ни отнело няколко месеца, за да намерим на черния пазар специалист, който да направи визъори удобни за човешка жена. Бяха ни предложени бионични импланти, но те бяха като за някой мессакаш, а не за човек, и докато не намерехме правилния майстор, тя щеше да използва задвижван от радар сензорен визъор. Това я караше да се чувства много по-уверена. Казваше ми, че не се интересува как изглежда с него, стига да не е потопена повече в тъмнина. Разбихах това и по тази причина, много пъти през последните месеци отказвах

да върша някоя работа и оставах на кораба заедно с нея. Това значеше, че Кат отиваше да прави компания на Тарекх в кръчмите.

Кат обожаваше това. И макар понякога да копнеех да се сбия с някой, лесно научих как да помагам на Сенторр в работата му с навигацията и как да върша някои от задълженията на мостика. Айрис ми бе казала, че това прави Сенторр щастлив, което бе странно, имайки предвид, че той на практика живееше на мостика. Не ми се искаше да взимам това, което му даваше цел в живота. Но трябваше да призная, навигирането беше донякъде забавно. Като пъзел. Е, вярно, не бях добър с пъзелите, но се учех.

Пък и ми даваше шанс да правя компания на Айрис. Всички печелеха.

С всеки изминал миг, моята жена ставаше все по-уверена. Не изгаряше от желание да слиза от кораба и все пак последния път го направи на една станция, за да попълним запасите си. Освен това, вече не се криеше зад безизразното си поведение и темпераментът ѝ започна да се проявява доста често, което ми доставяше невероятно удоволствие. Предпочитах при себе си да имам гневната, раздаваща шамари и бълваща огън и жупел Айрис, пред онази мила, спокойна и учтива, лишена от емоции жена, която бе преди.

Огнената Айрис бе бърза в това да предложи да се оттеглим в каютата си и аз бях винаги доволен да ѝ се подчиня. Сякаш можейки да чуе мислите ми, моята жена се наведе и засмука меката част на ухото ми, напълно разсейвайки ме от играта на карти. Членът ми се втвърди и направих всичко по силите си да не показвам емоции, но знаех, че съм се провалил. Развеселеният поглед на Фран ми каза точно това.

Играта се развиваше в кръг. Първо Тарекх, после Кивиан, след това Сенторр, който бе изоставил мостика за малко, за да се присъедини към веселбата. Опитах да се концентрирам върху картите си, но всичко, за което можех да мисля, бе прелестната жена в скута ми, и започвах да се чудя колко бързо мога да ни измъкна от тук, за да останем насаме.

— Твой ред е — каза Кат леко намусена. Тя не обичаше да губи и гледаше намръщено към картите си, за голямо забавление на Тарекх.

— Трябва да искаш дами — каза ми Айрис и прокара език по ухото ми. — Искай от Фран.

— Дами — казах, задавяйки се с думата. Ръката на половинката ми се плъзна под масата и сграбчи члена ми, през панталоните. Имаше нещо в играта на карти, което я правеше много палава.

Фран плесна две дами на масата с развеселено изражение.

— Щом паметта ѝ е толкова добра, тя трябва да дойде на следващата ви задача. Кив може да използва уменията ѝ, докато са в кръчмата, вместо моите. Ако играят двамата, ще приберат всички печалби за нула време.

— Не — заявих машинално, готов винаги да защита моята Айрис. Тя можеше да стои на кораба колкото пожелае. Ако никога не поиска да го напусне, аз нямах нищо против.

— Може би — каза Айрис на останалите. — Нека си поиграя малко с идеята.

Преди да успее да покаже изненадата си, Кивиан изсумтя.

— В момента там долу не си играеш с идеята, скъпа. Не те ли е поне малко грижа за нас останалите, тъкмо вечеряхме.

Айрис се изкиска в ухото ми.

— Аз ям риба — заявих, плясвайки останалите си карти на масата.

— Имаш предвид, че се отказваш — попита ме Кат.

— Все тая — заявих и се изправих на крака, държейки Айрис пред себе си. Тя определено беше настроена палаво. — Ще се върнем по-късно.

— Мхм — каза Фран и хвърли влюбен поглед към Кивиан, който казваше нещо съвсем друго.

Кат само намигна на половинката си.

Подозирах, че много скоро, Сенторр щеше да остане сам, държейки всички карти.

Пренесох половинката си през кораба и разходката не бе особено дълга. В мига, в който се оказахме в каютата ми, Айрис започна да дърпа туниката ми.

— Наистина го мислех — задъхано заяви тя, плъзвайки ръце под плата на туниката ми. — Следващия път като имате работа ще дойда с вас. Бих искала да опитам.

— Ще видим. — Нежно отместих косата от лицето ѝ. — Не искам да правиш нищо, за което не си готова.

— Никога не го правя — заяви тя и с лека усмивка обхвана члена ми. — Познай какво искам да оправя сега?

— Мен? — И щом тя кимна, аз се ухилих. *Кеф* обичах тази жена.

БЕЛЕЖКА ОТ АВТОРА

Здравейте отново!

Имам чувството, че сякаш е минала цяла вечност откакто планирах тази книга, а всъщност са минали само няколко месеца. Но това е цяла вечност по Рубино време, нали? Както и да е, беше наистина луда пролет навсякъде по света, и благодарение на цялата любов и подкрепа на феновете си, най-после успях да се върна в графика си.

Тази новела стана дългичка. Всъщност, дори не съм сигурна дали е новела още или по-скоро къс роман, но всичко е наред! Винаги съм казвала, че най-приятното в това да се самоиздаваш, е, че една история може да бъде дълга или къса в зависимост от това, което имаш нужда. Естествено, когато времето ме притиска, те излизат доста дълги. Нормално е за мен.

Надявам се, че се насладихте на историята на Аливос и Айрис! Няма друго, което да обичам повече от грамаден, защитнически настроен герой, който прави всичко, за да разгадае пъзела, който е неговата половинка. Беше предизвикателство да пиша за героиня, която не вижда, защото трябваше да внимавам да не описвам нещата така, както тя би могла да ги види. Вероятно сте забелязали, че в повечето описания перспективата е от гледна точка на звуци, миризми и докосвания. Имайки предвид това, много е вероятно някъде да съм направила някоя грешка. Ако е така, най-искрено се извинявам, тъй като не е било умишлено.

Скоро ще дойде и историята на Сенторр, но не веднага. По график, би трябвало да се заема с 2-ра книга от Леден дом (Дракона на Вероника), която да излезе през април. След това за месец май планирам 5-та книга от Драконите, а през юни смятам да се върна при Варварите от ледената планета. Очевидно малко съм поизостанала, но все пак ще направя всичко по силите си да се върна в релси това лято.

И в допълнение към това имам и няколко нови идеи в ръкава си. Но все още няма да давам детайли. Обаче скоро. Скоооороооо...

Та в заключение, следва Дракона на Вероника. Май месец. Обещавам.

Отново много благодаря на всички свои читатели. Нямайте идея колко силно оценявам, че имам своето „племе“ от хора, които харесват историите ми и обожавам да получавам информация от вас. Това е най-прекрасното нещо на света и съм истински благодарна, всеки един ден!

Руби

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.